

Chúng Ta Sẽ Bên Nhau Bao Lâu

Contents

Chúng Ta Sẽ Bên Nhau Bao Lâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	21
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52

Chúng Ta Sẽ Bên Nhau Bao Lâu

Giới thiệu

Tuổi trẻ, chúng ta có những cuộc chia ly để rồi mỗi người phải bước lên những chặng đua khác nhau,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-se-ben-nhau-bao-lau>

1. Chương 1

Lời mở đầu

Nếu thế giới này không có yêu thương liệu sẽ ra sao? Sẽ hoàn toàn là những khoảng trống nối tiếp nhau đi trên đường, sẽ hoàn toàn là những gương mặt lạnh, những trái tim lạnh, thờ ơ sống mãi cho đến hết cuộc đời? Nếu như thế, không biết mọi người có cảm thấy cô đơn không?

Cuộc đời tuy ngắn ngủi so với vũ trụ, nhưng xét ra cũng dài đằng đẵng, cho đi yêu thương đôi khi cũng là điều hạnh phúc, không chỉ để dừng chân mỗi khi biết mỗi một, mà còn để lưu giữ phần tình cảm đáng quý nhất trong suốt cuộc đời.

Đi đến tận cùng vạch đích mới có thể biết ai là người đồng hành kiên nhẫn, bền bỉ ở bên cạnh chúng ta cho đến phút cuối cùng. Những lần hợp tan, những người ghé qua trạm dừng chân rồi vội vàng ra đi, cũng chỉ là đóng góp vào cuốn sách cuộc đời của chúng ta thêm phần ý nghĩa. Phải cảm ơn tuổi trẻ, đã cho chúng ta yêu thương và được yêu thương, đã cho chúng ta những lần vấp ngã rồi trưởng thành, để biết trân trọng quá khứ đã đi qua...

Hẹn gặp lại tình yêu

1. Rồi bạn sẽ bắt gặp đâu đó mô típ quen thuộc, lời thoại cũ rích, về một câu chuyện tình của một cặp đôi nam nữ. Tôi không thích về quen thuộc đến nhàm chán ấy, thế mà cảnh đời như phim lại cứ vận lấy tôi.

Tôi gặp anh vào một ngày trời như muốn nổi bão, những cụm mây đen vần vũ khắp bầu trời, chỉ chực trút xuống phía dưới giống như trút một cơn thịnh nộ. Giờ tan tầm, đi ngoài đường với chiếc xe cà tàng, tôi thấy mình méo mó thảm thương, cảm giác có thể bị quật ngã bất cứ lúc nào. Sang đứng trú mưa bên vệ đường, chầm một điếu thuốc đặt hờ hững trên môi mà lúc sau này khi yêu nhau anh vẫn thường hay biện hộ:

“Hút cho ấm em à!”

Tôi co ro dừng xe lại, nhìn một lượt cả người cả xe mới thấy mình ươn ướt thảm thương. Đánh mắt nhìn về phía vỉa hè có Sang đang đứng với một làn lửa đỏ, và khoảng khói trắng mờ mờ, một tay hút túi quần, một tay kẹp điếu thuốc với dáng vẻ ung dung nhìn màn mưa giăng trắng xóa. Tôi lại gần đó, dựng xe phía trước mặt mình rồi buông một câu xin phép xã giao kịp lúc.

“Nhà xa, trời mưa to quá, cho em đứng nhờ đây một lát!”

Nói rồi tôi khoanh tay tự ôm lấy mình, dường như một vòng tay ôm của riêng tôi thì chưa đủ ấm. Bởi trời vẫn mưa như trút, manh áo sơ mi đồng phục cũng ướt sũng, mắt mũi tôi tong tỏng nước chẳng rõ là nước mưa hay tôi đang tự khóc tủi thân.

Tôi nhớ những ngày trước khi quen Sang, tôi là một sinh viên mới nhập học, còm cõi đi làm gia sư để kiếm thêm phụ tiền nhà với bố mẹ. Nhà tôi ở quê, bươn chải dãi dầu cũng chỉ đủ nuôi hai đứa em nhỏ, tôi tự ý thức được việc mình vừa tròn mười tám tuổi là đã phải tự nuôi lấy thân. Ở vùng quê tôi, mười tám tuổi đi học đại học là cả một quyết định xa xỉ. Bằng tuổi tôi, bọn con gái ở quê chỉ mong lấy được mảnh bằng tốt nghiệp cấp ba rồi đi lấy chồng, tìm được chỗ tốt thì sướng, không thì chịu khổ...

Đang miên man nghĩ, tôi chợt giật mình nhìn sang bên cạnh khi Sang nói vu vơ gì đó. Đại ý là anh hỏi tôi nhà ở đâu, đi làm gì về muộn thế, lại không có nổi một mảnh áo mưa giấy cho khỏi ướt. Như nhớ ra điều gì, tôi bật cười, chỉ chỉ vào anh rồi khe khẽ.

“Chứ anh cũng đâu có áo mưa đâu?”

Sang nhìn tôi mỉm cười, vớt vội mẩu dầu lọc thuốc lá, phía đầu lửa đỏ chạm vào nước nhanh chóng tắt ngấm.

“Có đây! Cho em mượn đi về. Con gái về trời tối không hay đâu!”

Nói rồi Sang quay sang bên mở cốp xe, lấy ra một cái áo mưa được gấp cẩn thận, như đoán biết được ánh nhìn tò mò của tôi, Sang lại cười.

“Anh không thích mặc áo mưa. Cũng không vội về, nên đứng chờ trời tạnh!”

2. Chúng tôi không vội yêu nhau sau một vài lần gặp gỡ. Chỉ là tôi trả lại Sang áo mưa từ sau tối hôm ấy, có lần chạm mặt nhau ở ngõ nhà anh khi tôi đi dạy gia sư về. Một vài lần sau đó là khi tôi đến nói chuyện với bố mẹ Sang, về trường hợp cậu em trai út của anh. Phải, trời xui đất khiến thế nào tôi lại trở thành gia sư cho em trai Sang, rồi chúng tôi có cơ duyên gặp mặt nhau nhiều hơn.

Tôi là đứa con gái tỉnh lẻ, vẫn hay tự ti mình ở một vùng quê khác xa với chốn phồn hoa này. Tôi không biết người khác sẽ như thế nào nếu thấy những ánh đèn của thành phố, tôi thì thường chỉ nhìn vào đó mà

thở dài thườn thượt. Sang hay nói tôi thở dài như một bà cụ nghĩ về thời thanh xuân của mình. Sang còn hỏi vì sao tôi lại giấu buồn trong mắt nhiều đến thế. Mỗi lần anh hỏi tôi chỉ cười, cười vì muốn quên đi câu trả lời mà vốn dĩ tôi đã ấp úng rất nhiều lần trong tâm trí, song không thể nào thốt ra được. Thế giới của tôi và Sang có đôi phần khác biệt, nếu không muốn nói là hầu hết chẳng có lấy một điểm chung nào cả. Nếu có, chắc chỉ là tình yêu giữa chúng tôi dành cho đối phương mà thôi.

Dù sao, tình cảm giữa chúng tôi cũng nhẹ nhàng và êm đềm như cái cách mà nó từng xuất hiện. Vẫn là tôi cần mẫn đi học, đi dạy thêm vào mỗi buổi tối. Sang thường hay đưa tôi về nếu tôi có ca dạy muộn, cũng hay đưa tôi đi chơi đâu đó ngoài ngoại thành vào cuối tuần cho khuây khỏa. Một tháng đôi lần anh sẽ sang khu mà tôi thuê trọ rồi chúng tôi nấu cho nhau một bữa ăn, kể cho nhau nghe một vài câu chuyện. Chỉ đơn giản ngần ấy thứ mà tôi thấy tình yêu của mình thật đẹp. Không biết người khác thì thế nào, chứ đối với một đứa con gái như tôi, tình yêu ấy đã là cả một quãng trời thơ mộng và đáng mơ ước nhất. Cho đến khi tôi và anh không còn đi chung một con đường nữa, vẫn có thể nghĩ về quãng trời đó để mà nhung nhớ, để mà yêu thương.

3. Chuyện chúng tôi yêu nhau bị phát giác vào một ngày đẹp trời nào đó. Người ngoài vẫn chẳng ai tin rằng chuyện gia đình phản đối lại có ảnh hưởng đến chúng tôi. Vì mọi người vẫn nghĩ tôi sẽ bảo vệ tình yêu của mình, Sang cũng sẽ bảo vệ tôi, rồi chúng tôi tự bảo bọc nhau mà vượt qua định kiến. Nhưng đời vẫn đâu phải là phim? Tôi cũng đâu phải là mẫu người có thể đứng lên để bảo vệ được tình yêu của mình. Còn Sang ư? Ừ thì, Sang đúng là bảo vệ tôi thật...

“Hôm nay mẹ anh bảo em từ mai không cần đến dạy nữa.”

Tôi tần ngần xé mấy chiếc khăn giấy đặt trên bàn, mắt cúi xuống dõi theo hành động của bàn tay, tâm trí để đi vu vơ đâu đó, cố né tránh một câu trả lời của Sang.

“Chỉ là không đi dạy thôi, chứ đâu có nói là không được yêu anh.”

Một tay vòng sang ôm ghì tôi vào lòng, một tay anh rút những tờ giấy ăn ra phía xa tôi. Anh đặt một nụ hôn lên tóc khi tôi còn mê mải nghĩ ngợi. Đến khi tôi chùng lòng bởi những sợi tơ yêu thương dệt từ quá khứ, tôi đã thấy mi mắt mình trĩu nặng, tiếng nấc muốn được vọng ra từ trong vòm họng. Tôi cố kìm nén, cố gồng mình để dằn cơn đau nhói phía trong tim xuống, những lúc tôi cố gắng làm điều gì mà không thu góp đủ tự tin thì đôi tay tôi tự động run bần bật.

“Không có gì phải sợ cả, vì anh còn ở đây!”

Sang siết lấy tay tôi, nói gấp gáp như thể sợ tôi sẽ òa lên nước mắt. Nhưng tôi không khóc, tôi chỉ ngồi lặng lẽ bên anh, cũng không hay thở dài nữa. Tôi biết sắp tới, chuyện tình của chúng tôi sẽ bị phủ mờ bởi những áng mây đen vần vũ nào đó, từ phía một vài người nào đó.

Một tháng sau, tôi nhận được tin Sang đột ngột chuyển công tác. Anh được cất cử cho kế hoạch Nam tiến của công ty, đích thân sếp Tổng cất nhắc và giao phó. Nhà anh ngoài Hà Nội cũng vì lẽ gì sẽ di dời theo anh. Có lẽ, người giàu họ có nhiều hơn một quyền hạnh phúc. Ít ra thì họ cũng có thể tự quyết định được việc mình sẽ đi đâu, làm gì, với người mà họ thương. Rồi ngày Sang qua nhà thăm tôi, mắt anh như một biển hồ mênh mông nước, sâu thăm thẳm chất chứa nhiều tâm sự. Tôi ngồi ngoan trong lòng anh, đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên bàn tay anh và chơi trò vờ bắt. Khác với mọi khi, lần này tôi không buồn, cũng không còn lo sợ. Bởi tôi biết, chuyện gì đến sẽ đến, cố gắng gượng có chăng cũng chỉ trì hoãn chứ không thể làm cho chuyện đó không xảy ra.

“Anh yêu em chứ?”

Tôi buông một câu hỏi nhỏ, lời nói như thì thầm chỉ vừa đủ hai chúng tôi nghe. Sang hôn vào gáy tôi, môi anh ngậm một vài sợi tóc bị xòa ra khi tôi làm động tác buộc tóc. Sang cứ thế im lặng, anh chỉ mê mải hôn tôi ngày một nhanh hơn, nụ hôn ngày một đầy, nhịp điệu giống như tiếng lòng đang thổn thức của cả hai trái tim. Tôi bỗng thấy nhói đau, bỏng rát, nhưng vẫn phủ một lớp bụi an yên giữa vòng tay ôm của Sang và môi hôn sâu dần:

“Ba năm sau gặp lại, anh chưa vợ và em chưa có chồng. Mình sẽ lại yêu nhau nhé!”

Tôi tiếp tục thì thầm, bàn tay đan cài vào bàn tay của Sang, cảm nhận hết thấy sự ấm áp và ân cần thân

quen từ bàn tay ấy. Thôi thì tôi tự nhủ mình cứ nâng niu, cứ ngấp dần bởi lỗi yêu đương không cần biết ngày mai sẽ là ngày kết thúc. Chúng tôi đứng giữa ngã ba đường để tiễn biệt tình yêu của mình một cách nhẹ nhàng như thế. Có thể sẽ không quá đau lòng khi phải nói câu chia ly, nhưng bản thân chúng tôi biết rõ, kể từ giây phút sau ngày hôm ấy, chúng tôi đã tự vạch vào trái tim đối phương một vết xước mờ, mặc dù dễ dàng bị khuất lấp bởi thời gian, nhưng mỗi lần nhắc nhớ về kỉ niệm lại thấy dấy lên một nỗi đau khó tả. Bởi thế mà chuyện chia ly chưa bao giờ là chuyện đơn giản. Phải cố gắng lắm con người ta mới không khóc trước mặt người thương. Cũng phải cố gắng lắm con người ta mới có thể hôn nhau say đắm như thể vừa trao nọ hôn đầu, rồi tay lồng tay, rồi chậm rãi mê say vòng tay ôm lấy nhau giữa một rừng thương tổn.

4. Nhịp sống của tôi chậm rãi trôi đều qua ngày qua tháng kể từ khi Sang đi. Chúng tôi hầu như không liên lạc. Không phải vì anh vô tâm vô tình, mà mỗi lần anh gọi hay nhắn tin tôi đều không chủ động trả lời. Lâu dần không nhận được hồi âm cũng làm anh trở nên mất kiên nhẫn. Tôi chỉ nghĩ, việc người đi hãy cứ để người đi sao cho thanh thản. Tôi chấp nhận làm người ở lại nhất định phải làm tròn vai, không được để người ấy vì vương vấn với mình mà không nhận được một tương lai hạnh phúc khác.

Có nhiều người trong số bạn bè chúng tôi cũng hỏi, nếu quả thật sau ba năm chúng tôi vẫn còn độc thân, liệu có duyên gặp lại và kết đôi như đã từng trao nhau lời hứa? Bạn nghĩ tôi sẽ nói gì? Tôi chỉ cười, vì tôi biết, ba năm đó đã đánh đổi quá nhiều. Quá nhiều nước mắt, quá nhiều nhớ mong. Đến một giới hạn nào đó, cảm xúc cũng sẽ chai lì. Tôi lắc đầu.

“Người như anh ấy đâu có ế ẩm được đến ba năm?”

Bạn bè vẫn nhìn tôi ái ngại. Họ lại hỏi, nếu như Sang đã tìm được người mới, hoặc không có ý quay lại, hà cớ gì tôi phải tự hành hạ mình, luôn khước từ những người con trai khác? Tôi cũng chỉ biết cười vu vơ để buông một câu trả lời làm họ yên lòng.

“Ừ thì yêu, nhưng đâu phải muốn là được?”

Tôi lột thỏm trong ánh nhìn lạ lẫm của hội bạn. Cốc trà chanh trên tay được tôi đưa lên hút rột rột cho nhanh hết rồi tìm cớ quay về nhà. Câu cuối cùng tôi bỏ lại rớt rơi theo từng đợt lá nhỏ lác rác xuống chỗ chúng tôi đang ngồi.

“Ba năm không phải chờ Sang đâu. Nếu chờ anh ấy, mình nguyện chờ cả đời này cũng được.”

Tôi vừa quay bước đi thì trời đổ xuống một cơn mưa rào. Mọi người chạy mưa tán loạn. Tôi chợt nhớ bây giờ cũng là mùa mưa, chẳng thế mà vô tình tôi cứ nghe văng vẳng bên tai giọng nói vang lên từ một anh bạn nào đó ngồi trà đá cùng người thân ở phía gần bên bàn chúng tôi ngồi.

“Hút cho ấm em à!”

...

Tôi tự nhủ, chỉ là mùa mưa và người ta cần hơi ấm. Tôi co chân rảo bước nhanh hơn, cố chấp không quay đầu nhìn lại...

2. Chương 2

Hạc Xanh

Kế hoạch của trai

1. Giảm cân

Chắc bạn sẽ có đôi phần giật mình và lướt qua một vài đề mục thì nghĩ rằng đây là một bài thuộc dạng cảm nang sức khỏe hay tư vấn tâm lý, tình cảm gì đó. Nhưng sự thật không phải vậy. Tôi đang kể một câu chuyện tình, của tôi, của bạn bè tôi, của những trái tim non trẻ khê đập những nhịp đập hạnh phúc.

Sở dĩ hai mươi hai tuổi và chưa có một mảnh tình vắt vai đã là một sự thất bại, tất nhiên, chỉ với bản thân tôi mà thôi. Có khá nhiều nguyên nhân, cả khách quan lẫn chủ quan. Ví như tôi không phải là một cô gái đẹp, không phải là một người nổi bật, không phải tuýp mà ai gặp lần đầu cũng có thể mến yêu hay liêu xiêu.

Tóm lại, về chủ quan, tôi rất bình thường, đôi lúc còn nhạt nhòa chỉ như một chấm đen nhỏ xíu trong vô vàn những đốm sáng lướt qua mỗi ngày, trên mỗi cung đường cuộc sống.

Chàng lướt qua tôi vào một ngày nắng đẹp...

Haizz, nghe văn thơ thì là như vậy, nhưng thật ra là chàng va vào tôi giữa một buổi trưa nắng nhẹ. Bạn biết đấy, nắng mùa đông không gắt, hòa cùng gió, là một thứ nắng vàng và trong, rất dễ thương. Chúng tôi quen nhau theo một tình huống cổ điển mà có thể dễ dàng bắt gặp trong bất cứ một bộ phim nào. Tôi quen chàng từ dạo đó, say nắng chàng từ cái nhìn đầu tiên. Có vẻ như tôi đã thấy được định mệnh của mình sau hơn hai mươi năm đi tìm. Để không để vuột mất người đàn ông định mệnh của cuộc đời, tôi mang chuyện hàn huyên với ông anh làm ở cùng xưởng vẽ và cô bạn thân. Hai người lắng nghe theo hai cách nhìn nhận khác nhau. Ông anh tôi chỉ vỗ đầu tôi mắng:

- Còn chưa yêu được, cứ từ từ, vội gì?

Còn cô bạn tôi thì hào hứng hơn, cùng tôi phác thảo một kế hoạch cưa cẩm. Vâng, chính xác là kế hoạch để đón tim chàng định mệnh. Bước đầu tiên chính là: Giảm cân!

Tôi hy sinh những buổi sáng ngủ nướng đến khét lẹt, mò dậy khi trời tờ mờ sáng, chạy thể dục ở một công viên gần nhà. Khoảng thời gian đó kéo dài một tháng. Trong một tháng ấy, tôi có đi café với anh chàng định mệnh được dăm ba lần. Hầu như không khí của những buổi nói chuyện đều ổn. Tôi tươi tắn vừa phải, dịu dàng vừa phải, bí ẩn vừa phải. Chàng thuộc tuýp đàn ông gallant và lịch thiệp, lại thêm khoản tâm lý và thông minh nên tôi chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì đã say nắng chàng. Cho dù kết quả về sau có thể nào đi chẳng nữa, tôi nghĩ rằng mình cũng không hối hận.

Bạn, có bao giờ bạn cho phép mình hối hận vì thích một ai đó không? Đừng nhé, vì ít nhất họ cũng từng khiến cho tim ta đập nhanh hơn, những suy nghĩ trong ta trở nên hiền hòa và đáng yêu hơn, thậm chí còn cho ta một khoảng trời thơ mộng mỗi khi nghĩ về họ. Về căn bản, ta thích họ và họ không thích ta cũng không có vấn đề gì cả. Tình cảm mới là quan trọng nhất!

2. Tút lại nhan sắc

Bạn đừng nhầm, tất nhiên đây vẫn không phải là một trang cẩm nang về chăm sóc sắc đẹp của phái nữ. Chỉ là bước thứ hai trong kế hoạch cưa cẩm của tôi mà thôi. Sau khoảng thời gian chật vật với đồng hồ mỗi sáng, tôi giảm được ba kilogram, cảm giác bụng nhỏ đi hẳn, có tự tin để mặc các mẫu váy body khá gợi cảm. Nhưng vì là mùa đông nên tôi vẫn chưa dám thử, cũng là vì thời gian đầu làm quen với chàng nên tôi chuộng mẫu quần áo năng động hơn trong các cuộc gặp. Một lần, tôi mò xuống xưởng vẽ để huênh hoang khoe về kế hoạch của mình và thành quả của bước đầu tiên thì bị ông anh cốc vào đầu đau điếng.

- Em có bị sao không? Thích một người mà phải khổ sở làm ỉn gầy đi, mất ba kilogram mà còn hào hứng. Thật không hiểu nổi con gái các em nghĩ gì?

Thế đấy, ông anh là học trò cưng của bố tôi, có đôi tay rất tài hoa, con mắt thẩm mỹ không chê vào đâu được. Nhưng tôi không hiểu sao anh ấy luôn phủ nhận tình yêu định mệnh của tôi với chàng. Mặc kệ sự thiếu tâm lý kia, tôi ngồi bên cạnh say mê nhìn anh ấy vẽ. Thường thì tôi không quá rảnh để qua thăm xưởng vẽ của bố, nhưng đôi lúc vào những khi tâm trạng có phần tối tệ và chán nản thì tôi sẽ gác tất cả chuyện để xuống đây, chỉ đơn giản là nhắm nháp một chút cô đơn, lạc lõng sau khi từ buổi hẹn về. Hôm nay tôi có hẹn với chàng, và chàng đã không tới, không lý do nào cả, điện thoại của chàng luôn nằm ngoài vùng phủ sóng, vậy thôi!

- Em buồn vì anh chàng bánh trai mới quen đấy à?

Ông anh hỏi tôi một câu đều đều, như kiểu tôi trả lời cũng được, không trả lời cũng không sao. Chỉ là anh ấy vẫn luôn nhìn thấy sự bất ổn trong mắt tôi, luôn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của tôi, và chăm sóc tôi giống như một thói quen.

- Em không biết. Nhưng chàng không tới chỗ hẹn, không thông báo lý do, điện thoại không liên lạc được. Anh, em có làm gì sai không?

Tôi đáp bằng giọng ừ ừ, có phần thê thảm như vừa rớt từ tầng mây cao tít đánh phịch xuống đất. Tôi vẫn dõi mắt nhìn vào bảng vẽ, không để ý thấy rằng mắt ông anh cũng đang nhìn tôi chăm chú.

- Liên, em sai rồi. Ngay từ đầu đã sai!

Vừa dứt câu nói của ông anh thì bố tôi về, sự im ắng trùm lên xưởng vẽ. Tôi thở dài, cùng bố lên xe về nhà, bỏ lại ông anh với câu cảm thán chỉ ra lỗi sai của tôi. Tôi không muốn thừa nhận, bởi thu lại tình cảm đầu phải là một chuyện dễ dàng. Chỉ đơn thuần là một buổi hẹn bị hủy, có thể vì chàng bận, hoặc chàng quên, hoặc ty tỷ lý do khác. Chỉ biết rằng tôi vẫn sẽ gặp lại chàng, vào những buổi hẹn sau nữa. Biết đâu khi ấy, sau khi hoàn thiện bước hai, tôi sẽ hấp dẫn và quyến rũ hơn trong mắt chàng, nhỉ?

3. Truy tìm trái tim

Một lần nữa, tôi muốn nhắc lại rằng bạn không phải đang lạc vào một trang tạp chí tư vấn sắc đẹp hay tư vấn tâm lý tình cảm thiếu nữ. Bạn vẫn đang dõi theo hành trình theo đuổi chàng trai định mệnh của tôi.

Chẳng là sau lần thất hẹn đó, chàng có gặp lại tôi và xin lỗi. Lý do cũng không có gì to tát. Chúng tôi vẫn giữ mức quan hệ bình thường, không quá vồn vã nồng nhiệt, không bên nào tỏ rõ thái độ và ý chí chiến đấu với bên nào. Tôi biết, tim tôi sôi sục vì nhớ chàng, thích chàng, mong muốn được chiếm trọn tim chàng.

Nhưng tôi là con gái, tôi vẫn có những quy tắc đặc biệt. Nhất là với tôi, phải cầm چرا sao cho giống như mình là người bị hại. Vậy đấy, nên tôi không tỏ thái độ ngưỡng mộ hay đưa chàng lên mây xanh. Ngược lại, chàng vẫn gallant và lịch thiệp, nhưng tôi nghĩ, với bất cứ cô gái nào chàng cũng sẽ đối xử như thế, bởi vốn dĩ chàng là một chàng trai tốt và hoàn hảo để yêu đương. Khi một anh chàng không đối xử với bạn khác biệt so với những cô gái khác, nghĩa là bạn không phải là người đặc biệt với anh ấy. Kể cả như tôi bây giờ, sau khi cán đích hoàn hảo hai giai đoạn, đã thấy mình xinh đẹp và tự tin hơn nhiều lần, đứng trước chàng vẫn vô cùng thiếu tự tin. Vì tôi biết, chàng chưa có ấn tượng đặc biệt nào dành cho tôi cả.

Không sao, tôi không vì thế mà bỏ cuộc. Bạn cũng đừng vì thế mà bỏ cuộc. Đã vác gươm lên rồi thì hãy dũng cảm và can đảm đi thẳng vào rừng xanh. Chúng ta chiến đấu không phải vì kết quả cuối cùng là câu trả lời “yes” hay “no”, mà là vì chúng ta đang bảo vệ trái tim non nớt của mình. Tình yêu không phải là sự chiếm hữu, tình yêu đôi khi là lòng quả quyết, bạn có tin không?

Tôi lại kéo lê những rệu rã của mình về xưởng vẽ, ngồi gọn một góc. Lần này tôi mang bảng màu và cọ vẽ ra, chỉ mất ba mươi phút để phác sơ qua chân dung của chàng. Bức tranh của tôi có tông màu trầm, gờ môi trầm, đôi mắt buồn thăm thăm sâu. Tôi nhớ đến những câu chuyện mà chàng kể trong những cuộc hẹn. Những câu chuyện man mác buồn như dư vị của một chuyện tình không biết đã kết thúc hay chưa. Tôi thấy mình thấp thòm bên ngoài khung cửa hạnh phúc của chàng. Có lúc tôi định kéo cửa đi vào, tìm tận cùng ngõ ngách xem người chiếm giữ tim chàng là ai. Sao chàng có thể lơ đãng với tôi như thế? Sao chàng lại hờ hững với tôi?

Những vệt màu dần loang lổ như những vệt nước mắt ngấn dài trên khuôn mặt tôi. Chàng không xa lánh tôi, không lạnh nhạt tôi, nhưng tôi thấy khối đổ bên ngực trái như vỡ ra, nhức nhối thứ cảm xúc kỳ lạ.

- Lại sao rồi nhóc?

Anh đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, nhìn vào bảng vẽ của tôi, khẽ thở dài.

- Anh chàng đấy không dành cho em. Ánh mắt em vẽ không có hồn. Em không phải là thích anh ta, mà là tự thích hình tượng mình dựng lên cho anh ta!

Tôi đưa tay lau nước mắt, ngược lên nhìn anh.

- Em sai rồi sao?

4. Và tình yêu...

Sau những ngày theo đuổi trái tim của chàng định mệnh đến một nhòai, tôi chợt nhận ra rằng chàng không thuộc về tôi cũng giống như tôi vốn không thuộc về chàng. Cái mà người ta gọi là định mệnh chỉ là một cách an ủi niềm tin cho nhau hòa hợp mà thôi.

Một lần trên đường xuống xưởng vẽ, tôi bắt gặp chàng và cô bạn thân của tôi. Có trong mơ tôi cũng không nghĩ cảnh tượng này sẽ xảy ra với mình. Chàng và cô bạn thân của tôi cùng bước ra từ một cửa hàng sách, hai người họ cũng lần đầu gặp gỡ, cũng mỉm cười, cũng chào nhau. Nhưng sau khi cô bạn tôi bước đi, chàng còn tần ngần đứng đó dõi theo bóng lưng của cô ấy. Cái cách mà chàng dõi theo cô bạn tôi giống như tôi

đã từng dõi theo bóng lưng dài và mảnh của chàng vào ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Tôi biết, nhịp tim của chàng run lên vì một cô gái khác, không ngoại trừ cô bạn thân của tôi, miễn là không phải vì tôi. Tôi mỉm cười, tiếp tục cho xe đi về phía xưởng vẽ.

- Sao rồi nhóc?

Ông anh còn chưa nói hết câu, tôi chạy lại ôm chầm lấy anh ấy từ phía sau và òa lên khóc nức nở. Tôi không nhẽo hệt như một đứa trẻ sợ đi lớp lần đầu. Tôi cứ vùi mình vào hõm vai của anh và khóc, để nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt mình. Không phải vì tôi tiếc quãng thời gian tôi đã bỏ ra, không phải vì tôi sợ hãi kế hoạch cửa cấm của tôi bị thất bại. Mà là vì tôi biết mình đã nên dừng chân, và dừng chân đúng lúc.

Ông anh gỡ vòng tay tôi ra, quay người lại nhìn vào mắt tôi. Khi anh ấy nhướn mày, những giọt nước mắt đã kịp khô, tôi cố nặn ra một nụ cười ngượng.

- Em không sai... Nhưng người đó không hợp. Vậy thôi!

Ông anh vén những lọn tóc cài lên vành tai tôi đang ửng đỏ, cúi đầu nhìn bờ mi tôi còn trĩu nặng những giọt nước mắt trong veo.

- Thật ngốc! Có người ở ngay bên cạnh, chấp nhận em cả khi em không giảm cân, cả khi em không tút lại nhan sắc, cả khi em không lên kế hoạch cửa cấm. Có người đã chờ em như thế mà không nhận ra?

Tôi cúi mặt xuống thấp hơn. Đây là tình huống mà tôi không nghĩ đến. Tôi chỉ nghĩ... tôi sẽ trút hết tủi hờn của mình lên cho anh, rồi lại được anh vỗ về, được anh che chở, giống như chúng tôi đã từng bên nhau như thế.

- Chấp nhận đi, vì em sẽ không cần phải cửa anh đâu, anh tình nguyện đổ rồi!

Anh nâng cằm tôi lên cao hơn một chút, đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi, một tay vòng qua ôm lấy eo giống như cảnh hoàng tử tìm thấy công chúa và cùng nhau đắm đuối bên một nụ hôn ngọt ngào. Đúng là vô cùng ngọt ngào, nếu bạn trao nụ hôn của mình ột người thuộc về mình đúng nghĩa, nhịp tim như nhảy vọt, tăng lên gấp đôi bình thường, đến cảm giác lên trút hơi thở cũng khó khăn, nhưng quả thật rất tuyệt vời. Tôi nhón người, chủ động đáp trả lại nụ hôn mê đắm ấy. Tôi không nghĩ rằng mình nhận ra tình yêu vào một ngày tình cờ như thế. Vào ngày mà kế hoạch cửa chàng định mệnh của tôi sụp đổ, ngày mà tôi tưởng như mình rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Tình yêu của tôi, có lẽ, an nhiên hơn tôi, nhân lúc tôi kịp giờ tay nắm bắt, tình yêu lại cứ thế lớn dần và đắm say.

Có thể một cái kết không khiến bạn hài lòng. Khi mà tôi không truy tìm và có được anh chàng định mệnh của mình. Khi mà tôi hẫng hụt với chuyện tình say nắng, trong khi đó chàng định mệnh lại say nắng cô bạn thân của tôi. Nhưng với tôi thì khác, tôi nghĩ, đôi khi người ta cần phải gặp những người khác nhau, với những cung bậc khác nhau, mới có thể nhận ra tình yêu đích thực của mình. Tình yêu đích thực có thể bắt đầu từ một cơn say nắng, nhưng cũng có thể bắt đầu từ một sự gắn kết lâu dài. Không có khuôn mẫu cho tình yêu, vậy nên chúng ta có quyền được thử, trong phạm vi tuổi trẻ và sự rung động của tim mình.

3. Chương 3

Màu hạnh phúc bị lãng quên

1. - Jay, bộ này có được không?

Tôi háo hức vén tấm màn ren trắng phía sau những tấm kính dựng cao tại khu thử đồ cô dâu. Khi bước ra tôi lộ rõ vẻ hứng phấn, làm điệu bộ kéo hai bên tà váy và mỉm cười nhìn anh. Ngược lại hoàn toàn so với tôi, Jay nhún vai, một tay cầm điện thoại đang réo rất liên hồi.

- Không còn bộ nào khác trông ổn hơn sao?

Jay làm động tác nghe điện thoại, một vài giây sau, anh quay đầu ra phía nhân viên phục vụ.

- Chúng tôi sẽ đặt thiết kế riêng!

Sau khi thử váy cưới, Jay đưa tôi về nhà. Cho đến khi anh đứng trước cửa nhà tôi, tôi vẫn mím môi, chăm chú dõi mắt nhìn vào khuôn mặt bình thản của anh. Tôi hỏi:

- Jay, chúng ta sắp làm đám cưới. Không phải là anh-sắp-làm-đám-cưới!

- Có gì khác nhau sao?

Jay nắm lấy bàn tay tôi xoa xoa, trong lúc tôi cố gắng nén một nhịp thở dài, anh nhanh chóng đặt một nụ hôn lên trán tôi. Nụ hôn... ừm... khá hờ hững, bởi gần như cùng lúc, điện thoại của anh lại reo liên hồi.

- Được rồi, ngủ sớm nhé! Ngủ ngoan! Mai anh ghé qua!

Tôi quen Jay ba tháng trước khi quyết định sẽ gắn kết cùng anh ấy. Người ta có thể cho rằng đó là một tình yêu định mệnh, chỉ cần lướt qua nhau là có thể nhận ra nhau, cũng có không ít người cho rằng đó là thứ tình yêu chấp vá, kiểu như chỉ cần gặp đúng người vào đúng lúc và cảm thấy hợp là tiến hành hôn lễ. Sao cũng được. Tôi không quan tâm lắm đến cảm nhận hay đàm tiếu của những người xa lạ. Điều tôi quan tâm là Jay yêu thương tôi, luôn bên cạnh chăm sóc và bảo vệ tôi. Tin tôi đi, khi tuổi của bạn chạm đến một con số nào đó mà bạn không còn mong chờ những lần thổi nến mừng sinh nhật nữa thì nghĩa là bạn đang cần có một người đồng hành bên cạnh hơn lúc nào hết. Sau khoảng thời gian không dài để gặp gỡ và tìm hiểu nhau, Jay ngỏ lời muốn cưới tôi làm vợ.

Cho đến khi Jay chào tôi và khuất sau cánh cổng sắt có treo lơ lửng đôi bóng đèn vàng thì tôi vẫn nghĩ rằng mình sẽ không hối hận. Chỉ là Jay quá bận rộn với công việc, anh chăm lo cho sự nghiệp của mình một cách cẩn thận và tôi cũng nên thôi trò hờn dỗi như trẻ con mỗi khi công việc tranh giành anh với tôi. Dù tự nhủ như vậy nhưng khi bước từng bước lững thững vào nhà, giày cao gót nện lên nền gạch Tàu màu đỏ thừ âm thanh khô khốc, từ hốc mắt lại chảy ra đôi dòng ấm nóng. Không phải tôi khóc, chỉ là tự nhiên nước mắt chảy ra mà thôi.

2. - Cậu phù hợp cho chuyển đi công tác vào Sài Gòn để viết bài thu hoạch đấy!

Linh đánh mắt nhìn tôi, khóe môi cong lên một nụ cười. Tôi hờ hững, đặt điểm nhìn phía xa xa. Chúng tôi vẫn đang trong giờ nghỉ trưa, chỉ lát nữa thôi sẽ nhanh chóng vào một cuộc họp quan trọng với sếp để bàn về kế hoạch Nam tiến của công ty. Tôi sắp kết hôn với Jay, và dù anh ấy là một người chu đáo luôn làm ọi chuyện trở nên hoàn hảo, hoàn hảo đến mức sắp đặt và cường chế, thì tôi vẫn muốn góp phần vào lễ cưới của mình. Đó là lý do vì sao tôi phớt lờ câu gợi ý và đưa đẩy trách nhiệm của bạn thân.

- Tổ sắp kết hôn! Cậu quên rồi sao? Tổ và Jay cũng đã đi thử áo cưới.

- Chỉ đi một tuần thôi mà! Coi như làm một chuyến du lịch áp chót tiễn biệt cuộc sống độc thân của gái hai mươi tư?

Mặc cho Linh lải nhải vài điều gì đó tiếp theo, tôi nhìn xuống phía những chiếc cầu vượt, với những dòng xe cộ hối hả. Tâm trạng tôi bị treo lơ lửng. Từ sau khi đưa tôi về ngày hôm qua, Jay chưa hề chủ động liên lạc lại. Đôi lúc tôi nghĩ sự tủi thân của tôi cứ dâng lên bất chợt, giống như một cơn đau dạ dày, chỉ cần không ăn đúng giờ đủ bữa thì sẽ bị hành hạ cho đến khổ. Tôi bị chìm đắm, lạc lõng trong chuyện tình rối ren của mình. Ấy vậy mà vào những ngày chông chênh nhất, tôi lại quyết định sẽ kết hôn!

- Dù sao thì cậu cũng đã chọn Jay. Cậu sẽ không hối hận chứ?

Linh thở dài, tay cầm đầu ống hút nghịch ngợm với vẻ thiếu não. Tôi hiểu Linh đang ám chỉ điều gì. Đó là sau khi tôi chia tay Hoàng Anh và chọn rời xa anh ấy. Có lẽ, tôi cũng đã hiểu lý do vì sao Linh nhất định lôi kéo tôi cho chuyển công tác vào Sài Gòn sắp tới. Hoàng Anh sẽ mở một triển lãm ảnh ở trung tâm thành phố, anh cũng gửi thiệp mời cho tôi. Kể từ sau khi chia tay, tôi không có bất kỳ liên lạc gì với anh. Cũng kể từ sau khi quen Jay, tôi xóa mọi thứ liên quan đến những điều xưa cũ.

- Có hối hận hay không, chỉ sau này tổ mới có thể biết được.

Tôi bỏ đi khi buông lại một câu nói không rõ trả lời cho Linh hay cho chính tôi. Nhưng tôi thấy tâm trạng bị xao động, bởi những thước phim cũ kỹ về tình yêu với Hoàng Anh. Thật lạ, người có thể đi sâu vào tâm can người khác, khắc khoải nhớ mong, yêu đến mức hận thù, chỉ có thể là người mà ta đã dành hết si mê đại dột để dâng yêu thương đó đi. Cuối cùng, kết thúc chỉ toàn là trái đắng. Có lẽ cũng vì quá sợ hãi và

ám ảnh bởi thứ tình yêu dài lâu ấy mà tôi đi tìm một bến đỗ an toàn bên cạnh Jay. Jay không quá khoa trương, Jay không thực sự hiểu tôi muốn gì và cần gì, anh chỉ làm tất cả những gì mà anh cho là cần thiết, đối với tôi, đối với tình yêu của chúng tôi, vậy thôi!

3. Tôi lang thang vòng quanh Sài Gòn ngay khi đặt chân xuống đây. Cuối cùng tôi vẫn nhận lời đi công tác để viết bài thu hoạch cho công ty. Không phải vì Hoàng Anh, không phải vì Linh muốn tôi đi để từ giả cuộc sống độc thân hơn hai mươi năm trời. Mà vì tôi đã xảy ra mâu thuẫn với Jay. Tôi nhớ trong suốt buổi họp tôi đã không chú ý lắm đến lời của sếp bởi còn chăm chỉ nhắn tin với Jay. Anh nói anh đã lên danh sách khách mời, đã đặt khách sạn, đã lên thực đơn, thậm chí anh còn lên ý tưởng với bên công ty tổ chức sự kiện, vân vân và mây mây. Chốt hạ, anh nói tôi chỉ cần làm cô dâu xinh đẹp nhất trong lễ cưới, ung dung bước trên lễ đường và đến bên cạnh cuộc đời anh.

Tôi nhớ là tôi tự nhiên bật khóc, không phải khóc vì hạnh phúc và anh quá chu đáo để lo lắng cho tôi, mà khóc vì cảm giác tôi đang đứng ngoài lễ chuyện đám cưới của chính mình.

Ngay trong cuộc họp, tôi đứng dậy gạt nước mắt và đồng ý nói với sếp trong khi các đồng nghiệp còn đùn đẩy chuyện đi Sài Gòn.

- Sếp để em đi! Em không bận. Dù kết hôn nhưng em không bận. Không bận một chút nào cả...

Câu nói dứt đoạn, tôi chạy ra khỏi phòng họp, cánh cửa phòng bật tung.

Khi đứng ở sân bay chào tạm biệt Linh, tôi chỉ nhắn vắn vắn cho Jay một dòng tin báo rằng tôi đi công tác, sau đó tắt điện thoại, cho vào túi xách và bay thẳng vào Sài Gòn.

Sài Gòn đón tôi bằng một cơn mưa phủ mờ tâm trạng, Linh gọi điện hỏi thăm ngay khi tôi vừa đặt chân xuống đây. Nhân tiện, cô bạn nói thêm một vài thông tin về những khu nghỉ dưỡng, về buổi triển lãm của Hoàng Anh. Tôi ghé vào một quán café phía ven đường, đi lên ban công tầng ba và mặc sức thả trôi thứ tâm trạng bồng bềnh đang bủa vây lấy mình. Phía trên bàn, điện thoại rung bần bật, tôi nhìn trên màn hình hiển thị một chữ: “Jay”.

4. Về đến khách sạn mà công ty đặt phòng trước, tôi nhận được một thiệp mời từ phía lễ tân. Thiệp mời đến dự buổi triển lãm của Hoàng Anh, phía dưới có email, số điện thoại liên lạc được viết tay vào tờ giấy note màu vàng và đính kèm theo phía trong thiệp mời. Tôi đi lên phòng, ngần ngừ nhớ về một đạo, về một người, từng nói rằng rất yêu tôi.

“Nếu em ra đi thì anh sẽ đi tìm em chứ?”

“Anh sẽ không đi tìm em. Vì anh sẽ không để cho em ra đi!”

Hoàng Anh hay lơ đãng trả lời những câu hỏi của tôi với một cái máy ảnh đeo trước ngực. Anh chuyên tâm chụp ảnh, chuyên tâm sưu tầm những nơi có góc nhìn đẹp và dẫn tôi tới đó. Có một dạo tôi nhận ra mình không nằm trong thế giới nhiều màu sắc của anh, cũng nhận ra rằng anh không quan tâm tới đủ nhiều hơn quan tâm những tấm ảnh chụp bằng máy ảnh. Tôi không tìm được lối thoát cho tình yêu từ những năm cấp ba của mình. Năm năm trời chúng tôi bên nhau, vì một hiểu lầm mà rơi vỡ. Ngày sinh nhật Hoàng Anh là ngày chúng tôi chia tay, với những tiếng nấc buồn xen lẫn nuối tiếc. Vậy mà không một ai có đủ can đảm đưa tay nín lại. Hoàng Anh chuyển vào Sài Gòn và mở một studio theo lời gợi ý của bạn bè, tôi vẫn tiếp tục bầu vuu tại Hà Nội với những thứ màu nhớ nhung cũ kỹ. Tôi đã nghĩ kể từ khi đó, chúng tôi không còn là những người thuộc về nhau. Rồi đến khi tôi gặp Jay, niềm tin ấy trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, bởi, tôi muốn mình gắn kết cùng Jay.

- Để gặp được em, thật khó!

Hoàng Anh đặt một cốc nâu đá trên mặt bàn, trong ánh nhìn thoáng ngạc nhiên xen lẫn ngại ngùng của tôi.

- Nghe nói, em sắp kết hôn?

Tôi không trả lời, chỉ gật nhẹ, quay đầu nhìn nghiêng ra phía cửa kính của ban công quán café phủ bụi thời gian. Chúng tôi gặp lại nhau tình cờ hay sắp đặt, tôi không rõ, chỉ biết rõ một điều rằng tôi không đủ can đảm nhìn thẳng vào mắt Hoàng Anh. Tôi sợ những màu tháng cũ trù lên đầy mắt anh, sợ sống mũi mình

cay cay bắt chợt. Nếu bị người yêu cũ bắt gặp mình đang khóc khi chỉ một mình, ở một nơi xa lạ, thì thật tệ!

- Jay... anh chàng ấy thật tốt phước?

- Là Khải. Jay là tên em gọi riêng anh ấy!

Một vài câu ngắn gọn xã giao nhanh chóng chìm ngấm, tôi vẫn quay mặt nhìn xuống lòng đường, vờ như đang chăm chú dõi theo dòng chuyển động của xe cộ hay những biển quảng cáo nhấp nháy đèn xanh đỏ. Hoàng Anh trầm ngâm nhìn tôi.

- Thời gian ở đây cần gì có thể gọi cho anh.

- Vâng.

Tôi trả lời khi biết chắc chắn rằng tôi sẽ không cần gì nơi anh cả.

- Hãy hứa là sẽ gọi cho anh!

Hoàng Anh bắt giác kích động, nắm lấy tay tôi đang đặt trên bàn. Tôi giật mình quay lại, chạm vào đáy mắt anh long lanh nước. Tôi bối rối gật đầu.

- Vâng. Em sẽ gọi. Nếu có chuyện gì đó...

Nói rồi tôi nhanh chóng ra về, rời quán khi trời nhá nhem tối, tiếng còi xe đông đúc hơn, tiếng người tràn vào quán huyền ảo, tiếng di động trong túi xách reo liên hồi. Tôi biết, phía bên trong túi xách, trên màn hình điện thoại đang nhấp nháy tên của Jay. Tôi cũng biết, tôi sẽ không nghe điện thoại của anh cho đến khi trở về khách sạn.

Tôi đưa tay cầm lấy điện thoại từ trong túi xách bấm tắt nguồn, kết thúc hơn ba mươi lăm cuộc gọi nhờ từ Jay. Tôi lang thang tối Sài thành trong buổi lạnh, trong ngổn ngang suy nghĩ. Cuối cùng, cho đến khi bị tưới ướt mềm cả bộ quần áo đang mặc trên người, tôi vẫn không tài nào biết được vị trên môi tôi là vị mưa hay nước mắt. Tôi cũng không tài nào biết được bàn tay mình lạnh hay trái tim lạnh hơn. Nhưng ngay khi vừa bước vào sảnh khách sạn để đến bên bàn lễ tân nhận khóa phòng, tôi bắt gặp Hoàng Anh.

- Mẫn! Em có sao không?

5. Tôi gần như không còn chút sức lực, yếu ớt dựa vào vòng tay ôm của Hoàng Anh ngay tại sảnh khách sạn. Tôi nhớ là môi tôi mấp máy một vài câu gì đó, đại loại là tôi ổn, mặc dù sự thật hiển hiện ra phủ nhận điều đó hoàn toàn. Hoàng Anh dìu tôi lên phòng, lấy khăn tắm choàng lên người tôi rồi ngồi đối diện với tôi, nhìn tôi chăm chú như thể tôi là một đứa trẻ vừa làm sai điều gì đó.

- Nói cho anh nghe, Jay bắt nạt em?

- ...

Tôi không trả lời, chỉ yếu ớt lắc đầu. Sự thật là Jay không bắt nạt tôi.

- Được rồi, làm khô người đã kéo ồm.

Hoàng Anh chăm sóc cho tôi giống như ngày chúng tôi còn yêu nhau. Cho đến khi trời muộn, tôi tiễn anh ra cửa, Hoàng Anh ngập ngừng quay người lại nhìn tôi một lúc khá lâu.

- Mẫn, anh vẫn luôn yêu em!

Hoàng Anh tiến lên hai bước đủ nhanh để ôm gọn tôi vào lòng mặc cho tôi cố sức đẩy anh ra. Khi biết không thể chống cự, tôi để mình tựa lên vai anh, nước mắt chảy xuôi xuống ướt đầm vai áo sơ mi của Hoàng Anh. Tôi khóc vì luyến tiếc, lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay Hoàng Anh tôi mới rơi những giọt nước mắt luyến tiếc và đau khổ. Tôi tự hỏi, tại sao ngày ấy anh không giữ tôi ở lại như lời anh nói? Tại sao anh vội ra đi ngay cả khi tôi còn chưa rời xa anh? Tại sao anh không trở lại Hà Nội mặc dù tôi vẫn đang ngày ngày chờ đợi? Tại sao... tại sao...

Những câu hỏi ngân lên ngày càng nhiều, kéo dài như những nỗi đau từ vết quá khứ mong manh. Tôi lặng lẽ khóc trong vòng tay ôm của Hoàng Anh, trên vai áo sơ mi ướt đầm.

- Em sắp kết hôn rồi! Với Jay... Anh biết không?

Tôi bắt đầu nức nở, khóc to hơn, mọi tủ thân ầm ức như vỡ òa. Tôi không nhớ tôi đã khóc bao lâu, trong vòng tay ấm của Hoàng Anh bao lâu. Chỉ biết rằng sau đợt công tác tôi quay trở về Hà Nội, đi làm ở công ty, hẹn gặp mặt Jay và chúng tôi có một cuộc hội thoại ngắn ngủi.

- Em muốn bàn về đám cưới của chúng ta!

- Anh đã sắp xếp xong, em không cần phải lo gì cả. Nói cho anh nghe về chuyến công tác của em đi!

Jay ngồi bên cạnh vuốt những sợi tóc xòa trên trán của tôi. Nhìn anh thật sự hạnh phúc với ý nghĩ về đám cưới và cô dâu nhỏ bé. Tôi chợt đắng lòng, nắm lấy tay Jay.

- Em biết mọi thứ đều đã hoàn hảo. Nhưng anh biết không, Jay... Cô dâu sẽ không có mặt. Anh có thể lo chu toàn mọi thứ, còn cô dâu của anh thì không...

Jay nhìn tôi không chớp mắt. Khi biết rằng tôi không hề nói đùa, anh nhú mày.

- Mẫn, có chuyện gì với em?

- Chuyện là... em sẽ đi đâu đó. Em thấy đám cưới này quá vội, và không có phần của em.

+

Tôi muốn Jay tin rằng tôi sẽ dành ình một khoảng thời gian tĩnh lặng để đến với những chuyến công tác xa dài ngày khác. Ngày Jay tiễn tôi ở sân bay, tôi có tựa lên vai anh và ngửi thấy thoang thoảng mùi hoa nhài quen thuộc vương trên áo sơ mi. Tôi mỉm cười, đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi Jay. Lúc tôi vẫy tay chào anh, Jay đưa tay lên bắt lấy tay tôi siết khế.

- Anh chắc chắn rằng đám cưới của anh sẽ luôn có phần của em! Thế nên, em đừng đi!

Tôi nhận ra rằng tôi đã đánh mất thứ hạnh phúc chân phương đúng nghĩa trong tình yêu. Đến cuối cùng trong lần tắm mưa bất đắc dĩ ở Sài Gòn tôi mới tỉnh táo hơn đôi chút: Tôi chỉ có thể ở lại và tồn tại trong tìm một người nào đó khi mà họ không bao giờ muốn buông tay để tôi ra đi. Có lẽ, tôi sẽ chấp nhận lãng quên và buông bỏ một vài thứ để quay trở lại với niềm tin về hạnh phúc của mình.

Có thể bạn không tin, nhưng hạnh phúc đôi khi chỉ là có ai đó kiên nhẫn với bạn, nắm lấy tay bạn nói rằng bạn đừng đi, đừng rời xa người ấy...

Hạc Xanh

4. Chương 4

Đội nắng về trong mắt em

Phần 1 - Quán Son

1. Phan mở khe lớp cửa gỗ còn bám bụi bởi hai ngày cuối tuần, chủ quán - là tôi - lười nhác không ra trông quán. Khi vừa nhìn thấy tôi, Phan cười hiền, một tay đưa lên khoe cái chuông gió nhỏ xíu bằng đất nung, một tay chìa ra khoe ổ bánh mì thơm ngậy.

- Cái này cho Son, còn cái này cho anh chủ!

Nói rồi Phan đặt bánh mì xuống trước ánh nhìn lạ lẫm của tôi, em chạy tót lên ban công tầng hai để hý hoáy treo chuông gió lên gờ cửa sổ. Hình như bầu cửa sổ có thêm người bầu bạn cũng thấy vui, vàng ươm nắng, một màu nắng đẹp và chan hòa khiến tim người ta rộn ràng nhảy nhót theo. Tôi cầm lấy bánh mì và dõi theo hành động của Phan, lúc đưa lên miệng cắn một miếng rõ to, tôi nghe thấy Phan nói loáng thoáng:

- Từ giờ cuối tuần nếu anh bận cứ để em trông quán cho! Em rảnh. Đóng cửa quán như thế này buồn chết!

Tôi không trả lời, nhai nhóp nhép, sau khi giải quyết xong ổ bánh mì vào bụng, tôi cùng Phan dọn dẹp lại khu quầy pha chế, lên danh sách thực đơn mới, ấp ủ những event nhằm hâm nóng quán Son.

Son, tên nghe thật lạ, thật ngộ, lại có chút gì đó nữ tính. Nhưng tôi nghĩ thế! Nhớ ngày đầu tiên phỏng vấn Phan, giữa năm bảy bộ hồ sơ khác của các bạn sinh viên trường đại học gần khu này gửi về xin dự tuyển làm nhân viên part-time, tôi hỏi gọn lớn:

“Theo Phan, Son có ý nghĩa gì không?”

Phan nheo mắt, đôi mắt ánh lên vẻ tinh anh và yêu đời. Khi Phan vừa kịp nhoẻn cười, tôi đổ rằng em có khả năng mang nắng đến với những tia âm áp kỳ lạ. Bởi dáng vẻ hoạt bát vui tươi của em khi ấy khiến người đối diện cảm nhận được tất thấy nguồn năng lượng trẻ trung nơi em.

“Son? Chẳng có nghĩa gì cả. Có chăng là... bởi vì nó đa nghĩa quá!”

Nói rồi Phan cười hì hì, đưa tay lên làm động tác vén tóc mái như một nét ngại ngùng con gái. Tôi lắc lắc đầu, xua tập hồ sơ trên tay qua một bên. Phan thấy thế má vội ửng hồng.

“Cứ cho em đi làm, em lần lượt giải nghĩa cho anh!”

Người Phan chồm lên phía trước, bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng chụp lấy tay tôi. Sự tiếp xúc nhanh chóng như luồng điện giật, tôi tròn mắt nhìn Phan, rồi sau vài giây khi em bên lên rút tay về, tôi gật đầu.

“Mai đi làm nhé!”

2. Có lẽ so với rất nhiều những định nghĩa mà Phan đưa ra, tôi vẫn thấy định nghĩa đầu tiên là chuẩn xác nhất. Son, vốn dĩ chẳng mang tầng lớp ý nghĩa nào cả. Chỉ đơn giản là tôi đặt một cái tên cốt để nhớ, nghe lạ tai và vui vui để lưu lại trong tâm trí khách hàng lâu hơn những cái tên nhàn nhạt khác mà thôi. Vậy mà lần nào khi đến quán Phan cũng ngồi tỉ tê hàng giờ cho tôi nghe. Tôi chỉ im lặng, thảng hoặc mỉm cười, rồi lại tiếp tục công việc của mình. Tôi nhận ra, kể từ sau khi Phan vào làm, tôi cười nhiều hơn với mớ lý thuyết của em, lại cảm giác rằng mình dành tình cảm cho Son nhiều hơn qua mỗi ngày em nói chuyện cùng tôi. Vì một lẽ nào đó, Son trở nên đặc biệt, giống như Phan vậy.

Cuối tuần, tôi toan đóng cửa sau khi ra quán check một mớ hóa đơn tiền điện nước. Phan thập thò ngoài cửa, khi biết tôi vừa đánh sượt ánh nhìn qua chỗ em thì em đưa chân đẩy cửa đi vào, trên tay bê một chậu hoa khá lớn.

- Phan, cái gì thế?

Tôi đưa tay nâng kính, nghiêm mặt hỏi. Khuôn mặt Phan ửng hồng và lấm tấm những giọt mồ hôi. Trời trưa vừa chuyển nắng, một vài tia tinh nghịch nhảy lướt qua chỗ mà Phan đang đứng, phản chiếu vào những giọt mồ hôi lấp lánh. Nhìn Phan vừa tội vừa thương, tôi vội vàng nhẹ giọng:

- Để anh!

Nói rồi tôi sải bước ra cửa quán, đỡ giúp Phan chậu hoa mà không biết em đã lúi ở đâu ra. Để Phan kịp ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước nhỏ, tôi lặp lại câu hỏi.

- Cái gì thế này?

- Là chậu hoa. Anh cũng biết mà!

- Ý anh là sao em lại phải mang tới đây?

- Em cảm thấy Son cần nó!

Nói rồi Phan không để ý đến phản ứng của tôi, tiếp tục khệ nệ với chậu cây để dời nó lên ban công tầng hai. Tôi nhăn mày, khó chịu ra mặt, nhưng vẫn giúp em bê chậu cây ấy lên cầu thang xoắn một cách nhẹ nhàng.

- Son còn trẻ, anh đừng cố làm cho Son trở nên già nua!

Phan nói vu vơ khi cầm bình tưới cây đi lên ban công tầng hai. Tôi nhún vai, không hiểu em định nói vu vơ điều gì. Nhưng cái ý nghĩ chạy lướt qua trong đầu khiến tôi tủm tỉm cười. Vậy đấy, Son có một cô nhân viên thật lạ, thật ngộ, và cũng thật đáng yêu!

3. Đạo gần đây tôi chăm đến quán hơn, kể cả những ngày cuối tuần. Khi Phan hỏi, tôi lắc lắc đầu ra vẻ không có gì đặc biệt, muốn đến quán để thăm Sơn thôi. Nhưng Phan không tin, tôi bịa ra một câu chuyện vặt vãnh nào đó mua vui. Kiểu như là:

- Bạn gái anh thích anh là một người chăm chỉ. Ít nhất là với Sơn.

Phan nhún cười, mắt em lấp lánh:

- Bạn trai em cũng thế!

Tôi sưng người, thấy tai mình như ù đi. Một vài tia nắng đâm xuyên qua cửa sổ khiến vành tai tôi nóng bừng. Đợi cho nhịp tim ổn định trở lại, tôi lật giở một vài trang sách, mắt vẫn dõi theo dòng chữ chạy đều trên trang giấy, vu vơ hỏi.

- Bạn trai em biết Sơn?

- Có biết. Ngày nào anh ấy cũng đi qua đây!

- Vậy nên em mới muốn vào làm ở Sơn?

- ...

Phan im lặng. Tôi ngược mặt nhìn em, đôi mắt mơ hồ không rõ vui hay buồn, không có bất cứ một tia cảm xúc nào để tôi có thể nắm bắt. Tôi lại dịu giọng.

- Đừng lo, dù có đúng thế thì anh cũng không đuổi việc em đâu.

- Dạ.

Phan gật nhẹ. Vừa lúc đó có khách vào gọi đồ uống, tôi nghiêm nhiên coi đó là một sự thừa nhận. Tối hôm ấy tôi về sớm, để lại Phan với một list các công việc cần làm. Tôi viện cớ bận việc, bận hẹn hò, bận rất nhiều thứ khác. Tôi giao phó Sơn cho Phan. Rồi tôi chạy bay biến mất với nỗi cô đơn trống trải vừa khám phá được chiều nay. Khi mà tôi biết, Phan đã có một người con trai khác.

Một vài ngày sau lần nói chuyện, tôi cũng được gặp mặt bạn trai Phan. Anh chàng trạc tuổi tôi, làm ở một công ty về công nghệ thông tin gần quán Sơn. Anh ta đến với nụ cười tỏa nắng, đuôi mắt để lộ nhiều trêu mến dành cho nhân viên của tôi, là Phan. Cuộc hội thoại của hai người đại loại sẽ như thế này:

- Phan, cho em này!

Tôi thấy cái cách anh chàng cầm bánh mì đưa cho Phan cũng giống hệt như cách mà Phan làm với tôi. Tôi lại nghĩ, có khi nào trong giai đoạn cửa cấm, Phan chuyển bánh mì đó cho tôi, và bây giờ khi chính thức bắt đầu mối quan hệ, Phan lại nhận nó từ tay bạn trai mình? Tôi hồ hồ vỗ vỗ vào đầu mình, cố thúc bản thân quay qua chỗ khác và thôi không chú ý vào cuộc hội thoại của họ nữa. Nhưng tôi không làm được, tiếp tục nghe ngóng.

- Hôm nay mấy giờ em về? Nếu về sớm thì qua chỗ anh làm đợi anh, còn nếu về muộn thì để anh qua quán ngồi đợi em?

Tôi biết mình luôn có tham vọng rằng quán Sơn sẽ đông nghịt khách. Bất cứ cuối tuần, đầu tuần hay giữa tuần. Nhưng bạn biết không, có một vài người khách tôi không hề muốn họ xuất hiện trong quán của tôi, vì một vài lý do đặc biệt.

- Cuối tuần này em có xin nghỉ được không? Anh dẫn em đi đến nơi mà em bảo thích đến đấy!

Tôi chắc chắn sẽ viện ra một đồng lý do để nói rằng Sơn cần Phan vào những dịp cuối tuần. Phan đã nói với tôi rằng em rảnh. Ngoài ra tôi sẽ cố nhớ lại những lần nói chuyện xem em đã từng nói thích đi đâu. Tôi cũng có thể đưa em đi được.

...

- Anh làm gì thế? Khách đang giục đồ uống kia!

Phan quay ngang sang nghệt mặt hỏi tôi. Tôi vội vã cúi gằm xuống bàn, tay luống cuống làm một vài thứ đồ uống được ghi cẩn thận trên giấy order mà Phan đưa từ nhiều phút trước. Tôi chỉ thấy mông lung rằng

Phan không thể bỏ rơi Son khi mà Son ngày càng quen với sự có mặt của em như thế. Phan cũng không thể để em hẫng hụt và rơi vào một hố sâu cảm xúc như vậy. Tôi thừa nhận là tôi luôn cố tỏ ra lạnh lùng với em, nhưng chưa bao giờ tôi thôi không quan sát và dõi theo em. Tôi cũng thừa nhận là tôi chưa đủ can đảm để tỏ tình với em. Nhưng tôi lại không muốn để mất em vào tay một gã con trai khác. Tôi thấy mình thật nhỏ nhen ích kỷ, trong đầu ngang dọc nhiều mâu thuẫn.

Giá như tôi biết tôi sẽ thích Phan nhiều đến thế...

4. Có một hôm Phan nghỉ ốm. Em không đến quán vào sáng sớm tinh mơ như mọi khi, em cũng không xuất hiện ở cửa rồi gõ “cốc cốc cốc” đều đặn ba cái như đánh thức tôi dứt ra khỏi trang sách. Tôi lại bồn thần ngồi nhớ em.

Mang bình tưới cây lên ban công tầng hai, tôi cho những cành lá xanh mơn ước no nước, đến lúc mặt đất trong chậu cây ướt đầm, dềnh nước. Tôi thở dài. Hóa ra, dù tôi đã cố gắng nhưng vẫn thể hiện quá sức vụng về. Đến việc chăm sóc một chậu cây cũng không làm nên hồn, không có lý do nào để Phan thích tôi cả. Tôi đưa tay đẩy đẩy một sợi dây chuông gió bằng đất nung của Phan, nghe tiếng chuông đùng đục reo, tôi cảm nhận được ánh mắt Phan đang cười. Không nghĩ ngợi nhiều, tôi lập tức chạy xuống đóng cửa quán, với tay lấy áo khoác treo trên móc áo rồi phi ra đường để chạy ù đến nhà Phan.

Trên đường đi tôi thấy lướt qua một người có gương mặt quen thuộc. Bạn trai Phan. Anh ta ngồi café bên vệ đường, đối diện với một cô bạn gái sở hữu khuôn mặt xinh xắn. Nhìn họ có vẻ thân mật. Nhưng như thế cũng không nói lên điều gì cả. Người ta vẫn có thể cười nói vui vẻ với bạn bè, đồng nghiệp, thậm chí là họ hàng như thế. Tôi dõi theo cho đến lúc họ đứng dậy ra về. Anh chàng kia khoác áo lên vai cho cô bạn gái, khi cùng đi ra cửa kính, bộ dạng của họ tình tứ hơn cả một cặp đôi đang yêu nhau. Và rồi anh chàng ấy đặt nụ hôn lên môi cô gái trước khi họ vẫy tay chào nhau để đi về hai phía. Tôi bồn thần, đáng ra tôi nên vui mừng mới phải. Vì tôi đã tìm ra ít nhất một điểm không chân thật trong tình yêu mà anh chàng đem đến cho Phan. Nhưng tôi lại thấy đau lòng. Phan của tôi... vì lẽ đó cũng sẽ rất đau lòng...

Tôi cho xe chạy nhanh hơn, đến cửa nhà Phan vừa kịp lúc trời buông tối.

- Phan, em ốm đau sao rồi?

- Em ốm.

Phan cười hiền, nụ cười của em méo mó, thoáng chút thì vai run lên bần bật. Tôi ngồi lại gần, vén tóc xòa trên vai, đặt vào lòng bàn tay em một nhành hoa từ chậu cây trên ban công tầng hai của Son.

- Cố lên, Son nhớ em nhiều lắm!

Nói rồi tôi múc cháo từ âu ra cho em ăn, xem túi thuốc trên bàn, cẩn thận đặt từng viên vào lòng bàn tay Phan, đặt một cốc sữa nóng vào tay còn lại. Khi Phan nhắm mắt, tôi đẩy gọng kính lên cao hơn.

- Đạo này anh bận lắm, em không mau khỏi anh lại phải tuyển nhân viên mới. Như thế phiền phức thêm.

Phan im lặng và ngoan ngoãn uống thuốc. Tôi dè chừng buông một câu hỏi.

- Anh chàng đó đâu sao không đến?

Phan cúi mặt, đến vệt sữa còn dính trên mép cũng vô tình bỏ quên. Giọng em lí nhí.

- Chắc là lát nữa anh ấy sẽ đến thôi!

Vừa lúc có chuông cửa, Phan nhìn lên tôi như một phản xạ tự nhiên có điều kiện, ý rằng: “Em đã nói là anh ấy sẽ đến mà! Bạn trai của em cũng sẽ đến thăm em mà!”. Nhưng khi tôi ra ngoài mở cửa, vừa đi vào trong bắt gặp cái nhìn méo xệch trên khuôn mặt Phan.

- Bạn anh đến đưa tài liệu. Hôm nay anh ở lại trông cho em ngủ.

Phan không nói gì, lặng lẽ luồn tay vào trong chăn. Lúc kéo ghế ngồi lại gần cạnh bên em, tôi có thể nhìn thấy tay em run rẩy, bấu víu vào một chút sức lực cuối cùng. Mảnh niềm tin nhỏ nhoi trong em cũng vỡ, mi mắt em kéo một vệt nước dài trong veo. Tôi đặt tay mình lên bàn tay nhỏ bé bị phủ lên bởi lớp chăn mỏng.

- Em có đang hạnh phúc không, Phan?

5. Chương 5

Phần 2 - Tình yêu vỡ

1. Kể từ sau lần Phan ốm, tôi không thấy gã bạn trai xuất hiện ở Son như trước. Tôi có vợ vô tình hỏi thăm một vài lần, thấy Phan im lặng, rồi loay hoay với những công việc không tên khác. Thật ra từ bỏ một người không yêu mình chẳng có gì là không tốt. Từ bỏ một gã phản bội lại càng là một việc nên làm. Tôi đã định nói cho Phan hay điều đó, nhưng nhìn đôi mắt buồn xa xôi của em, tôi lại không nỡ làm em buồn thêm. Quán Son của chúng tôi vẫn đông đúc khách khứa như thường lệ, có nhiều hơn một cái chuông gió treo trên gờ cửa sổ, cũng có nhiều hơn một chậu cây, nhưng Phan dường như ít vui hơn trước, nụ cười của em quá đôi hiếm hoi.

Nhớ lần Phan ốm, tôi ở lại trông nhà cho em ngủ. Tôi đã hỏi một câu mà mãi cho đến tận bây giờ tôi vẫn không có câu trả lời. Tôi hỏi Phan có hạnh phúc hay không? Đôi mắt em đen láy, xoe tròn, chớp vội một thoáng dâng đầy nước mắt. Rồi Phan lại cười, vờ buồn ngủ và nằm xuống kéo chăn cao kín đầu. Có lẽ Phan cũng giống như tôi, khờ khạo và cố chấp trong tình yêu đơn phương của mình. Đến bản thân tôi cũng không tự mình dứt ra được, làm sao có thể khuyên nhủ ai khác? Vì thế mà cả đêm tôi ngồi chong đèn làm việc và trông chừng Phan ngủ, đêm an yên và những suy nghĩ lằng nhằng ngang dọc cũng được buộc túm lại rồi cất gọn gàng trong hộp bàn.

Mất một tuần sau đó Phan cũng trở lại với dáng vẻ hoạt bát như Phan mà tôi từng biết. Tôi không rõ gã kia còn làm phiền đến cuộc sống của em không, cũng không rõ chuyện tình cảm của em thế nào, nhưng thấy Phan tươi tắn trở lại, tôi cũng mở lòng hơn đôi chút. Tôi thường cùng Phan phác thảo những event mang tính đặc trưng của quán. Ngoài việc phục vụ các cô cậu học sinh ở khu trường học gần quán, Son cũng sẽ trở thành một nơi vui chơi, một điểm hẹn hò lý thú cho các cặp đôi mỗi lần ghé thăm. Phan nói có thể mở những buổi offline về chia sẻ cảm xúc mà trong đó khách mời chính là khách đến với Son, mỗi người một tấm thiệp và trong thời gian giao lưu ca nhạc sẽ ghi những điều nhắn nhủ trên đó, cuối giờ chúng tôi sẽ thảo luận cùng nhau về những tấm thiệp vô tình được bóc trúng. Có thể sẽ là câu tỏ tình của ai đó dành cho ai đó, cũng có thể là một bản khoản gợn nhỏ từ một người xa lạ giấu tên... Tôi và Phan đều hào hứng với event này, hai anh em hứa hẹn sẽ làm những buổi đầu tiên thật tốt để góp phần tạo đà cho các buổi sau. Son khi ấy sẽ thật tình và thật duyên.

2. Event về chia sẻ cảm xúc của Son nhận được khá nhiều sự quan tâm và ủng hộ từ các bạn trẻ. Khách đến với Son theo lịch trình có sẵn, luôn chờ đợi và háo hức đến thời điểm giao lưu. Cũng vì sự thành công ngoài mong đợi mà Son nhận nhện hơn, đôi khi quán nhỏ như muốn bung ra bởi sức nóng từ những đôi tim non trẻ đầy nhiệt huyết. Hôm nay cũng là một ngày sẽ diễn ra sự kiện, Phan xắn tay áo lên ngang khuỷu tay, chạy ra chạy vào bận rộn đủ mọi thứ. Tôi hì hục trong quầy với các loại ly cốc, lại loay hoay quanh ở bếp để ngó nghiêng thực đơn cho bữa tối phục vụ khách hàng. Quán Son từ việc kinh doanh đồ uống đã có thể mở rộng thêm phục vụ đồ ăn nhanh như mì Ý hoặc pizza, bởi có lần ngồi dọn lại quán sau một đêm chạy event mệt mỏi, Phan ngồi thụp xuống bàn trong khi tay vẫn còn cầm khăn lau, nét mặt nhăn nhó.

- Son lớn nhanh quá, em nhận ra là mình bị “bóc lột” quá đà rồi!

Nói rồi Phan nhướn cười, tiếp tục dọn dẹp, còn tôi, sau khi nghe câu nói ấy, lập tức bỏ khăn lau sang một bên, đi thẳng vào bếp để làm một đĩa mì Ý cho Phan. Sau lần ấy tôi được Phan động viên không ngớt lời, nói rằng nên thêm thực đơn món ăn vào cho Son. Tôi nhướn cười.

- Chỉ định làm ột người ăn thôi. Anh không có ý định làm cho nhiều người khác ăn nữa.

Thấy vậy Phan tiu nghỉu, tôi mỉm cười:

- Hứa ở lại đây với Son đi Phan!

Phan ngây ngô cười, đôi mắt nhắm tít lại như hai sợi chỉ mảnh.

- Sợ anh chủ đuổi em đi thôi, chứ em còn rảnh là em còn bám Son. Nói thật chứ, Son càng ngày càng đáng yêu anh ạ!

Vậy đấy. Chúng tôi bên cạnh nhau hơn tám tiếng một ngày, chỉ vì Phan dành nhiều tình cảm cho Son, và tôi cũng dành nhiều tình cảm cho Phan như vậy. Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ vì thế mà tốt lên, nhưng không

nghĩ rằng ngay sau đó lại có biến cố xảy ra. Với Son, với cả Phan và tình yêu đơn phương của tôi nữa.

- “Em có thể cho anh một cơ hội được bắt đầu lại không Phan?”

Tiếng MC đọc to dòng chữ vền vện trên tay, tôi ngồi phía trong quầy thấy tim mình hẫng một nhịp. Còn Phan, em đang loay hoay bê khay đồ uống ra cho khách, chừng một vài giây sau có tiếng ly vỡ. Rồi Son ồn ào huyền não. Son vốn dĩ cũng ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của một vị khách không được chào đón. Gã bạn trai Phan đứng lên từ đám đông, cầm một bó hồng tiến lại gần cạnh Phan. Gã khoa trương.

- Anh không thể quên em được!

3. Chương trình của Son vẫn tiếp tục ngay sau đó, trong khi Phan cùng gã bạn trai ra ngoài nói chuyện riêng thì tôi làm nhiệm vụ của một nhân viên chạy bàn, tắt bật hết việc này đến việc khác, đầu vẩy trong lòng vẫn nóng như lửa đốt. Vốn dĩ Son ngày càng được yêu mến, khách đến ngày càng nhiều, nhưng tôi vẫn giữ nguyên ý định của mình là không muốn thuê thêm nhân viên phục vụ nữa. Một mình tôi, gã trai hai lăm tuổi kiêm pha chế, kiêm đầu bếp, kiêm nhân viên vệ sinh, kiêm cả bảo vệ cho Son. Thế nên Son chỉ cần một người nữa ở bên cạnh chăm nom, không ai khác ngoài Phan. Vậy mà bây giờ tôi và Son đều có nguy cơ mất Phan, vào tay một gã trai lừa tình?

Nếu tôi kể cho Phan nghe về chuyện mà tôi đã bắt gặp trên phố đúng hôm Phan bị ốm thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Nếu tôi thu đủ can đảm nắm tay Phan, nhìn vào mắt em và thổ lộ tình cảm của mình bấy lâu nay cho em hay, chúng tôi sẽ thế nào?

Quá nhiều câu hỏi không tìm được câu trả lời, tiếng nhạc giao lưu của chương trình sắp kết thúc. Gần đến nửa đêm, khách khứa lục tục kéo nhau ra về khiến Son thừa thốt dần, tôi ngồi trơ bên một góc bàn gỗ, ngược lên nhìn phía gờ cửa sổ xoay tròn một cái chuông gió nhỏ. Tôi nhớ nụ cười lí lắc của Phan, nhớ vẻ mặt trầm ngâm của em khi Son vắng khách, nhớ giọng nói của em lạnh lạnh bên tai phàn nàn về việc tôi tưới tưới nước cho những chậu cây. Tôi nhớ Phan, ngay cả khi em chỉ cách tôi năm sáu bước chân đi nhanh, khuất phía ngoài hiên quán.

- Hôm nay anh đưa em về được không?

Phan bước vào từ bên ngoài hiên quán, trên tay cầm túi xách và đôi mắt lem nhem nước. Tôi không suy nghĩ gì nhiều, vội bước đến bên cạnh em, kéo khế đầu Phan dựa vào vai mình.

- Được. Lúc nào cũng được. Có anh ở đây, đừng sợ!

- Anh ấy nói sẽ thay đổi, sẽ vì em mà thay đổi...

Phan thút thít. Tim tôi như chơi với trên một mỏm núi vì câu nói vừa rồi mà bất ngờ bị hất tung xuống vực thẳm. Tôi cố chấp giữa những chênh chao.

- Em tin hẳn?

- Em không biết nữa... Nhưng... em đau lòng lắm...

Chúng tôi không nói gì nhiều sau đó. Trên đường về Phan im lặng phía sau, thì thoảng có tiếng thở dài khe khẽ. Tôi thầm trách sao Phan thật ngốc. Hay là con gái vẫn luôn ngốc nghếch như vậy trong tình yêu? Con gái tin vào lời hứa đến trăm vạn lần, vẫn tin rằng một gã trai sẽ vì mình thay đổi, nguyện vì tình yêu với mình thay đổi. Nhưng rồi cuối cùng không thấy lời hứa được thực hiện, các cô gái đã kém xinh và kém tươi đi nhiều lần, vì đã héo hon và sầu khổ đi trao tình yêu ột người không xứng đáng. Tôi cũng thầm trách sao Phan không nhận ra cảm tình của tôi dành cho em? Tôi không nói những lời khoa trương như gã, nhưng tôi có thể chăm sóc cho em, bên cạnh em mỗi ngày, vui cùng niềm vui của em, buồn chung nỗi buồn với em... Phan thật khờ. Và tôi thấy, mình cũng thật khờ...

4. Những ngày đón đưa của Phan trở về như những ngày yêu đầu. Là gã trai hẹn Phan giờ tan tầm sẽ ghé qua Son đón em về nhà. Là Phan vội vã ăn một góc cái pizza tôi vừa làm vội cho em, rồi chạy ra ngồi sau xe gã, vẫy vẫy tay chào tôi ra về. Son buồn thiu. Tôi cảm nhận được điều ấy rất rõ. Những chậu cây ngày có Phan không ngừng lớn và xanh mơn, ngày được chuyển giao cho tôi chúng trở nên còi cọc và xấu xí. Đã có lúc tôi tự thắc mắc, không biết có phải vì muốn được nghe giọng nhắc nhở của Phan mà tôi mới đối xử

với mấy chậu cây như thế. Chợt nhớ ra điều gì, tôi leo lên ban công tầng hai, xông xáo lấy bình đi tưới nước một lượt, đắm nắng đầu ngày chạy nhảy vui tươi trên phiến lá, tôi nhìn chúng bật cười.

Phan bỏ chúng mày mà chúng mày còn vui được thế? Chẳng bù cho tao...

Thì thoảng tôi nghe Phan thì thầm nho nhỏ bên tai, rằng tôi có thể tuyển thêm một nhân viên phục vụ nữa hay không? Phan nói Phan vẫn sẽ đến Sơn làm việc, nhưng em cũng chuẩn bị tham gia một số khóa học ngắn hạn khác, chủ yếu sẽ học vào buổi tối nên chỉ có thể đến phụ tôi ban ngày mà thôi. Tôi im lặng, đẩy gọng kính lên vờ như đang dán chặt mắt lên trang sách. Nào phải vậy, tôi muốn thử dài một cái thật to, rồi quay sang đối diện với Phan mà hỏi.

“Em sẽ hạnh phúc thực sự chứ Phan?”

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ tôi biết ít nhất Phan vẫn đang hạnh phúc. Vì tôi thấy em cười an yên không chút gợn. Con gái lạ lắm, chỉ cần thời khắc đó người họ yêu làm họ tin tưởng rằng họ vẫn đang được yêu thương say đắm thì họ có thể bỏ qua tất cả mọi thứ. Đến nụ cười cũng trong veo.

- Anh sẽ suy nghĩ thêm. Nhưng mà Phan này, bạn trai em... gã thay đổi thật chứ?

Phan hay tránh những câu hỏi của tôi về gã bạn trai đó. Lần này cũng không phải là ngoại lệ. Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy vẻ ngại ngùng vương trên gò má hây hây hồng của Phan, tôi lại có linh cảm em sẽ còn buồn, vào một ngày không xa xôi nào đó. Giá như tôi hứng trọn nỗi buồn được cho Phan, thì tôi cũng làm. Tiếc là... chỉ là “giả như” thôi.

- Hôm nay em về sớm anh nhé!

Phan vút tạch cái chổi xuống sàn nhà, vội vã chạy ra phía ngoài cửa quán trước khi tôi kịp gật đầu. Dõi theo cái bóng nhỏ xíu của Phan, tôi thấy em so vai trong ráng chiều mờ nhạt. Rồi Phan đứng sững ở phía bên kia tòa nhà đối diện, cách đó không quá xa là bạn trai em đang trong tay với cô nhân tình lần trước tôi bắt gặp. Ba người họ gặp nhau, phố giờ tan tằm vẫn nhộn nhịp, còi xe vẫn vang lên inh ỏi. Mà sao, tôi chỉ nghe thấy tiếng Phan yếu ớt, nghe thấy tim em đập nhanh và mạnh, nghe thấy câu từ rời rạc không rõ là nấc hay mếu. Tôi chạy ra đứng bên cạnh Phan, nắm lấy tay em siết khê.

- Mình về thôi Phan!

Tôi choàng tay qua vai Phan, cùng em vươn những bước dài về phía quán Sơn. Chúng tôi đi như thể đuổi theo ánh nắng của ngày tàn, bỏ mặc lại sau lưng tiếng gọi với theo của gã bạn trai, cái nhìn ngơ ngác của cô bạn gái hờ. Là vậy, chúng tôi bỏ cả phía sau một miền hy vọng vỡ tan của Phan, một trái tim yêu bỏng rát. Phan nép người bên tôi, em không khóc, chỉ nhìn chăm chăm xuống bước chân đi của hai người chúng tôi. Lúc về đến cửa quán Sơn, Phan ngược mắt nhìn tôi.

- Em thấy mình thật ngốc...

Tôi không nói gì, tay vẫn nắm chặt bàn tay Phan, nhẹ nhàng tựa đầu lên tóc em, trượt nụ hôn xuống trán, chạm vào môi em.

- Em vẫn yêu quán Sơn, và sẽ yêu chủ quán Sơn chứ?

Bên ngoài rèm nắng tắt nhanh, quán Sơn chuyển mình sang màu hồng tím của những ánh hoàng hôn cuối ngày. Chúng tôi đứng bên cạnh nhau, nhìn vào mắt nhau, tôi vẫn chờ đợi một câu trả lời trong mòng lung cảm xúc. Đúng, chính là vào lúc này, tôi muốn biết câu trả lời của Phan, hơn bất cứ lúc nào...

Phần 3 - Khung trời có nắng

1. Em vẫn yêu quán Sơn, và sẽ yêu chủ quán Sơn chứ?

Bên ngoài rèm nắng tắt nhanh, quán Sơn chuyển mình sang màu hồng tím của những ánh hoàng hôn cuối ngày. Chúng tôi đứng bên cạnh nhau, nhìn vào mắt nhau, tôi vẫn chờ đợi một câu trả lời trong mòng lung cảm xúc. Đúng, chính là vào lúc này, tôi muốn biết câu trả lời của Phan, hơn bất cứ lúc nào...

Phan ngập ngừng, đưa tay yếu ớt đẩy tôi ra. Ánh mắt Phan ngại va chạm vào ánh nhìn của tôi, càng ngại ngừng hơn khi phải trả lời một câu hỏi mang tính chất quyết định. Tôi chạm khê vào tay Phan, em rụt lại. Tôi đã biết nhiều hơn một câu trả lời...

Những ngày sau đó Phan không đi làm. Tôi có gọi điện hỏi thăm thì Phan báo em vẫn ổn, chỉ là em bận một vài công việc khác nên chưa thể ghé qua Son được. Bây giờ thì hay rồi, tình cảm cũng đã phô bày ra tất cả, đến một cái ngoái đầu nhìn lại từ Phan cũng không có. Đám bạn nghe tôi kể chuyện thì chọc tôi, chúng cười khoái trá, nói rằng tôi là một thằng ngốc nhất từ trước đến nay.

- Mày nghĩ sao mà đúng vào cái lúc con gái nhà người ta bắt gặp người yêu phản bội, mày lại đi tỏ tình với nó? Mày tưởng đời này là phim chắc? Và nó sẽ gật đầu vì cảm động?

Tôi lặng im, nhìn về phía những chiếc chuông gió nhỏ bằng đất nung xoay tròn trong gió, khe khẽ rung khi có một vài cơn gió lướt qua cửa sổ. Một đứa trong số ấy lại tiếp.

- Tỉnh đi! Phan không yêu mày. Nếu có, đã không né tránh mày như thế này.

Tôi chột khum tay lại, giữ nắm tay thành hình nắm đấm như một phản xạ tự nhiên để bảo vệ mình. Mặc dù tôi biết hiện giờ mình không phải ra trận, không phải chiến đấu với ai cả, chỉ là đang trò chuyện cùng một vài người bạn. Thế nhưng, lời nào chúng nó nói ra cũng đều thấy đúng, và đều thấy đau, nên tôi vụng về tự bảo vệ mình bằng một cái khoát tay.

- Chúng mày đừng nói linh tinh! Tao nghĩ... rồi Phan sẽ hiểu!

Nói rồi tôi cầm gối tựa lưng nện vào người mỗi đứa một cái nhẹ, lại nhe răng cười trêu chọc chúng nó. Chúng nó tôn tôi là đứa si tình nhất trên thế giới này, có cái nhìn lạc quan nhất trên đời, tôi cũng mặc. Khách đến Son đông hơn vào giữa buổi trưa vì khi ấy mọi người tan học, tan làm đều tranh thủ ghé qua ăn uống, thư giãn tại Son. Tôi cùng mấy đứa bạn hôm nay làm nhân viên bàn, giống như một số ngày vắng Phan. Tôi vẫn chưa tuyển nhân viên phục vụ mới.

2. Son dường như quá tải vào mùa hè. Trời nắng và oi bức, một góc nhỏ trong quán Son lại mát lạnh và dịu dàng tĩnh tại, thế nên khách đến chơi với Son đông hơn. Các bạn trẻ tranh thủ tụ tập trước giờ đi học ôn ở lớp luyện thi cấp tốc, một vài đôi tình nhân hẹn hò đã lấy Son làm chốn dừng chân quen thuộc. Có lần, tôi còn bắt gặp một cô gái nửa đêm đến gõ cửa Son, vội vã lau nước mắt trên mi rồi nhìn tôi bối rối.

- Em và bạn trai giận nhau. Hôm nay em mới biết anh ấy sắp đi xa. Có lẽ, trước khi đi anh ấy đã qua đây. Em muốn tìm lại chút gì đó... của bọn em...

Tôi hơi nhúu mày, vẫn nghĩ con gái có cần thiết phải khổ đến thế không? Điện thoại có sao không gọi? Địa chỉ nhà riêng của nhau chắc cũng biết, sao không tới đó tìm? Không nhất thiết phải nửa đêm nửa hôm chạy đến một quán café xa lắc. Nhưng tôi vẫn mở cửa cho cô ấy vào. Khi cùng cô gái lục tung tất cả mọi ngõ ngách mà nghĩ rằng có thể người yêu để lại lời nhắn nhủ gì đó, tôi mới phát hiện ra rằng nhiều người hẹn thề với nhau tại Son hơn tôi tưởng. Tim tôi đập nhanh và mạnh, bỗng nghĩ ngợi sẽ thế nào nếu sờ tay trượt qua một vài dòng chữ có dòng nhắn gửi ình. Tôi đã suýt bị đông đá ngay khi dòng chữ ấy được phóng to trong tròng kính. Đưa tay lên đẩy gọng kính cao hơn, tôi nhâm nhẩm.

"Hôm nay anh chủ đã cười, một nụ cười thật đẹp. Có cảm giác như lúc anh không biết em đang dõi theo, anh sẽ ổn hơn. Và sự thật là vậy, nhỉ?"

Dòng chữ được ký tên gọn gàng bằng chữ "P" và chữ ký của Phan. Tôi nhận ra chứ, vì em đã ký ít nhất một lần trước mắt tôi khi hai đứa chúng tôi ngồi ký hợp đồng lao động. Nhưng nét chữ bị phủ mờ bởi nhiều tầng chữ khác đè lên nhau. Tôi cũng không hiểu có điều gì kỳ lạ khiến tôi đọc trôi chảy không vấp vấp chút nào những dòng chữ ấy.

Giống như cách tôi thấu hiểu Phan, bằng tất cả tình cảm và mong chờ của mình.

- Xin lỗi, nhưng anh có thể tuyển nhân viên không? Hoặc tôi sẽ đi làm không lương cho Son?

- Chỉ vì cô muốn chờ anh bạn ấy?

Cô gái vuốt vuốt những phiến lá xanh thẫm ngập trong bóng tối, chỉ thi thoảng ánh lên một sắc vàng nhợt nhạt từ bóng đèn tròn bật vội giữa quán. Tôi bối rối. Tiếp tục là một nhân viên mới đến với Son vì vội vàng chờ đợi một người thương khác. Rồi Son sẽ cứ mang những trái tim bóng rắt này sao? Tôi vẫn nghĩ chỉ riêng tôi và Phan là đã quá đủ cho những trái tim lạc đường thương nhớ. Khách hàng đến với Son nên được hạnh phúc trong lứa đôi.

- Tôi không nghĩ mình sẽ nhận thêm nhân viên mới...
- Đẳng nào Phan cũng chưa đến làm ngay, có thể cho tôi một cơ hội không?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, gọng kính suýt chút nữa thì rơi xuống chằm vào môi.

- Tôi là bạn của Phan. Phan nói sẽ không đến với Son một thời gian nữa.
- Vì muốn lảng tránh tôi?
- Anh sẽ cho tôi vào làm chứ?

Công cuộc trao đổi thành công. Cô ấy sẽ vào làm, ý tôi là bạn của Phan sẽ tiếp tục công việc của Phan. Và tôi, có đôi chút thông tin về em. Như vậy cũng không phải là không tốt, với Son, và với tôi cũng như với cô nhân viên mới kỳ lạ ấy.

3. Kể từ sau ngày hôm đó, Son có thêm nhân viên mới, nhanh nhẹn và hoạt bát, chỉ có điều lúc nào nhìn vào mắt cũng thấy buồn rười rượi. Chuyện về chàng người yêu cũng mau chóng được kể cho tôi nghe. Chúng tôi vẫn làm một vài event chia sẻ cảm xúc trước đây giống như hồi Phan còn làm ở quán. Vậy mà thoát cái đã tròn tháng kể từ ngày quán có nhân viên mới. Mọi công việc ở Son trôi chảy hơn, không vấp vấp như hồi tôi phải vật vờ làm một mình khi Phan đi. Tuy vậy, thi thoảng ngồi tính sổ sách bên phía bàn đối diện với chỗ MC đọc câu hỏi trong chương trình, tôi lại thấy nhớ Phan.

- Anh chắc là nhớ Phan lắm nhỉ?

Tôi không trả lời, vờ tiếp tục bấm loạn vào máy tính con con, những con số sai lè, không cho ra nổi một kết quả nào cả.

- Thật ra thì... trưa nay Phan có ghé qua, nhưng lúc ấy anh đi vắng. Em định gọi cho anh nhưng Phan vội về.

Tôi tiếp tục im lặng như thể câu chuyện không phải kể về Phan, về người mà tôi vẫn nuôi thương nhớ. Bất giác bàn tay tôi có một hơi ẩm ướt qua, lúc ngược mắt lên nhìn thì mọi thứ trở về vị trí cũ.

- Em cũng mong sao có một người nhớ và thương em nhiều như anh thương Phan. Bạn trai em... thật tệ!

Cô gái bỏ đi, tôi nhún vai nhìn ra phía ngoài trời tối thẫm, màu đen như mực. May thay trăng rằm sáng rõ được một khu nên không còn thấy lòng chông chênh nhiều nữa. Tôi cầm điện thoại đang đặt trên bàn, bỗng dưng muốn nhắn gửi đến một người vài câu sến súa. Chẳng hạn như tôi thấy nhớ em, Son thấy cần em. Hoặc là một vài câu hỏi han ân cần nào đó. Cuối cùng, tôi lại bấm nút send đi khi ô tin nhắn đóng đậy đặc một khung đủ các loại ký tự.

"Nghỉ việc lâu thế là muốn nghỉ luôn rồi có đúng không? Phan, ngày mai em đi làm lại ngay cho anh. Kể cả bạn, cũng phải ghé qua thăm Son chứ? Em cứ thế mà bỏ đi được à?"

4. Sáng hôm sau Phan qua thăm Son thật. Tất nhiên, ngụ ý là thăm cả cô bạn kia, và thăm cả tôi nữa. Tôi thấy Phan đứng ngoài cửa, một tà váy trắng điệu đà không giống như em mọi khi. Nhưng chỉ cần nghe tiếng bước chân là tôi nhận ra em, nên cố sức bước nhanh ra phía cửa. Lúc cửa vừa mở, Phan hụt chân một bậc cầu thang, ngã vừa đứng vào lòng tôi. Tôi nhìn em nghiêm mặt.

- Mới xa quán một tháng mà quên hết?

Phan lúng túng toan đứng dậy, trên tay còn linh kính đồ.

- Để anh!

Tôi quay người đi với mớ đồ trên tay Phan, tự nhiên miệng nhoẻn cười. Tôi thấy khung trời nhiều nắng đẹp lạ, vàng ruộm cả những thảm sân ngoài hiên quán. Phan tập tễnh đi đằng sau.

- Mấy lần em đến anh đều không có ở đây, hình như dạo này ngoài Son ra, anh còn bận nhiều mối quan tâm khác?

Cô nàng nhân viên mới vừa thấy Phan đi đằng sau tôi đã đánh mắt cười. Tôi đáp trả bằng một cái nháy mắt khác, rồi hắng giọng, ra vẻ trịnh trọng.

- Ủ. Cũng có việc trọng đại cần phải lo.

- Ví như?

- Đi hẹn hò chẳng hạn...

Tôi đặt đồng hồ của Phan xuống bàn, mới nhận ra là bột làm bánh và khuôn inox hình tim. Có thêm mấy hộp mút dâu, chocolate và đồ bắt kem. Tôi nhìn Phan.

- Em định làm bánh?

- Thì hôm nay sinh nhật anh mà...

Thoáng thấy má Phan ửng hồng, em vội vàng chạy lại bàn, sắp cẩn thận từng thứ ra trước mắt. Tôi lảng lảng mỉm cười. Là Phan nhớ sinh nhật tôi nên mới đến, còn làm bánh cho tôi. Câu trả lời thế này đã đủ ngọt ngào chưa nhỉ?

- Anh còn đứng đó? Giúp em một tay đi!

Không biết vô tình hay cố ý, cô bạn của Phan lén ra chỗ tôi, dúi vào tay tôi một tờ giấy nhỏ: “Hôm nay em bận, cho em nghỉ nhé!”

Nói rồi cô bạn ấy nhanh chóng xách túi ra về, khi ra khỏi cửa quán còn không quên cầm theo cái biển nhỏ bằng hai lòng bàn tay thường hay được treo bên ngoài nếu hôm nào tôi lười nhác không mở quán:

“Closed! See U tomorrow”

Là vậy đó!

Một buổi gặp mặt chỉ có riêng tôi và Phan. Ở trong lòng quán Son. Một vài chậu cây làm chứng, một vài cái chuông gió reo hò cổ vũ. Chúng tôi nói dăm ba câu chuyện kể từ ngày Phan đi. Và tôi cố sức để không than thở mình đã nhớ em đến nhường nào. Tôi chỉ nói, Son buồn và vắng khách một thời gian (cái này không thật hẳn, vì Son vẫn luôn đông khách mà), rồi tôi nói tôi bí bách trong việc giữ khư khư không gian quán Son dành riêng ột người, đến mức không muốn tuyển thêm bất kỳ một nhân viên mới nào cả. Cho đến khi bạn Phan xuất hiện.

Tôi chợt cười, bàn tay còn vương bột trắng xóa.

- Bạn em có thật là bị bạn trai đá không thể?

Phan quay sang nhìn tôi.

- Anh biết rồi à?

- Không. Chưa biết gì cả. Ngoài việc em cũng thích anh!

Phan cười. Em vẩy vẩy hai bàn tay dính nhiều bột về phía tôi. Như chưa đủ để bớt ngại ngùng, Phan xoa hai tay lên má tôi, để mặt tôi thành màu trắng của bột, lấm lem thê thảm.

May mắn là bánh cũng đã được làm xong và đặt ngay ngắn trong lò. Hai đứa chúng tôi ngồi dỗi mắt về phía lò nướng, mặt mũi vẫn còn lấm tẩm bột, ngửi thấy mùi bánh thơm lừng. Phan bắt giắc mỉm cười, tôi bắt giắc chạm môi vào chóp mũi em.

- Cảm ơn em!

Lúc Phan quay sang, em toan nói với điều gì đó, nhưng tôi xoay nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, hôn em tiếp sau nụ hôn vừa rồi, lần này nụ hôn trượt xuống môi, ngọt như vị chocolate. Nụ hôn sâu và nồng nàn, giống như quãng thời gian tôi chờ đợi tin tức từ em, giống như khi tôi biết em có tình cảm với tôi, cũng giống như lúc tôi nhìn khắp mọi nơi trong quán Son đều thấy hình ảnh của em. Tình yêu vì lẽ gì lại ngọt ngào đến say đến thế. Có đắng đót, nhưng vừa đủ để khiến người ta say mê thêm. Tôi lồng tay vào bàn tay Phan, em viết một vài chữ nguệch ngoạc lên bàn tay tôi. Đến khi nụ hôn vừa dứt, em ghé bên tai tôi thì thầm.

- Là vì em sợ anh cũng giống như anh ấy... nhưng anh không phải vậy.

Trời chuyển chiều, quán Son vẫn đóng cửa im lìm. Chắc tôi phải khát lỗi với một vài khách quen vì đã lỡ chân ghé thăm nhưng quán đột nhiên đóng cửa. Vì cô bạn gái của tôi, vừa mới nhận lời yêu tôi trước đây ít phút, đang ngủ ngon gối đầu trên vai tôi. Còn tôi, cười ngơ nghe hồi tưởng lại từng quãng thời gian trước, và những khoảng thời gian trong ngày. Tôi vui đến độ nhìn thấy nụ cười trên môi Phan ngay cả khi em đang ngủ. Và nụ cười ấy có màu của nắng, trong vắt, đẹp lạ.

Son đón Phan về vào một ngày như thế. Ngày không ồn ã, ngày chỉ riêng hai chúng tôi...

Tôi đón Phan ừa vào vòng tay mình một ngày như thế. Ngày chúng tôi có thể ngồi tựa vào nhau an yên...

Hạc Xanh

6. Chương 6

Vật nặng trong tim

1. Trời đông tắt nắng nhanh hơn, đêm về sương phủ dày và mau mẩn đậu trên vai những người lữ hành đơn độc. Tôi đứng dưới bến chờ xe bus, cảm nhận rõ rệt từng cơn gió thốc qua tóc tai, đôi bàn tay cố sức đan vào nhau vẫn không đủ ấm. Hơi ẩm giống như một thứ hạnh phúc xa xỉ lẫn trốn ở một xó xỉnh nào, chỉ có tôi đứng chờ, ngốc nghếch và dại dột, vô cùng đáng thương.

- Xe ôm giá rẻ đây, mười lăm nghìn từ đây về nhà, khuyến mãi anh lái xe đẹp trai biết kể chuyện!!!

Thế dừng kít xe, nhìn khuôn mặt ngơ ngàng của tôi rồi cười khì khì. Anh vẫn vậy, xuất hiện bất chợt, đùa vài ba câu tếu táo cũng khiến không khí ngày đông như ấm sức lên. Tôi leo lên xe ngồi sau lưng Thế, đón lấy mũ bảo hiểm từ tay anh, vờ hờn.

- Sao xe ôm hôm nay đến muộn thế?

- À, anh đi ra đây...

Rồi xe vút đi, Thế kể cho tôi nghe về hành trình một ngày dài đằng đẵng của anh. Anh hơn tôi ba tuổi, nhưng nom anh phải hơn tôi đến gần chục tuổi. Không phải vì anh già, mà vì anh quá đổi trưởng thành, quá đổi từng trải khiến lớp thời gian như xô đi, che giấu tuổi đời còn khá trẻ trên khuôn mặt đen sạm của anh. Thế đối với tôi rất lạ, chúng tôi đối với nhau cũng thật lạ.

Về tới nhà, tôi tháo mũ trả lại cho anh, Thế nhìn tôi hấp háy đôi mắt, lại nhoẻn cười, không biết anh mua từ bao giờ mà đã kịp dúi vào tay tôi một bắp ngô nướng còn ấm, thơm lừng.

- Quà cho em. Hôm nay anh tới muộn, anh xin lỗi!

Nói rồi Thế vẫy tay chào tôi ra về, con đường vàng vọt hắt sáng, hắt cả bóng lưng dài của anh. Khuất sau ngô nhỏ đáng hình cô độc xiêu vẹo ấy khiến tôi chạnh lòng, bắp ngô trong tay bị xiết chặt, những hạt nhỏ ấm màu than in lên tay tôi những khoảng xám tro buồn bã. Tôi chợt vui, lại chợt buồn. Người cô độc là Thế lại chẳng cần một sự quan tâm nhỏ nhặt nào, từ tôi.

2. Tôi và Thế ở cùng khu trọ vào những năm tôi mới chân ướt chân ráo lên Hà Nội nhập học, lúc bấy giờ anh cũng là sinh viên năm cuối của một trường cao đẳng. Đạo đầu chúng tôi chưa thật quen thân với nhau, chỉ đi ra đi vào hay va chạm, mỗi lần gặp đều nhoẻn cười hay cất lời chào khách sáo. Cho đến khi Thế chuyển đi, anh chuyển sang một khu trọ mới vào một ngày... hình như, cũng là một ngày đông lạnh lẽo. Xóm trọ sinh viên quây quần bên nhau làm một mâm cơm liên hoan chia tay. Ngày hôm ấy, chúng tôi mới chính thức trở thành bạn bè của nhau. Cuộc đời này xô đẩy thật khéo, lại xoay vần thật khéo. Khi còn ở bên cạnh nhau, có nhiều cơ hội gặp mặt thì hai đứa làm ngơ như không biết, mãi cho đến khi không thường xuyên gặp nhau nữa mới bên lên quen thân. Một vài lần tôi vô tình gặp anh ở quán cơm sinh viên gần trường mà tôi đang theo học, anh ngồi ăn ngon lành, nhận ra sự xuất hiện của tôi, Thế cười hề hề.

- Cơm trường em ngon, lại rẻ, dân lao động bọn anh chỉ thích nhất khoản ấy!

Tôi mỉm cười, còn chưa kịp hỏi han anh với cuộc sống mới thì đã bị anh kéo tay ngồi vào bàn, anh tiếp tục nói:

- Ngồi đây ăn với anh! Thế nào, dạo này vẫn ổn chứ?

Vậy là chúng tôi gặp nhau thường xuyên hơn. Thế nghỉ học, không cố theo đuổi tấm bằng cao đẳng như ý nguyện của bố mẹ ở nhà. Thế tâm sự rằng nhà anh không có điều kiện, việc học hành cần đầu tư thời gian lâu dài, anh nóng lòng muốn giúp đỡ gia đình nên bỏ học đi làm thuê. Tôi ngồi sững người, với một đứa con non nớt như tôi lại cảm thấy việc học đã là việc quan trọng nhất, người lớn nhà tôi ai cũng khuyên như vậy.

“Ừ, em thì phải học. Con gái, càng phải học. Còn như anh, học không vào, ngồi thấy phí thời gian lắm. Chi bằng bỏ thời gian ấy đi làm việc có ích. Nghề nào cũng là nghề. Mà, em không khinh anh chứ?”

Tôi lắc lắc đầu. Tôi không khinh anh. Thế có bỏ học từ nhiều năm trước tôi vẫn không khinh anh, bởi tôi chẳng có lý do gì để khinh một người tốt tính như anh cả. Thế xoa đầu tôi, yên tâm ăn tiếp. Thỉnh thoảng Thế đi làm gần trường tôi lại đưa tôi về xóm trọ cũ, sau đó lại vòng về chỗ làm mới. Mỗi lần ngồi sau xe anh, tôi cứ có cảm giác mình được đi đến rất nhiều nơi, nghe những câu chuyện anh kể, tôi thấy thế giới ấy sinh động quá. Càng ngày tôi càng muốn chạm vào gần cuộc sống của anh hơn, một cuộc sống xô bồ nhiều toan tính, nhiều mồ hôi nước mắt, lại lắm vất vả lo toan. Nhưng có một lần, Thế nhìn sâu vào mắt tôi thì thào.

- Quý anh thì được, chứ đừng yêu anh, Lam à!

Tôi ngỡ ngàng, cảm giác trái tim mình bị méo mó xộc xệch, lại bị bóc tách hoàn toàn trước mắt anh. Đôi mắt tôi dâng lên đầy nước. Tôi không rõ vì lý do gì mà mình phải khóc, chỉ cảm thấy xấu hổ, lại có cảm giác dè dặt khó chịu trong lồng ngực. Tôi không còn đủ can đảm nhìn vào mắt Thế nên len lén quay đi, len lén lau nước mắt. Nếu có thể nói đừng thích một ai đó nữa và ngừng thích họ ngay được thì trái tim đã chẳng được gọi là trái tim. Ý của tôi là, tôi không thể ngừng thích anh, lại càng không thể ngăn cản mình yêu anh. Nếu anh không muốn, tôi sẽ không nói ra tình cảm ấy. Càng lắm là tôi sẽ chọn yêu đơn phương anh, vậy thôi!

3. Chúng tôi đi bên cạnh nhau không với danh phận nào cả. Không hẳn là anh em vì tôi ương bướng không thừa nhận. Thế là anh của mình. Không hẳn là bạn bè, bởi tôi thế, Thế đối xử với tôi tốt hơn với những cô bạn khác xung quanh anh. Tóm lại, đó là một mối quan hệ đặc biệt, và tôi tạm bầu víu vào một khoảnh rất nhỏ, co ro trú trong trái tim lạnh lùng của Thế. Tôi tự nhủ, anh vẫn cần bươn chải, khi nào anh có thể yêu đương anh sẽ cho tôi một cơ hội. Tôi vẫn nuôi hy vọng như thế, vẫn chờ đợi anh, vẫn len lén đi bên cạnh anh.

Hôm nay tan làm, tôi ra bến chờ xe bus gần cổng công ty. Như thường lệ, Thế nhắn tin sẽ ghé qua đón tôi về nhà, anh nói trời tối con gái không nên tự đi về một mình, đi xe bus vắng người cũng rất nguy hiểm. Nhiều người nói đó là cái cớ để Thế gặp mặt tôi, đưa đón tôi mỗi ngày, nhưng tôi cũng không quan tâm vì tôi biết vị trí của mình trong lòng anh. Giữa chúng tôi là những khoảng trống mà thời gian không thể đan cài cho vừa khít, chỉ có thể chờ trông vào định mệnh. Có lẽ vậy, một thứ định mệnh lay lắt và đáng mỉa mai, vẫn cột nhả trôi qua ba năm xuân trẻ của một đứa con gái đại khờ, của một gã trai cầu tiến.

- Xe ôm giá rẻ như bèo đây, khuyến mãi anh lái xe đẹp trai và biết kể chuyện!

Thế nói câu chào quen thuộc, trong khi tôi mỉm cười thì mấy người đứng chờ xe bus bên cạnh cũng từng nhìn hai đứa chúng tôi. Thế cẩn thận gạt thanh để chân phía sau cho tôi, cẩn thận cài quai mũ cho tôi, lại cẩn thận nhét hai tay tôi đang lạnh cóng vào túi áo khoác của anh. Trước khi đi anh còn ngoái đầu lại nhìn và vẫy vẫy tay với mọi người đang xì xào về hai đứa. Tôi thấy Thế đáng yêu quá đỗi, cũng vì anh quá đáng yêu, tim tôi thất lại. Tôi mơ hồ nhận ra, hình như tình yêu cũng đau đến nhường ấy, là cảm giác gần gũi nhưng không thuộc về, là cảm giác song hành nhưng mãi mãi chỉ là cái bóng đuổi theo. Tình yêu của một kẻ cô độc đi chệnh vênh trên chặng đường hoang hoải, mong chờ cái ngoái đầu của một kẻ cô độc khác. Tôi không nhận ra mình đang khóc, là bởi gió thổi qua làm khô những vệt nước trên má, Thế cũng không nhận ra điều gì cả, bởi anh đang kể cho tôi nghe về dự định chuyển chỗ làm mới.

- Ngày mai anh về quê, chắc lần này về hẳn. Bố mẹ ở nhà cứ giục cưới, cũng chọn cho anh một cô cùng làng. Mai anh về thu xếp, rồi đi xem mặt...

- ...

- Mà này, anh cưới, em phải về dự đấy nhé!

Về tới nhà mắt tôi hoe đỏ, mũi sứt sứt, Thế tháo mũ ra cầm trên tay, ghé sát vào nhìn mắt tôi loang loáng nước. Hơi thở của anh khê khàng như thể tôi là một bong bóng xà phòng, chỉ cần anh thổi mạnh là sẽ bay. Tôi cúi mặt, anh cũng cúi xuống theo tôi, một bàn tay có vết chai sần đưa lên chạm vào má. Thế áp trọn lòng bàn tay vào má tôi, lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Anh thì thầm:

- Sắp không được đi xe ôm miễn phí nên khóc đấy hả? Thôi, nín đi, hôm nay mua cho hần hai bắp ngô.

Thế kéo đầu tôi tựa trên vai anh, tôi có thể nghe rõ nhịp tim nhức nhối dội lên từ lồng ngực anh. Đêm đó tôi không nín kéo được Thế, cũng không đủ can đảm để nói cho anh nghe tôi đã yêu anh từ khi nào, yêu nhiều như thế nào. Tiếng tôi nấc nghẹn át đi tiếng mắng yêu của Thế. Bóng anh xa dần, khuất lấp sau ngọn đèn vàng vọt. Cứ như vậy, những ký ức nhàn nhạt trôi, những ngày tình yêu đơn phương của tôi cũng trôi qua. Đông lạnh lẽo mơ hồ phủ lên trái tim tôi nhiều vết nứt, nẻ toác như cánh đồng khô mùa hạn, cũng giống như làng quê nghèo mà Thế vẫn kể, chờ phù sa về bồi đắp cho đồng ruộng, chờ cho đến khi dân không còn nghèo đói - một nỗi chờ mong kéo dài và xa tít tắp xa...

Nhưng nếu cứ chờ mong thì tình yêu của tôi biết đến bao giờ mới có lời hồi đáp?

Tôi tự nhủ, ngày mai, khi trời vừa kịp sáng, tôi sẽ ra bến xe về quê cùng Thế. Tôi không biết khi đối diện với bố mẹ anh thì tôi sẽ nói những gì, nhưng tôi nghĩ, chỉ cần tình yêu là đủ. Đã khờ dại đi bên cuộc đời nhau năm năm, đã khờ dại trao vẹn tình cảm cho nhau, dốc cả những cơn đắng lòng mà nhìn nhau khóc. Tôi không cam chịu, thà rằng nuôi nấng và ủ ấm một vật nặng nhỏ nhoi trong tim còn hơn là cứ tự huỷ hoại và phó mặc cho định mệnh, để định mệnh dắt tay đi qua bao mùa đông khác không bình yên, bao mùa đông khác không tìm được hơi ấm quen thuộc.

Tôi sẽ nói cho Thế biết tình cảm của mình. Chỉ là một vật nặng nhỏ, nhưng tôi tin rằng nó đủ mạnh mẽ, lại đủ ấm áp để chạm vào trái tim người mà tôi thương. Ít nhất, giữa những ngày giá lạnh nhường ấy, tôi không cho phép mình ngủ vùi trong một cơn say biếng nhác của một kẻ thất bại, ngay cả khi còn chưa chiến đấu.

Hạc Xanh

Có ai đó nói là sẽ đợi...

1. Mèo Kitty Hồng

Tôi “được” bắt cóc. Một lệnh tuyên bố bắt cóc gói gọn trong câu chúc mừng sinh nhật. Sinh nhật tuổi hai mươi, tôi sẽ phải xách vali lên đường, đến với xứ sở Kim Chi và tự do nhảy múa một tuần. Lúc tuyên bố món quà mừng sinh nhật, mắt bố mẹ tôi sáng rõ, mẹ đẩy lên phía trước một vali kéo màu hồng, có hình mèo Kitty phía quai cầm, bố nháy mắt tặng tôi một máy ảnh “mì ăn liền”, tất nhiên, cũng màu hồng, và cũng có in hình Hello Kitty.

- Mẹ, con phải đi thật sao? Chỉ một mình?

Tôi cố ý nhấn nhó và kéo dài câu từ rời rạc của mình, nhưng mọi nỗ lực là vô ích. Biết không thay đổi được quyết định của bố mẹ, bởi vé cũng đã được đặt sẵn rồi, tôi ngồi loay hoay tô vẽ lịch trình của mình vào một cuốn sổ tay. Màu bút highlight nhắng nhật xanh đỏ, tôi tô tròn mấy điểm cần dừng chân, mấy điểm nhất định phải đến. Trước khi gấp cuốn sổ lại, tôi thở ra chán nản.

- Nàng công chúa màu hồng đang đi tìm hoàng tử của mình, có lẽ vậy!

Nói rồi tôi cuộn tròn trong chăn và nhắm mắt ngủ thiếp đi, cố gắng tìm sự liên quan giữa những món đồ màu hồng có in hình Hello Kitty kỳ quặc. Ý tôi là, tôi cực kỳ không thích màu hồng, cũng không hề có hứng thú với mèo Kitty. Vậy thì tại sao? Tại sao lại luôn là mèo Kitty, và màu hồng, dành cho tôi?

2. Bị bỏ rơi

Tôi đến nhà di theo hướng dẫn của mẹ và mấy đường chỉ loằng ngoằng trên bản đồ. Khi tôi vừa đến nơi thì thấy tờ giấy A4 đánh máy chữ tiếng Việt, để rõ tên tôi, với câu cú ngắn gọn, súc tích:

“Hân! Chúc mừng sinh nhật con tròn Hai mươi tuổi. Thật tiếc vì không thể ở bên con những ngày này, gia đình chú có chút chuyện, di phải cùng các em về thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Hy vọng rằng con sẽ có những trải nghiệm vui vẻ cho tuổi mới của mình.

Yêu con! Dì của con!”

Chìa khóa được đặt dưới chậu xương rồng trên gờ cửa sổ tầng một, tôi theo chỉ dẫn của dì luồn tay vào phía trong, bật “tách” một cái và mở cửa. Căn nhà nhỏ nhắn với đầy đủ tiện nghi khiến tôi cảm giác mình lạc vào một bộ phim nào đó vẫn được chiếu trên tivi mấy buổi tối cuối tuần, phim Hàn, tất nhiên rồi. Nhưng chẳng có ai ở đây chào đón tôi cả. Tôi ngậm ngùi, thấy tuổi hai mươi của mình bị bắt hủi. Nếu được chọn lại, tôi sẽ quyết tâm đấu tranh tới cùng, chẳng thà sinh nhật ở Việt Nam với lũ bạn còn hơn xách vali lên đường và không có một ai đón chào như thế này.

Cảm giác của tôi - thật tệ!

Cho đến lúc có chuông cửa - còn tệ hơn rất nhiều!

3. Hoàng tử là sinh vật không hề có thật

Bạn biết không? Như tôi nói rồi đấy, đừng bao giờ tin vào sự xuất hiện của Hoàng tử trên cõi đời này. Bởi họ - hoàn toàn không có thật!

Một anh chàng cao tầm mét tám, mái tóc không hiểu xoắn tự nhiên hay được chủ nhân làm đỏm, xoắn tít vào nhau, đen nhánh. Lúc tôi ra mở cửa, anh chàng tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Who are you?

Tôi suýt nữa thì không ngậm được miệng lại. Anh chàng nom như dân chơi bóng rổ, dáng cao lêu khêu, chân đi giày thể thao, một tay cầm quả bóng xoáy tít, khuôn mặt lăm chằm mồ hôi như vừa kết thúc buổi tập về. Vừa lúc đó, điện thoại trong nhà réo lên inh ỏi, tôi vội vã ó á hết mức để thể hiện độ nhiệt tình cho người bên kia đầu dây nghe thấy, cảm nhận được sự bức xúc của tôi.

- Dì? Sao lại có anh chàng nào đó lạ lẫm xuất hiện ở đây? Anh ta là ai thế? Anh ta còn hỏi cháu là ai? Cháu là ai cơ?

Tôi liến thoắng mà quên mất anh chàng ấy vừa cười, ánh mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi dừng lại, khi bắt gặp cái nhìn ngây ngô của tôi, lại lập tức đảo nhanh ra phía khác, nhịp nhịp chân rồi vui vẻ huýt sáo một điệu nhạc ngớ ngẩn nào đó. Cuối cùng, cuộc điện thoại kết thúc, anh ta chìa tay ra làm quen.

- Anh quên mất, dì em có dặn trước. Là em, cô bé Kitty hồng!

Tôi nhếch mép, nhìn xuống đôi dép đi trong nhà. Đúng rồi, vẫn là Kitty hồng, như thế cả thế giới xung quanh tôi đều phải phủ ngập màu hồng với hình mèo Kitty thì bố mẹ tôi mới yên tâm không sợ tôi bị lạc. Dễ quá mà, chỉ cần réo tên và đặc điểm nhận dạng là một con bé ột mét năm, trên người từ đầu đến chân đều là màu hồng Kitty thì có phải dễ nhận ra không? Chú ý của bố mẹ tôi là thế, đúng không? Chú ý của dì tôi cũng là thế mà, đúng không?

- Anh là người Việt Nam?

- Chứ sao! Cô bé ngốc này!

Anh ta vui vẻ cởi giày để lên kệ, vứt bóng điệu nghệ sang một bên trong nhà kho rồi thông thả đi vào nhà. Tôi còn chưa kịp định hình để giới thiệu hay chào hỏi, anh ta bắt đầu một lịch trình dài dằng dặc.

- Tối nay sẽ dẫn em ra khu gần đây ăn kem. Sáng sớm mai sẽ theo anh tập bóng ở trường đại học. Trưa sẽ dắt em vào thư viện nghiên cứu tài liệu. Tối sẽ cho em thư giãn trong rạp chiếu phim. Còn gì nữa nhỉ? À, còn nhiều lắm! Có hẳn một tuần cơ mà!

Tôi thở “phew” một cái, mấy sợi tóc mai trên trán bay phất phơ. Hóa ra sinh nhật tuổi hai mươi của tôi không hề yên ổn, với một anh chàng lạ hoắc mang tiếng là đồng hương, và tất cả bắt đầu bằng sự vụ “bắt cóc” của bố mẹ. Tôi thấy tuổi hai mươi ngán ngấm đáng thương, trước khi bị cóc vào đầu một cái đau điếng.

- Kitty, cùng nấu cơm đi, anh đói rồi!

Cùng ở đây có nghĩa là tôi đặt một nồi cơm điện vừa ăn cho hai đứa. Anh ta loay hoay trong bếp với một số đồ ăn đặc trưng Hàn Quốc. Món tôi dễ nhận ra nhất có lẽ là kim chi, được dì tôi đặt sẵn trong tủ lạnh, mấy món còn lại đều khó ăn như nhau. Lúc tôi cố gắng nuốt trôi, anh ta nhồm nhẻm cười.

- Anh nấu không được ngon lắm. Nhưng thôi, cứ cố vậy nha!

Tôi thề, tôi đảm bảo! Đừng bao giờ chị em phụ nữ để mình bị đánh gục bởi vẻ bề ngoài. Anh chàng này là một minh chứng sống. Có thể đẹp trai hoàn hảo, có thể chơi bóng đại tài, nhưng nấu ăn thì dở tệ!!!

4. Lạc ở Seoul

Thật ra chuỗi ngày tôi ở Hàn Quốc không đáng chán như anh ta nói và như tôi tưởng tượng. Chúng tôi đi theo cảm hứng, bất cứ nơi nào tôi chỉ trên bản đồ, có một vài câu hỏi đâm xen dọc, anh ta sẽ kéo tay tôi đi đến chỗ đó. Hoặc là chạy bộ, hoặc là đi xe đạp của nhà dì tôi, hoặc xa hơn có thể đi xe bus. Chúng tôi đến một vài ngôi làng quanh khu mà dì tôi sống, tìm hiểu về văn hóa và nói một vài câu chuyện ở Việt Nam. Đúng vậy, đôi khi chẳng có gì liên quan cả. Và chúng tôi vẫn cười tít mắt.

- Em không hiểu vì sao bố mẹ em lại trông lên người em bộ Kitty hồng anh ạ!

- Vì em dễ thương, giống như vậy!

Anh ta áp một lon nước lạnh vào má tôi, khi chúng tôi dừng xe đạp nghỉ chân trên một con đường ngập lá đỏ. Lúc tôi ngược mắt lên, anh ta chỉ cười, nụ cười duyên khó tả.

- Thật ra, anh đã gợi ý cho bố mẹ em, cả dì em nữa. Anh nói, nếu là Kitty hồng thì anh sẽ dễ nhận ra em hơn.

Tôi lặng im. Khó mà nói thành lời với người đã gieo rắc tai họa màu hồng xuống đầu mình. Hóa ra, anh ấy đã nhận nhiệm vụ ra đón tôi ở sân bay, nhưng vì buổi thi đấu bóng rổ nên không đến được. Cũng vì anh ấy nhận nhiệm vụ chăm sóc những ngày tôi ở Hàn Quốc, nên nhất nhất đều là màu hồng Kitty.

- Anh có sở thích nữ tính quá! - Tôi cố tình châm chọc.

- Ủ. May mà có em...

Anh ấy bỏ lửng câu nói rồi đứng dậy xách xe đạp đi mất, tôi mất vài ba giây với dòng điện vừa xẹt qua người khi bàn tay xa lạ chạm vào má, rồi cũng ngơ ngẩn vài ba giây, đứng dậy xách xe đạp đi, đuổi theo anh chàng tóc xoăn tít trên con đường ngập lá đỏ.

Sáng cuối cùng, tôi đề nghị chúng tôi đi xe bus lên Seoul. Vì dì tôi ở một vùng quê lân cận đó, nên tôi nghĩ nếu không tạo điều kiện để được đến Seoul khi đã bước chân sang Hàn Quốc thì thật tiếc. Anh ta gật đầu cái rụp, sắp theo một ba lô đồ đạc lẫn thức ăn, kéo tay tôi ra bến chờ xe bus, lúc đi còn nói.

- Đừng để lạc ở Seoul!

Tôi gãi gãi đầu rồi gật đại nhanh một cái. Tôi quan tâm gì chứ. Cái mà tôi quan tâm là không phải xách theo bất cứ một thứ gì liên quan đến màu hồng, liên quan đến Kitty... Sinh nhật hai mươi của tôi, cũng rơi đúng vào ngày hôm nay. Chính vì thế mà mọi thứ đều quá sức tuyệt vời!

Chúng tôi lẫn vào khu chợ đêm, tôi vẫn còn cảm nhận được bàn tay Kai (tên của anh chàng tóc xoăn tít), nắm chặt lấy tay mình. Đôi lúc tôi thử nhích tay mình ra khỏi một chút, Kai liền quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng trầm xuống một bậc.

- Làm em đau hả?

- Không!

- Vậy thì để yên đó đi!

Nhưng dù cố sức giữ chặt tay tôi đến thế nào, anh ta vẫn để tôi bị lạc. Đúng hơn là tôi tình nguyện để mình bị lạc khi cứ ngơ ngẩn nhìn theo những dòng chữ quảng cáo màu xanh đỏ bắt mắt. Trời khuya, sương xuống lạnh hơn, tôi co ro trong chiếc váy mỏng, nhìn khắp lề đường hè phố chỉ thấy thứ ngôn ngữ hình trượng với hình que. Tôi bắt đầu thấy sợ. Tôi bắt đầu loay hoay. Và khi dòng người đi thưa thớt dần, mắt tôi cũng bắt đầu tưới nước, giọng meo meo lẫn vào tiếng ồn ào nơi xa lạ.

- Hey!

- ...

- Em giỏi lắm! Mấy tuổi rồi mà còn để lạc, hả?

- ...

- Sao lại khóc?

- ...

- Bây, sao lại khóc?

- ...

- Nín đi! Anh đây rồi!

- ...

- Anh xin lỗi, đừng khóc nữa! Anh đây rồi!

Và Kai càng nói thì tôi càng khóc òa lên to hơn. Đến nỗi, người đi đường tưởng rằng tôi bị anh ta bắt nạt. Thật sự thì Kai đã tìm ra tôi khi tôi và anh ở một quãng khá xa, một khoảng thời gian khá lâu. Kai đã tìm ra tôi và mắng cho tôi một trận, cũng là người dỗ dành tôi, nói với tôi rằng anh đã đi tìm tôi, đã ở bên cạnh tôi rồi, tôi không cần lo sợ nữa. Tôi bất giác thấy mình yếu đuối như một con mèo hen ốm o lâu ngày. Tôi khóc vì sợ chỉ một phần, phần nhiều còn lại là vì buồn khi xa Kai. Anh ấy thật tốt. Anh chàng tóc xoăn tít chơi bóng rổ đại tài thật tốt. Bạn biết không, kể cả khi tôi chưa từng được chứng kiến Kai chơi bóng, tôi vẫn tin rằng anh ấy là một cầu thủ cừ khôi, chỉ vì tôi đã từng nhìn anh xoay quả bóng da cam trên tay mình, và điều khiển nó rơi lọt thỏm vào một góc trong nhà kho. Kai cũng là một chàng trai tốt, khi không bỏ mặc một con bé mét năm đứng giữa lòng đường Seoul lúc đêm muộn. Kai đã đi tìm con bé ấy, ôm nó vào lòng, xoa lên tóc nó thứ quan tâm ân cần dịu ngọt.

5. Seoul chờ...

Tôi ra về vào ngày hôm sau đó, Kai không tiễn tôi, chỉ có gia đình dì vừa từ nhà chú trở về. Dì và các em ôm hôn tôi, tặng tôi những món quà lưu niệm nhỏ xinh, dì nhắn gửi đôi lời hỏi thăm đến bố mẹ tôi ở Việt Nam. Trong khoảng thời gian đó, tôi chỉ cười, và dõi mắt về phía xa xa chờ đợi. Quả thật, tôi chỉ mong xuất hiện một cây nấm khổng lồ với mái đầu xoăn tít. Giá như Kai đến, có lẽ tôi đã không buồn nhiều đến vậy.

Tối hôm trước, khi cùng nhau đi từ Seoul về nhà dì, Kai hỏi tôi có biết vì sao lại là Hàn Quốc cho cuộc hành trình đi tìm tuổi hai mươi của tôi không? Tôi ngơ ngẩn, anh bảo rằng vì tôi có mơ ước học về biên kịch phim điện ảnh. Và anh giúp bố mẹ tôi tìm hiểu một số trường phù hợp cho tôi, cũng giống như việc tìm thông tin về những suất học bổng của các trường này. Kai cũng hỏi, có biết vì sao lại là Kai không? Tôi càng không hiểu gì, mắt chớp nhanh, anh nói, vì chúng tôi đã từng gặp nhau khi còn nhỏ xíu, từng chơi với nhau, từng hứa hẹn làm cô dâu chú rể của nhau. Tôi khi ấy đã từng rất thích Kitty hồng, mãi cho đến khi Kai đi, tôi không bao giờ chọn nhìn vào màu hồng và Kitty nữa. Tuổi thơ của tôi đã cất cánh bay đi theo Kai mất rồi. Tôi đã từng khóc ré lên trong điện thoại một cách xấu hổ như thế khi trò chuyện với Kai. Nói về điều này, vành tai Kai đỏ ửng, má tôi cũng hồng hồng. Kai khẽ chạm vào bàn tay tôi siết hờ. Lúc chúng tôi chào nhau về đi ngủ, Kai đặt một nụ hôn lên trán tôi, anh nói.

- Hân nhớ, Seoul chờ em! Ngày mai, đi bình an!

Và đúng là Kai đã không xuất hiện cho đến những phút cuối tôi chuẩn bị đi. Khi máy bay cất cánh, tôi đã nghĩ, thật tốt vì có ai đó nói sẽ chờ đợi mình, ở một đất nước xa xôi. Cũng thật tốt khi có ai đó nắm lấy tay mình, ở những khoảng mình chông chênh nhất.

Kai chờ tôi...

Seoul chờ tôi...

Cô công chúa màu hồng không đi tìm hoàng tử. Cô công chúa màu hồng đi tìm ước mơ của mình, và biến nó thành sự thật. Trong giấc mơ đó cũng có hoàng tử nữa...

Hạc Xanh

7. Chương 7

Tình yêu màu nắng

Nếu chúng ta biết trước được ai sẽ là người làm mình tổn thương thì có lẽ sẽ không để họ có cơ hội đó, cũng sẽ không vì những vết thương ấy mà trưởng thành, càng không thể thay đổi cuộc sống của mình khác đi...

Tôi còn nhớ rất rõ buổi chiều ngày hôm đó, dưới thời tiết lạnh lẽo của mùa đông có gió mùa về, tiếng lá khô vụn dưới chân theo từng bước chạy của tôi. Ngày hôm đó chính là tháng ngày tôi cố gắng thể nào cũng không thể quên, chính là mảng ký ức đen ngòm còn đọng lại trong trí nhớ. Và cho đến bây giờ tôi cũng đã hiểu, những gì càng nỗ lực để xóa sạch, sẽ càng nhớ lâu hơn...

- Thưa thầy, em có thể cam đoan với thầy đây là tác phẩm tốt nghiệp của em!

- Em lấy gì để chứng minh? Sinh viên Trịnh Bảo Hà đã gửi cho tôi tác phẩm này từ sáng hôm qua, và theo tôi thì một sinh viên có thành tích tốt như Hà không thể nào ăn cắp tác phẩm của người khác!

- Bởi vì học lực của em chỉ bình thường nên thầy không tin em? Bởi học lực của em không bằng Trịnh Bảo Hà nên tác phẩm của em sẽ không phải là của em nữa à?

- Tôi rất tiếc, nhưng điều em nói vừa rồi, tôi không thể tin là sự thật! Em có thể về nhà và hoàn thành nhanh chóng một tác phẩm tốt nghiệp khác, tôi sẽ chăm chú cho em!

Ngày hôm đó, tôi đã mất đi cô bạn thân nhất trong suốt quãng thời gian hai mươi hai năm cuộc đời của mình, và ngày hôm đó, tôi còn mất đi người con trai mà tôi yêu nhất. Hai người họ, một mối tình đầu trong sáng, một tình bạn kéo dài từ thuở lọt lòng, đã để lại một vết cắt rất sâu trong trái tim tôi, và sau đó quay lưng bỏ lại tôi ngơ ngác một mình.

Khi ấy tôi mới biết, mình đã bị phản bội.

Khi ấy tôi mới biết, trên thế gian này điều đáng sợ nhất không phải là ma quỷ, cũng không phải những lần thất bại sau khi đã nỗ lực hết mình. Điều đáng sợ nhất chính là sự phản bội của người mà mình vốn tin tưởng và dành tình cảm rất nhiều.

+

- Nhìn kìa, cái Linh đấy, đúng là không biết xấu hổ, còn đến trường được cơ đấy!

- Ủ, nghe nói nó chạy lên khoa tổ Bảo Hà ăn cắp tác phẩm của nó, đúng là buồn cười!

- Cái gì cơ? Đầu nó có bị làm sao không thể? Nó nghĩ ai sẽ tin nó?

- Khổ, thế mới nói! Mà hai đứa nó thân như thế, chắc từ giờ đứt luôn rồi?

- Lại chả, tao mà là cái Bảo Hà, tao cũng chẳng thèm chơi với thể loại ấy.

Những tiếng bàn tán của nhóm bạn như tiếng máy khoan cứ khoan sâu vào trong đầu tôi nhức nhối. Cố gắng day trán để ngăn cơn nhức đầu ập đến, tôi bước nhanh ra cổng trường. Đằng sau vẫn là những lời bàn tán của các cô nàng thích buôn chuyện, những lời đàm tiếu, khinh bỉ, thậm chí là sỉ nhục dành cho tôi.

Hình ảnh Bảo Hà ngồi dựa đầu vào vai Huy trên sân thượng tòa nhà cao nhất trường chúng tôi lại hiện lên rõ mồn một. Họ nắm tay nhau, và ánh mắt Huy nhìn Hà cũng dịu dàng biết bao nhiêu. Lòng tôi hẫng hụt như rơi xuống một chiếc hố sâu không đáy, dường như tôi đã mất hết mọi thứ mình đang có chỉ trong tích tắc. Cả tác phẩm tốt nghiệp tôi vất vả, miệt mài suốt sáu tháng, cả cô bạn thân nhất, cả người mà tôi đã trót dành tình cảm để yêu quý thật lòng, cả lòng tin đã có với thế giới này.

Tại sao người yêu tôi phản bội tôi?

Tại sao bạn thân của tôi phản bội tôi?

Tại sao các người cùng hẹn nhau để mà đâm cho tôi một nhát xuyên vào tận trong tim như thế?

Trong đầu tôi vang lên đoạn đối thoại khi sáng. Lúc tôi đến gặp Huy để tâm sự về việc Bảo Hà lấy trộm tác phẩm của mình. Tôi chỉ thấy vẻ mặt Huy bình thản như nước, lạnh lẽ nhìn tôi như một vật thể lạ. Như người xuất hiện đối diện trước cậu ấy không phải là tôi, như cái việc tôi vừa nói ra là một điều hoang tưởng. Họ, tất cả bọn họ, thầy cô, những đứa bạn xung quanh tôi, và quan trọng nhất là cả người yêu của tôi nữa, tất cả đều không tin tôi.

- Hà đã kể chuyện này với mình rồi, Linh, hai cậu là bạn thân với nhau như thế, sao cậu phải vu oan cho cậu ấy?

- ...

- Cậu có biết thời gian này Hà khó khăn thế nào không? Cậu làm thế khiến tớ cảm thấy thất vọng về cậu.

- Huy, nói một câu thôi, tin tớ hay tin Hà?

- Linh, đừng bướng nữa, nghe tớ mà thôi đi!

- Huy, cậu là bạn trai tớ cơ mà?

Tôi nhớ giọng nói của mình khi đó, chua xót và thê lương, như đứa trẻ bỗng dưng bị cả thế giới bỏ quên trong một góc tối chẳng thấy đường. Có khóc lóc cũng không nhận được sự giúp đỡ, chẳng ai muốn đặt lòng tin vào tôi, kể cả người yêu tôi.

Huy, cậu là bạn trai của tớ cơ mà? Bạn trai tớ, sao trong giờ phút quyết định lại không ở bên cạnh tớ?

+

Tôi không biết mình đã bước ra khỏi nơi có những ánh mắt ngờ vực và ghét bỏ đó như thế nào. Chỉ biết nước cứ nhoe nhoẹt trong hốc mắt, mặc dù ép thế nào cũng không thể rơi ra nổi. Tiếng chuông điện thoại bất chợt reo vang, không cần đợi đầu dây bên kia mở lời, tôi nói như sắp khóc ngay sau khi nhấn nút nghe.

- Quân, đi Sa Pa với tớ, được không? Tớ muốn đi ngay trong ngày mai, xin cậu hãy giúp tớ!

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi cậu ấy đồng ý.

+

Sa Pa mùa lạnh chẳng thấy đường. Những màn sương mù dày đặc phủ lên lớp lớp vách núi cheo leo, chẳng thấy được hình thù, chỉ thấy một mảng trắng suốt như pha lê lơ lửng xuôi theo gió. Tôi cố căng mắt nhìn xuống dưới để tìm kiếm những mảnh ruộng bậc thang nhưng chỉ thấy vực sâu hun hút được đắp lên một lớp chắn mây trắng lảng, xám xịt.

Xe thả chúng tôi xuống một con dốc ướt. Vì không phải mùa du lịch nên ở đây rất vắng, chúng tôi một mình một đường đi đến khách sạn đã đặt sẵn. Cô chủ nhà cho chúng tôi chìa khóa hai phòng đơn một cách ngờ vực, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại vẻ nhiệt tình, đưa chúng tôi lên giao phòng.

Trên kệ lan can đặt một chậu cây cà chua bi, mùa đông ở đây lạnh đến độ sương bám vào tán lá cây đã đông cứng thành đá. Khách sạn không có gì nổi bật, chỉ là tôi khá ấn tượng với kiểu bài trí những thứ đồ dùng nhỏ nhặt, chẳng cần cầu kỳ mà lại rất đáng yêu. Quân nói đây là địa chỉ ruột của dân phượt, vì nó gần trung tâm, view đẹp, cô chủ khách sạn rất tốt bụng, giá cả lại hợp lý. Cậu ấy có vẻ rành, vì cậu ấy đã từng đi phượt đến đây hai lần. Hai lần rồi, vậy mà vẫn đồng ý đi cùng tôi trong cái thời tiết chẳng thích hợp một chút nào để du lịch khám phá, cũng chẳng thích hợp cho việc lấy góc những bức ảnh thật đẹp để cho vào bộ sưu tập của cậu ấy.

- Tớ đã đến hai lần có nghĩa là những gì đẹp mà lộ lộ ra bên ngoài tớ đều chụp cả rồi, lần này tớ đi là để tìm kiếm những cái mới.

Chúng tôi leo núi, đi bản. Những con dốc trơn trượt ngoằn ngoèo khiến tôi lão đảo chỉ chục ngả, còn Quân thì đi đằng sau luôn đỡ lấy lưng tôi mỗi khi thấy tôi loạng choạng.

Tôi biết, tôi đang chạy trốn, cái việc mà trước đây tôi cho rằng hèn nhát và đáng khinh, thì hiện giờ tôi đang phải nhờ đến nó để giấu kín đi vết thương của mình. Còn cậu bạn đằng sau lưng tôi chính là chiếc phao cứu sinh duy nhất tôi có thể bám vào để không bị chìm ngấm giữa bao la nước, giữa những sự giả tạo và tàn nhẫn của mọi người xung quanh.

Tính ra, tôi và Quân cũng đã quen nhau được ngót bốn năm, kể từ ngày tôi còn chân ướt chân ráo bước vào cánh cửa đại học, ngoài Bảo Hà ra thì hai chúng tôi chơi với nhau khá thân. Hầu hết là tôi nhận được sự chăm sóc của cậu ấy, được cậu ấy đáp ứng tất cả những yêu sách vô lý mà không hề than phiền.

Bảo Hà đã từng nói tôi may mắn, bởi vì bên cạnh tôi luôn xuất hiện những người như Huy, như Quân. Tôi đã từng nghĩ cô ấy nói đúng, nhưng tôi không dám tin vào điều ấy nữa...

Quân dẫn tôi đi vòng một chặng dài đường đất vào trong một khu nhà của người dân tộc thiểu số ở đây. Cậu ấy chỉ cho tôi những nơi tôi chưa từng biết, cho tôi xem những thứ tôi chưa từng nhìn, giới thiệu những chỗ mà cậu tự khám phá ra qua những lần đi trước. Trời lạnh buốt, cái lạnh thấm vào tim, chúng tôi lập cập cần rằng đi không biết một trước phong nền lạnh đến ảo não của khí hậu Sa Pa.

Mỗi ngày tôi theo cậu ấy đi khám phá từng góc ngách nhỏ của thành phố lạnh giá này. Chúng tôi khoác lên người những tấm áo bông nặng trĩu, hì hục mạo hiểm trèo lên những dải núi cheo leo như bức vách. Từng tác da trên người đều đóng băng vì lạnh, chỉ có đôi bàn tay được cậu ấy nắm chặt là ấm sục.

Tôi nhớ về câu nói đã đọc được ở đâu đó: “Những người con trai có bàn tay ấm, là những người con trai có trái tim ấm.

- Quân! - Tôi chợt khựng lại gọi, cậu ấy quay đầu nhìn, ánh mắt sáng trong như bông hoa tuyết trên đỉnh núi - Hoa tuyết kìa!

- Ủ, - Cậu ấy cười - Sa Pa mùa này có hoa tuyết thì lạ gì! Hoa lạnh quá đóng băng thành tuyết thôi!

- Nhưng cậu không cảm thấy bông hoa kia rất quật cường à? Lạnh như thế cũng có thể sống, người thì chưa chắc mạnh mẽ được như thế!

- Người cũng làm được chứ! - Quân nhìn tôi kiên định - Cái gì chẳng vượt qua được, chỉ cần cậu trơ lì với thế giới, thế giới sẽ không dám từ bỏ cậu!

- Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta vẫn rất cô đơn.

- Cô đơn không đáng sợ, quan trọng là làm quen với nó như thế nào. Mà cậu cũng đâu có cô đơn, là cậu không nhìn thấy những người đang muốn ở bên cạnh cậu thôi.

- Quân, cậu biết chuyện của tớ chứ?

- Biết! Trước lúc gọi điện cho cậu tớ đã biết rồi!

- Cậu tin tớ chứ?

- Tin!

- Tại sao?

- Cảm giác thôi, chỉ là tin thì tin, có gì mà phải vì sao?

- Cậu nói thật chứ? Tớ có thể tin cậu được không?

- Thật!

Không hiểu sao vào khoảnh khắc ấy, tôi đã có một niềm tin rất sâu sắc rằng Quân đã nói thật, rằng cậu ấy tin tôi. Về kiên định cùng ánh mắt sáng lấp lánh đã khiến tôi bình tâm trở lại. Dù sao thì tôi cũng biết được, mình không đơn độc trong cuộc sống này.

Cứ như thế, chúng tôi ở Sa Pa đã bốn ngày. Ban ngày tôi và cậu ấy leo núi, đi phượt, ban đêm tôi về phòng vẽ tác phẩm tốt nghiệp. Cố gắng không nghĩ linh tinh những chuyện khác, tôi bắt đầu đặt bút cho tác phẩm hoàn toàn mới của mình, bằng một cái đầu tỉnh táo và một trái tim đóng băng hơi tuyết Sa Pa.

Thi thoảng Quân có sang phòng tôi để đưa cho tôi những thứ đồ nhỏ xinh mà cậu ấy bí mật nhặt được trên hành trình của chúng tôi, tất cả đều được xếp vào một chiếc hộp nhỏ, buộc ruy-băng như một món quà. Hầu hết thời gian chúng tôi chỉ ngồi thờ ra lặng lẽ, còn lại là Quân nhìn tôi vẽ tác phẩm, nhưng chúng tôi chẳng nói gì với nhau.

Có lẽ cả tôi và cậu ấy đều biết, ngôn từ là thừa thãi trong lúc này.

+

Hành trình Sa Pa của chúng tôi kéo dài đúng một tuần, và tôi cũng kịp hoàn thành xong tác phẩm tốt nghiệp. Thế nhưng một sự cố nhỏ xảy ra, từ những trận ho lật vặt, tôi bắt đầu lên cơn sốt, phản ứng lại với thời tiết quá khắc nghiệt ở Sa Pa.

Tôi không nhớ mình đã ngất đi ở dưới sảnh khách sạn như thế nào, chỉ biết sau khi tỉnh dậy với một cái đầu nặng trĩu, mơ hồ nhận ra mình vừa ngủ một giấc dài. Khuôn mặt Quân xuất hiện trước mặt gần đến nỗi có thể gờ tay là chạm đến, tôi đọc được trong mắt cậu ấy vẻ lo lắng, bất an.

- Sao chưa thấy cậu khóc, Linh?

Chỉ một câu nói của cậu ấy, nước mắt tôi bắt đầu lăn chã rơi, tôi khóc thành tiếng, những âm thanh nức nở như bật ra từ lồng ngực trống hoác, chạm vào vết thương đang rỉ máu. Tôi thấy Quân nhẹ nhàng ôm tôi, lần đầu tiên cậu ấy ôm tôi, như cho tôi cảm giác trở về nơi bình yên nhất, như cho tôi cảm giác của một chỗ dựa an toàn.

Ngày hôm đó, tôi nói với cậu ấy rất nhiều thứ, cũng kể lại rất nhiều chuyện, kể cả những chuyện khủng khiếp vừa xảy ra khiến tôi suy sụp. Tôi kể, và khóc, cho đến khi nước mắt khô rồi đọng lại thành một vệt như vết sẹo dài trên mặt.

Rồi Quân cũng kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện của cậu ấy, rất nhiều chuyện tôi chưa từng được nghe. Một người con trai lặng lẽ như Quân, hóa ra cũng là một người có nội tâm sâu sắc như thế. Bởi vì đã trải qua nhiều chuyện, nên cậu ấy có thể bình thản đối diện với rất nhiều thứ xảy đến trong cuộc sống này.

Hôm đó, chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện với nhau, như kể chuyện cả cuộc đời. Và mùa đông bắt đầu chạm đến những ngày cuối cùng tồn tại của nó...

Tôi bất chợt nghĩ rằng, chỉ cần có người con trai này ở bên cạnh đã là quá đủ...

+

Chúng tôi về trường, tiếp tục cuộc sống của mình như vốn dĩ phải như thế. Tác phẩm tốt nghiệp của tôi được chấm loại A, các thầy trong khoa bắt đầu ca ngợi tôi như một hiện tượng, và đề cử tác phẩm của tôi tham dự cuộc thi quốc tế, bất chấp việc chỉ mới một thời gian ngắn ngủi về trước, họ đã cho rằng tôi chỉ là một sinh viên tầm tầm và không đáng tin.

Tôi gặp lại Bảo Hà và Huy trong lúc trở lại trường làm thủ tục bảo vệ tác phẩm. Họ đã công khai yêu nhau, bên tai tôi vẫn là những tiếng xì xào, bàn tán, nhưng tôi không quan tâm nữa. Tôi bắt đầu sống vì chính bản thân mình.

Và tôi thấy may mắn, may mắn vì họ đã ra đi, để tôi thấy được rằng, họ vốn không xứng đáng với những gì tôi dành cho họ.

...

Tôi đi thi, lấy học bổng, và rồi trúng tuyển vào một trường đại học chuyên ngành mỹ thuật tại Nhật Bản. Những gì đã trải qua tôi không quên, nhưng tôi sẽ không bắt mình phải ghét bỏ bất cứ ai, chỉ là tôi sẽ bắt đầu coi họ như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Trước ngày lên máy bay, tôi đến nhà Quân, chúng tôi lại trở về quãng thời gian yên lặng, không nói chuyện, cái đêm ở Sa Pa dường như chỉ là ảo giác trong đầu khi tôi sốt cao, bởi vì nó còn đọng lại cả một màn sương mù mờ ảo, phẳng phất cả hơi lạnh lẽo như trong giấc mơ.

Chiếc máy ảnh cơ của Quân được đặt sát bên cạnh kệ trên bàn, tôi với tay bí mật cầm lấy. Trước nay tôi đều tò mò đến khó chịu, vì không biết trong đó có những tấm ảnh thế nào mà cậu ấy nhất định không cho tôi động đến.

Tôi bật nút, từng hình ảnh chạm vào mắt tôi quen thuộc đến mức trái tim bắt đầu nảy lên một nhịp.

Trong chiếc máy ấy, chỉ toàn ảnh của tôi. Ngẩng đầu hay cúi đầu, mỉm cười hay nhăn mặt, tất cả đều là tôi.

Tôi vội vàng xoay mạnh tay, những bức ảnh trước khi đi Sa Pa vẫn còn được lưu trong máy, có những tấm ảnh phong cảnh khác, nhưng hầu hết chỉ toàn tôi trong đó.

Một cảm giác ấm áp tựa tựa cơn gió nhẹ thổi vào tim, bí mật ấm áp đã hé mở để lộ ra một sự ngọt ngào len lỏi.

+

Tôi ôm Quân ở sân bay, thay cho lời tạm biệt. Cậu ấy chỉ cười nhẹ, nhưng cánh tay vươn ra chạm vào vai tôi có chút run rẩy, lưu luyến. Tôi sẽ đi bao lâu, chính tôi còn không biết, chỉ biết là tôi sẽ không sớm trở về.

Dẫu cho tôi đã để mọi chuyện xảy ra như quá khứ đằng sau lưng, và vết thương trong lòng tôi đã dần dần không còn đau như trước đây nữa. Nhưng những ký ức vẫn còn đó, tôi không thể coi như chẳng có chuyện gì.

Tôi cũng sẽ không hứa gì với Quân, và cũng không bắt cậu ấy phải chờ đợi. Chỉ là tôi nghĩ rằng, để bắt đầu một tình yêu mới, cần phải có một thời gian nữa. Nếu chúng tôi có thể, thì đó chính là duyên phận sau này.

Nhưng tôi có một dự cảm rất sâu sắc, rằng tôi sẽ chẳng bao giờ đơn độc một mình nữa, vì cho dù thế nào thì cậu ấy vẫn sẽ ở bên cạnh tôi...

Những tia nắng vàng bắt đầu xuất hiện trên ô cửa kính, tiếng loa thông báo, tiếng người đi lại, nói cười nhộn nhịp, chúng tôi gọi tên nhau, thay cho lời tạm biệt, và thay cho cả lời hứa...

Tôi sẽ trở lại, nhất định như thế!

CaDe

8. Chương 8

Chạm tay với tới nhau

Tùng đi lòng vòng quanh nhà, ngồi phịch xuống chiếc sofa màu café, đeo tai nghe, tay ngoắc ngoắc ra hiệu.

- Này, ra anh bảo... Chi, điếc à?

- Gì?

- Gì á? Hay nhĩ! Lấy cho anh cốc nước đá, thật mát vào!

- Bị điên hay sao mà trời lạnh uống nước đá, tự đi mà lấy!

- Thế vụ Hà Giang cancel nhé!

Trước vẻ cười cợt nhảu nhỏ đến nỗi khiến người khác muốn đâm vào mặt một cái của Tùng, Chi vẫn phải nặn ra một nụ cười méo xệch xu nịnh, rồi quay đi rất nhanh để không vọt ra câu chửi rửa nào trước mặt “kẻ cầm trịch”. Ai bảo nó thích bám càng? Ai bảo hội thanh niên tình nguyện của Tùng lại đi đúng Hà Giang, đúng mùa hoa tam giác mạch?

Nó ngàn vạn lần muốn tổng cổ tên bạn thân chí cốt từ thuở cấp hai của ông anh trai đáng ghét ra cửa. Người ta có câu “hãy cho tôi biết bạn anh là ai, tôi sẽ nói cho anh biết anh là người thế nào”, ngư tầm ngư, mã tầm mã, hai người này chơi với nhau quả thật không gì có thể hơn.

Từ bé tới lớn, Chi vẫn cảm thấy sao mà số phận mình quá đổi bất hạnh, bởi vì không chỉ có một tên anh trai quỷ quái, mà còn thêm một tên khó ưa hơn suốt ngày kè kè ở bên trên chọc nó suốt cả ngày.

- Này nhé, đừng có lúc nào cũng bám lấy em như thế, em không cần anh bảo vệ, chẳng có đứa nào dám bắt nạt em cả!

- Ủ, nhưng có đứa sẽ nhòm ngó tán tỉnh.

- Thì sao?

- Em chưa đến tuổi, với lại em là của anh rồi, những thằng khác không được thích em hay bén mảng gần em hết!

Đồ điên, nói toàn câu chẳng ai hiểu nổi!

Chi và Tùng đã lớn lên như thế, khi mà bất cứ ai nhìn vào đều có cảm giác hai người này mới là anh em ruột. Trong khi Huy - ông anh trai máu mủ ruột rà thường bỏ mặc Chi những lần trời mưa mà nó chẳng mang theo ô, vẫn phải chạy thực mạng đằng sau tấm áo mưa xòe rộng trên đầu của Tùng. Hoặc là những lần hai người hòa nhau dự nó nghe truyện ma, đến giờ học thêm một mình đi xe bus sợ thót tim, vẫn là “ông anh hờ” đến đón nó. Mặc dù tính cách có phần đáng ghét nhiều như thế, nhưng vẫn khiến Chi cảm thấy yên tâm bất cứ lúc nào.

Chỉ cần có Tùng là có tấm vé thông hành được sự cho phép của bố mẹ bất cứ khi nào đi đâu xa. Chỉ cần có Tùng, Chi chẳng bao giờ sợ hãi chuyện sẽ bị bỏ lại...

Hà Giang mùa này hoa tam giác mạch nở rộ trên các sườn núi. Đoàn thanh niên tình nguyện của Tùng hầu hết là nam, chỉ có ba chị là con gái đi theo làm công tác hậu cần, và thêm Chi, “suất đi kèm” duy nhất của đội trưởng đội tình nguyện.

- Tùng, ông có sở thích nói chuyện yêu đương với trẻ con à?

- Điên à, em gái tôi đấy!

- Điêu! Ông làm quái gì có em gái, làm trò!

- Có đấy!

- Thế thì nhận tôi làm em rể đi, con bé đáng yêu quá...

- Nằm mơ đi, không đến lượt ông!

- Em gái gì mà giữ như giữ của thế không biết. Mặc kệ, tôi nhắm rồi!

- Ông muốn tàn tật thì cứ thử xem, chuyên tâm vào việc chính đi đừng có lằng nhằng!

Cuộc thi thầm to nhỏ của một ông “anh trai hờ” và một câu “em rể hự”, tất nhiên Chi không nghe được. Chỉ là tai nghe đang phát ra một bản Pop rock và khoảng cách tới những triền núi Hà Giang bắt đầu thu hút hết sự chú ý của Chi. Cho đến khi ngoảnh mặt lại nhìn thấy, một chị gái xinh xắn nhất trong số ba nhân nữ hiếm hoi của đội tình nguyện đang cười nói với Tùng, thì thầm to nhỏ, thì thoáng lại dựa vào người tên “khốn” ấy một cách cố ý hơn là vô tình.

Chi bỗng cảm thấy mặt nóng lên, tâm trạng đang vui vẻ đột nhiên phủ một lớp xám xịt, một vài tia lỏn nhốn chen chúc nhau trong lòng khiến nó đột nhiên khó chịu một cách kỳ lạ.

Chắc là vì trước đây Tùng chưa từng tiếp xúc với ai đó khác giới thân mật thế này trước mặt Chi.

Chắc là vì trước đây, dù là đối tượng hâm mộ của rất nhiều cô gái, là chủ nhân của rất nhiều quà tặng mỗi dịp Valentine, nhưng chưa bao giờ Tùng có một cô bạn gái chính thức nào.

Chắc là, Chi đã quen một ông anh “độc thân” cho đến tuổi hai mươi lăm, như thế. Điều mà ai nhìn vào cũng thấy lạ kỳ, chỉ riêng nó thì không. Hay là nó vẫn luôn cho rằng người anh trai này vốn chỉ dành ỉn?

- Tùng!

- Gì thế?

- Đưa bản đồ cho em!

- Làm gì? Lát đi cùng anh thì cần gì...

- Em muốn đi một mình không được à?
- Đi một mình đường núi sợ bị lạc đấy, không có anh...
- Thôi anh đi với người khác đi em tự lo được, có phải trẻ con đâu mà lạc!

Thế là, mặc sự lo lắng và bất an của Tùng, Chi giật lấy tấm bản đồ ngay khi bước xuống xe. Bỗng dưng tức giận không phải là cá tính của Chi, nhưng chẳng hiểu sao, nó cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy Tùng có biểu hiện thân mật với cô gái xinh xắn khi này.

Nhưng cho dù Chi có giận dữ, tình hình vẫn chẳng thể thay đổi. Cô gái kia vẫn cố ý bám lấy Tùng trong lời trêu chọc của tất cả thành viên trong đoàn. Tiếng huýt sáo nghe có vẻ sắc mùi nghi hoặc. Những bức ảnh lọt vào máy của Chi dần đẹp đến mức cũng không khiến nó cảm thấy vui.

Cánh đồng hoa tam giác mạch rạng rỡ trong màu mây xám bạc lững lờ trôi trên nền trời, phản chiếu tiếng bước chân của một nhóm hai mươi người mà riêng Chi giữ một khuôn mặt ủ ê.

Đường lên bản phải đi thêm một chặng khá xa và dốc. Tùng đã liên lạc và thuê xe máy đủ cho cả đám. Sau khi phân mọi người đi cùng theo cặp, Tùng ngoắc tay gọi Chi.

- Chi, lên xe!

Chần chừ mãi rồi cũng quyết định đi về phía Tùng, đột nhiên Chi khựng lại. Cô gái vẫn “bám dính” lấy Tùng từ đầu chuyến đi lại bắt đầu đến gần và thì thầm to nhỏ gì đấy. Bỗng dưng Chi thấy mình quay phắt người lại, tiến về chỗ chiếc xe đang trống vị trí đằng sau của một anh phụ trách truyền thông cho nhóm tình nguyện. Anh ấy mỉm cười chìa tay về phía sau tỏ ý mời.

- Chi, đi đâu đấy?

- ...

- Ngồi xe anh cơ mà?
- Xe anh có người ngồi rồi còn gì?

Tùng dựng xe, tiến lại gần Chi, chỉ thấy mặt anh bắt đầu đỏ lựng, vẻ mặt kiên nhẫn thể hiện rõ. Anh kéo tay Chi lại khi nó đã yên vị ngồi sau xe.

- Hôm nay bị làm sao thế hả? Cáo bần vô cớ! Anh làm gì em?
- Chả sao hết, em không phải cái đuôi lúc nào cũng phải bám theo anh mới được.
- Lúc đầu thì không sao, tự dưng bây giờ lại trở chứng. Xuống xe đi với anh, đừng làm anh mất kiên nhẫn!
- Không, em không thích ngồi với anh!
- Thế thì tùy em!

Đoàn xe lao vút đi dọc những con đường ngoằn ngoèo bám trên vách núi cheo leo. Những đoạn xóc nảy lửa khiến Chi có cảm giác buồn nôn. Trả lời qua quýt mấy câu tán tỉnh vô thưởng vô phạt của anh bạn đằng trước, đôi mắt Chi chỉ dán chặt vào vòng tay và cái ôm chặt khít của cô gái ngồi phía sau xe Tùng. Anh đi rất nhanh, dẫn đầu đoàn và chẳng ngoảnh lại nhìn Chi một lần nào.

Lỗi là do Chi ư? Là nó bướng bỉnh, xấu tính hay là nó khó ưa, thích cáo giận vô cớ? Tùng không phải là anh trai, nhưng chẳng khác gì anh trai từ lúc Chi còn nhỏ cho tới khi đã lớn lên như thế này.

Anh trai có bạn gái, Chi nên vui mừng, tại sao lại tức giận? Là do yêu thương bắt đầu có dấu hiệu san sẻ, hay là do nó sẽ bắt đầu mất một người mà nó vốn dĩ cho rằng chỉ luôn ở bên cạnh bắt nạt nó, đùa bỡn nó, sai nó hết việc vặt vãnh này đến việc vặt vãnh khác mà cho dù có vô lý cỡ nào, nó vẫn sẽ chỉ lằm bằm vài câu rồi vui vẻ đi làm.

Là anh trai, vậy thì tại sao cảm giác khó chịu lại rõ rệt như thế?

Đến khu vực không thể đi xe máy vào được nữa thì gạo và quần áo mang theo đã vơi khoảng hơn một phần ba. Mọi người chia nhau cầm bản đồ đi các hướng để biểu quà cho từng nhà, rồi sẽ tụ tập lại để về thành phố.

Chi không dám nhập hội của Tùng mà đứng vào đội của anh bạn đeo nó khi này. Ánh mắt Tùng sắc lạnh lướt qua rồi dặn mọi người một số điều cần thiết. Sau đó không nói một lời, xách túi thực phẩm và quần áo khoác lên vai, cùng cô bạn vẫn thân mật cả một chặng đường từ Hà Nội, đi thẳng.

Con đường núi hẹp, vì đang là mùa mưa nên đường đất trở nên lầy lội chỉ cần trượt chân là có thể bị ngã. Cách vài quãng lại có một nhà dân gần đấy, dựng lưng chừng núi, mái lợp bằng lá chếp vá, lụp xụp như thể sắp sụp đến nơi.

Tuấn - anh bạn đi cùng với Chi sau một hồi nhiệt tình tỏ ý muốn dắt tay Chi đi cho vững, nhận được sự lạnh nhạt xa cách của nó, đã bỏ cuộc và đi xuống phía sau.

Chi giẫm lên những phiến đá thô ráp để bước qua những quãng trơn, đôi giày bata đế mỏng nên vẫn bị đâm vào chân đau buốt. Một vài lần suýt trượt ngã nhưng rồi Chi vẫn đứng vững được. Máy ảnh liên tục bấm, từng tấm từng tấm lọt vào khuôn hình như được sắp xếp sẵn. Một vẻ đẹp khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng đều cảm thán.

- Anh Tuấn, anh cứ đi trước đi, em chụp thêm vài tấm nữa rồi đuổi theo!

- Không được, để em phía sau lỡ lạc thì sao? Mà đi đường núi lại nguy hiểm nữa, cứ chụp đi, anh đợi!

- Như thế thì lâu lắm, lỡ mất thời gian của cả đoàn. Anh cứ đi trước đi, nếu lạc thì em sẽ đứng nguyên một chỗ mà, đằng nào anh chả về bằng đường này!

- Ê, lạc em là anh bị thằng Tùng cắt cổ phi tang luôn ở đây đấy.

- Em đảm bảo không lạc được đâu, em sẽ đứng yên ở trong khu vực này mà...

Khó khăn lắm mới thoát khỏi cô nàng Mi đồng danh, giao lại cho tên đội phó đi cùng chặng, Tùng trở về điểm tập hợp đầu tiên, trong lòng thấp thỏm bất an. Trong suốt quãng đường đi anh đã luôn hối hận. Nếu không vì câu nhỏ to của Mi rằng Tuấn tuyên bố sẽ cứu Chi, nếu không vì ngay lúc đấy Chi bước lên xe Tuấn thì có lẽ anh đã không giận đến nỗi bỏ mặc cô bé thế này.

Tùng nhóm nhỏ bắt đầu trở về, nhưng Tuấn và Chi vẫn không thấy đâu. Nỗi bất an lớn lên dần, theo đó là sự sợ hãi và mọi giả thuyết cứ trượt qua trượt lại trong đầu khiến anh đứng ngồi không yên.

Cho đến khi thấy Tuấn hốt hải chạy về, khuôn mặt bầm bụi, nhem nhuốc nhưng chẳng thấy cô bé ương bướng kia đi bên cạnh cùng về, tìm Tùng như đã rút ra ngoài.

- Chi đâu? Sao lại về một mình? Tôi hỏi ông Chi đâu?

- Chi chưa về à? Rõ ràng tôi bảo cô bé đợi yên ở một chỗ, thế mà quay lại đã chẳng thấy...

Một cú đấm giáng mạnh xuống mặt Tuấn khiến anh bạn ngã xuống đất. Mặt Tùng đỏ bừng, đôi mắt trừng lên nhìn tên bạn vừa gây ra một chuyện khó có thể chấp nhận.

- Ông có thể để con bé lại một mình à? Ông có biết suy nghĩ không đấy? Con bé mà bị làm sao tôi giết ông!

Đầu Tùng bắt đầu quay mòng mòng tựa như một cuộn tơ rối không thể nghĩ được bất cứ thứ gì. Cho tới khi Mai - cô bạn gái vốn trầm tính gợi ý việc một vài người quay về trụ sở ủy ban để tìm sự giúp đỡ. Tùng chỉ kịp cầm theo chiếc đèn pin, khoác nguyên ba lô chạy về hướng xuất phát của Tuấn và Chi ban này.

Phải tìm được Chi trước khi trời tối. Nếu không, con bé sẽ rất sợ. Từ bé đến lớn, con bé luôn tỏ ra độc lập và cứng cỏi vì anh trai nó vô tâm, còn bố mẹ quá bận rộn nên không có thời gian để ý đến nó.

Nó đã lớn lên một cách bướng bỉnh và ương ngạnh như thế. Dù cho có bị tất cả mọi người bỏ mặc cũng sẽ tự biết cách chống chọi một mình, dù cho có bị cách ly ở một nơi hoàn toàn xa lạ cũng có thể sống tốt.

Chỉ có điều, trời tối rồi! Con bé ấy lại sợ bóng tối. Mỗi buổi đêm mất điện nó đều đòi Tùng gọi điện thoại buồn chuyện đến sáng mới gác máy đi ngủ. Thậm chí, Tùng đã từng thuộc lòng không biết bao nhiêu lần thời khóa biểu học thêm buổi tối muộn của con bé, để đón nó về nhà.

Bao nhiêu năm qua đi như thế, việc tiếp nhận sự chở che của Tùng đã bắt đầu trở thành thói quen. Đến nỗi anh cảm thấy mình nghiễm nhiên trở thành chỗ dựa lớn nhất cho con bé. Vậy mà hôm nay, Chi đã biến mất ngay trong tầm mắt của Tùng. Một sự biến mất mà lỗi không chỉ của con bé, lại nằm phần lớn ở sự ghen tuông một cách khó hiểu, xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất trong tim.

Chi, không chỉ đơn thuần là một đứa em gái của Tùng nữa rồi. Tùng nhận ra như thế, bằng nhịp đập khó hiểu trong tim, bằng sự cáu giận mỗi khi đứa con trai nào tìm cách tiếp cận Chi, bằng sự ghen tuông điên cuồng mỗi khi nhìn Chi thân mật với bất cứ người con trai nào khác.

Bằng cảm giác đau đớn, khi để lạc mất Chi...

...

Chi loay hoay cầm chiếc đèn pin đã chuẩn bị từ ở nhà, lật tung ba lô cho đến khi nhớ ra chiếc bản đồ sơ cua đã để quên trên bàn học ở nhà. Nó thở dài. Điện thoại không bắt được sóng, hững lên hững xuống vẫn chẳng thể dò được tín hiệu. Trời bắt đầu mưa phùn, trên dải núi xuất hiện âm thanh của tiếng gió, tiếng côn trùng kêu, Chi mặc thêm chiếc áo khoác ra ngoài, bắt đầu mò mẫm đường về.

Nó không hiểu đã lạc mất phương hướng từ bao giờ. Chỉ biết sau khi lần tìm, chụp mấy bông hoa dại mọc ở triền núi thì đã lạc xuống một khoảng rừng trống, xung quanh là những cây to giăng chặt ních. Nó thậm chí còn không biết đã xuống đây bằng cách nào.

Chắc mọi người đang rất lo lắng. Và chắc Tùng đang giận nó phát điên lên mất. Tim Chi đập thành thịch, nỗi lo sợ nhân lên gấp bội khi trời tối. Tiếng động vật sống trong núi bắt đầu ra rả tạo nên những âm thanh đáng sợ. Chi bịt tai, cố trấn an bản thân và trái tim đang sắp rớt ra ngoài. Nó bắt đầu thử nhìn xung quanh và cố nhớ mình đã đi theo hướng nào.

Những giả thuyết đáng sợ bắt đầu lờn vờn quanh đầu khiến bước chân nó run rẩy, thi thoảng lại giật bản mình bởi không gian yên ắng bất chợt cất lên một tiếng động lạ. Tay cầm đèn pin bắt đầu không vững, bất chợt nó sa chân xuống một cái hố người dân tộc trước kia dùng để bẫy thú, nay bị lá cây rừng phủ lấp. Chi thét lên một tiếng rồi ngã xuống.

...

Cho đến khi Tùng tìm thấy Chi thì trời đã tối hẳn, nó đang ngồi im một góc, một bên chân sau khi cố trèo lên khỏi cái hố đã bị trật khớp, đôi bata rách, gan bàn chân tiếp xúc với đất đá bắt đầu sưng tấy lên, đôi chỗ còn chảy máu. Nó ngồi viết viết vẽ vẽ cái gì đó trông rất chăm chú, chiếc điện thoại sáng đèn để bên cạnh.

Tim Tùng hẫng một nhịp, anh xót xa tiến lại gần Chi. Nhận ra vệt sáng đèn pin, con bé giật mình ngược lên nhìn, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

- Anh xin lỗi!

Chi bỗng dưng ôm chặt lấy chân Tùng, cơn đau từ bàn chân phải bắt đầu dội đến, cả nỗi sợ hãi và hoang mang nó đã cố kiềm chế bất chợt vỡ òa. Chưa bao giờ nó khóc nhiều như thế. Dựa vào chân Tùng, nước mắt Chi giàn giụa, không thể khống chế nổi. Là nó đã sai, là nó ương bướng, là nó đã khiến Tùng trong đêm tối mò mẫm tìm kiếm trong lo lắng. Là nó đã khiến anh gặp phiền phức.

Là nó ghen tuông vô cớ, cáu giận vô cớ. Là nó sai mới đúng! Đâu phải do anh.

Thế nhưng không thể mở lời. Bàn chân bị thương cứ liên tục dội lên những cơn đau âm ỉ, hễ cử động lại đau điếng. Tùng ôm lấy nó, và nó nhận ra anh cũng lặng lẽ rơi nước mắt.

...

- Ngốc nghếch, làm thế nào mà em có thể lạc được cơ chứ? Anh đã dặn đừng có đi lung tung cơ mà!

- Em xin lỗi!

- Anh không nên để em đi với thằng Tuấn, cũng là tại anh!

- Em xin lỗi...

- Lúc nóng giận anh đã lỡ tay đấm nó một cái.
- Em xin lỗi...
- Đừng nói xin lỗi nữa con bé ngốc này...
- Em thích anh...

Tùng khựng chân, quay đầu lại nhìn con bé đang nằm sau lưng anh. Chi mỉm cười lè lưỡi. Hai chân lúc lắc theo nhịp như một đứa trẻ.

- Như một người anh trai cũng được, như một người khác phái cũng được, nói chung là em thích anh. Lúc bị lạc em đã nghĩ rất nhiều. Em biết mình sẽ không chết ở đây, anh chắc chắn sẽ tìm thấy em. Nên em đã ngoan ngoãn ở yên một chỗ chờ.
- Rồi sao?
- Rồi em thấy là hình như em thích anh. Một kiểu vượt quá giới hạn như thế đấy. Nghe có vẻ không chấp nhận được nhỉ? Nếu anh cũng thấy không thể chấp nhận được thì em sẽ cố gắng...
- Cố gắng gì?
- Để không thích anh như kiểu một người con trai.

Tùng xóc Chi lên lưng, bàn chân phải của Chi đập vào miếng đá đau điếng khiến nó phải kêu lên một tiếng.

Ồng ngốc. Anh mỉm cười, xoa xoa bàn chân bị đau của Chi rồi đưa tay vào túi áo, rút ra một chiếc khăn nhỏ được dệt thổ cẩm rất xinh đưa cho nó.

- Cái gì đây?
- Bùa người dân tộc cho đấy!
- Hả?
- Để nếu em thích anh như kiểu anh trai, thì nó sẽ làm em thích anh như một người con trai.

...

Huy nhìn thấy Chi nằm trên lưng Tùng, bàn chân phải bị băng bó bằng mớ vải xô lộn xộn bẩn thỉu thì cau mày. Định chạy lại quát tháo tên bạn tắc trách làm em gái anh bị thương thì bỗng nhiên phát hiện bàn tay hai đứa đang nắm chặt. Còn con bé đang dựa lên vai Tùng ngủ gục, khuôn mặt mỉm cười.

Rốt cuộc thì chuyện gì phải đến cũng đã đến, Huy lắc đầu. Đứa em gái bướng bỉnh của anh cũng đã nhận ra tình cảm của nó dành cho Tùng là tình yêu chứ không phải là kiểu anh trai, em gái.

Vẻ mặt hạnh phúc của Tùng khiến Huy bất giác thấy yên tâm. Bởi vì anh tin chắc, Chi ở bên cạnh Tùng chính là lựa chọn đúng đắn nhất của con bé...

Vậy đấy, hạnh phúc lúc nào chẳng tồn tại xung quanh mình. Chỉ có điều nó không tỏa sáng để thu hút sự chú ý của mọi người mà chỉ phảng phất xuất hiện mờ ảo xung quanh. Bản thân chúng ta không nhận ra hạnh phúc của mình, nhưng người khác thì nhìn rất rõ.

Để rồi chỉ khi phát hiện được và nắm lấy, mới có thể cảm nhận được rõ rệt...

CaDe

9. Chương 9

Chúng ta sẽ bên nhau bao lâu?

Tôi chưa bao giờ kể cho ai về câu chuyện giữa tôi, và cô bạn thân duy nhất của tôi. Có những thứ vĩnh viễn là bí mật, có những thứ sợ nhắc lại sẽ đau lòng, cũng có những thứ vì quá đẹp nên luôn được cẩn trọng nâng niu. Bất cứ khi nào có thể được mang ra nhìn lại, cũng đủ để tôi thấy được, rằng mình đã có cô ấy chính là sống không phí phạm một đời.

Có ký ức nào tự nhắc cho chúng ta nhớ? Có cuộc gặp gỡ nào đã định sẵn sẽ trở thành định mệnh?

Giống như việc tôi chưa bao giờ tin vào số phận, nhưng dường như số phận luôn đeo bám chúng tôi, và tìm cách quyết định cuộc đời của chúng tôi.

- Nay, tại sao cậu lại khóc? Phải trả đũa lại chúng nó chứ? Lớn rồi mà sao vẫn còn yếu đuối như trẻ con thế?

Cô bạn lại gần tôi, ngồi xổm xuống bên cạnh. Mái tóc xoăn dài buông thông xuống vai, lòa xòa trước mặt. Đôi mắt đẹp nhưng vô thần vẫn nhìn về phía trước, nếu như không có câu nói vừa rồi thì có lẽ, tôi tin chắc rằng cô ấy đang nói với ai chứ chẳng phải tôi.

- Phương?

- Cậu biết tôi? - Cô bạn nhướn mày nhìn sang, hé hé một nụ cười nửa miệng, nhưng không khiến người ta cảm thấy bị xúc phạm. Trái lại, tôi bất giác cảm thấy có một chút gần gũi hơn.

- Cậu là hoa khôi của trường, đương nhiên là...

- Hoa cái con khỉ ấy, cũng chẳng ăn được. - Phương xoa xoa tay rồi ngồi bệt hẳn xuống, cởi đôi giày cao gót ném sang một bên, khẽ dựa lưng vào bức tường phía sau rồi quay sang tôi. - Thật ra tôi rất ghét kiểu con gái như cậu, dễ bị bắt nạt, lúc nào cũng khóc lóc.

- ...

- Trước kia tôi cũng như cậu, cũng bị người khác bắt nạt, cũng bị người ta lấy ra làm trò đùa. Tôi vẫn thường ghét bỏ con người khi trước của mình, vẫn thường tìm cách phủ nhận. Nhưng rồi hôm nay nhìn thấy cậu tôi lại bỗng dưng nhớ về những ngày tháng ấy, thật kỳ lạ!

- Cậu cũng từng như thế này sao?

- Không tin được đúng không? Thật ra tôi cũng là đứa nhu nhược như thế đấy!

- Tại sao lại nói chuyện này với tớ?

- Vì định làm bạn với cậu! Bí mật này coi như làm quà tặng.

- Làm bạn với tớ? Nhưng vì sao lại muốn làm bạn với tớ cơ chứ?

- Hỏi nhiều thế, chỉ là tự dưng tìm lại được hình bóng trong ký ức thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều. Làm bạn với tôi cậu sẽ không bị bắt nạt nữa, thế nào?

- Chắc chắn tớ phải đồng ý?

- Chắc chắn, cậu hết lựa chọn rồi! Từ giờ chúng ta sẽ dựa vào nhau, để chống lại thế giới. - Cô bạn bắt chợt cười khanh khách, một kiểu phong thái mà tôi có cố gắng cách nào cũng không thể làm được.

Lúc đó tôi chỉ đơn thuần nghĩ, chúng tôi là hai con người khác nhau, vì là hai người khác nhau nên cá tính khác nhau. Những ưu điểm của cô ấy, xuất phát từ cá tính của cô ấy mà thôi. Tôi đã nghĩ như vậy mà không biết, người bạn này của tôi đã từng có một quãng thời gian chật vật thế nào để biến thành một cô gái như hiện tại.

Con người ta thật không dễ dàng gì để có thể biến mình thành một người khác. Chúng ta không muốn thay đổi, nhưng rõ ràng chúng ta buộc phải thay đổi. Đó là quy luật của cuộc đời, dù muốn hay không vẫn phải chấp nhận nó như một điều kiện để sinh tồn. Mãi sau này khi đã thay đổi, tôi mới nhận ra được chân lý ấy.

Đến lúc đó, bóng ma ký ức trong đầu tôi mới biến mất, tất cả đều được giải thoát, nhưng tôi vẫn chỉ ôm trong tay mảnh tâm hồn hao mòn của mình mà chống chọi kiên trì với cái gọi là số phận. Mọi thứ đều tàn nhẫn, cả cuộc đời cũng thật tàn nhẫn.

...

Đúng như Phương nói, chúng tôi đã dựa vào nhau trong suốt những ngày tháng sau đó. Chỉ hai chúng tôi, tưởng như cô độc mà lại không cô độc. Bởi vì theo lời cô ấy, cô ấy không cần đám đông vây quanh tán thưởng trở thành bạn, cô ấy cần một người có thể chân thật với nhau. Khi cần khóc thì giữ cho nhau đừng

khóc, khi cần cứng cỏi thì cùng nhau luyện tập cứng cỏi. Tôi phát hiện, Phương luôn cảm thấy cô đơn trong chính thế giới của mình, vì thế cô ấy cần có tôi để lôi bản thân ra khỏi mọi sự bế tắc ấy. Không ai hiểu cô ấy, chỉ mình tôi có thể, hoặc nói một cách khoa trương hơn, tôi có thể nhìn sâu vào trong tâm hồn toàn sương mù từng lớp từng lớp của cô ấy, nhận ra vô số vết thương mà cô ấy đã giấu thật kỹ trong quá trình trưởng thành.

Sự lớn lên nào chẳng chứa đựng những nỗi khổ liệt. Có những đứa trẻ luôn cô đơn, không phải vì chúng muốn như thế, mà bởi vì người khác bắt chúng phải chọn cách lớn lên tàn nhẫn nhất với chính mình.

Đó là buộc phải cứng cỏi, buộc phải tự đối xử với mình tàn nhẫn và coi mọi người xung quanh như không tồn tại.

Phương không có bố, mẹ cô ấy chỉ là công nhân làm thuê ột xí nghiệp sản xuất kẹo. Ở thời của chúng tôi ngày bé thì việc không có bố là cái điều gì đấy đáng khinh ghê gớm lắm. Đối diện với những ánh mắt kỳ thị, thậm chí là dè bĩu từ những người lớn, còn phải đối diện với những lời trêu chọc, sỉ nhục cố ý của đám trẻ con cùng lứa.

Người ta thường nói, trẻ con rất ngây thơ, nhưng hoàn toàn không đúng. Có một số đứa trẻ, ngay từ khi sinh ra, đã mang sẵn trong mình khả năng làm tổn thương những đứa trẻ khác.

Sau rồi mẹ Phương cũng lấy chồng, bố dượng cô là giám đốc công ty mẹ cô làm, ông ấy rất già, có lẽ gần bằng tuổi ông ngoại Phương khi đó.

Phương phải trải qua một tuổi thơ như thế, một tuổi thơ đầy vết tích, và biến thành một cô gái xinh đẹp kiêu ngạo như bây giờ, nhưng lại mang theo mình quá nhiều gai nhọn.

Bất giác, tôi thấy thương Phương, không phải bởi vì cô ấy đáng thương, mà bởi vì cô ấy quá phi thường. Nếu là tôi, có lẽ tôi đã không làm được.

Mấy ai có thể qua những vấp vấp mà biết làm lại để thành công? Cũng mấy ai có thể qua tổn thương mà cứng cỏi?

...

Tôi đã dựa vào câu chuyện của Phương, cũng như dựa vào cá tính mạnh mẽ đến tiêu cực của cô ấy, nỗ lực biến bản thân mình thành một bức tường dày, không cho người khác lại gần.

Nhưng xét cho cùng, chúng tôi vẫn chỉ là những đứa trẻ. Mà những đứa trẻ, cho dù có cố gắng trở thành người lớn nhanh đến cỡ nào, cũng vẫn là khao khát tìm kiếm sự bầu vú, hoặc một chỗ dựa. Nếu như tôi còn có gia đình, còn có bố mẹ yêu thương, thì Phương gần như không có. Dượng của Phương xa cách với cô ấy, còn mẹ, vốn dĩ từ khi sinh Phương ra đã không yêu thương đứa con ngoài ý muốn này.

Khoảng thời gian giữa tôi và cô ấy không ở bên cạnh nhau, tôi thì có thể về nhà, còn cô ấy thì không.

- Tại sao cậu không thích đến nhà tớ, đến nhà tớ cũng được mà? - Tôi nghi hoặc nhìn Phương, chỉ thấy cô bạn cười, lộ rõ vẻ chua xót.
- Vì sẽ không chịu nổi khi chứng kiến cảnh tượng một gia đình hạnh phúc. Càng có cảm giác, hạnh phúc mãi mãi không thuộc về tớ.
- Thật là...
- Không sao, cậu về đi, tớ có chỗ để đi rồi.
- Đừng nghĩ tớ không biết cậu đi đâu.
- Thế nên mới nói, đừng khiến tớ trở nên tội nghiệp hơn.
- Về nhà cũng được, ít nhất đấy cũng là nhà.
- Đấy không phải là nhà, cũng chỉ là một nơi xa lạ, so với các chỗ khác, còn lạnh lẽo hơn.

Người lớn luôn không biết những đứa trẻ thật sự cần gì ở một gia đình. Đôi khi tâm tư của người lớn lại ảnh hưởng sâu sắc đến trẻ con, để rồi vô tình làm tổn thương chúng. Như Phương, hầu như cả thế giới đều đã làm tổn thương đến cô ấy, bao gồm cả những người thân yêu nhất với cô ấy.

Câu chuyện về gia đình mà Phương không muốn mọi người biết chẳng hiểu xuất phát từ đâu, bắt đầu được đem ra bàn tán trong lớp, rồi lan đi khắp trường. Những người bạn vốn chỉ dám đàm tiếu đằng sau lưng vì hàng ngày vẫn ghen tị với cô ấy bắt đầu xúm lại để bới móc, dè bủ, và chỉ trích. Tôi tìm thấy Phương trên tầng thượng của tòa nhà cao nhất trường học. Cô ấy không khóc, nhưng cái dáng vẻ cổ tỏ ra cứng cỏi lúc này, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải cảm thấy thương xót.

Tôi đến gần, ngồi xuống bên cạnh, chỉ thấy cô bạn quay sang tôi, rồi lại dăm dăm nhìn vào khoảng không trước mặt.

- Phương, không phải tớ nói ra!

- Tớ biết!

- Nhưng rõ ràng chuyện này cậu chỉ nói cho tớ biết.

- Làm gì có bí mật nào có thể giữ được, Linh, cho dù ra sao tớ vẫn tin cậu!

- Chúng ta, sẽ ở bên nhau như thế này được bao lâu?

- Không biết, có lẽ là rất lâu!

Khi ấy, tôi đã nhận ra, người bạn bên cạnh tôi có ý nghĩa thế nào đối với cuộc đời tôi. Cô ấy có thể tin tôi vô điều kiện, có thể không mảy may nghi ngờ một đứa như tôi, có thể không vì mình bị tổn thương mà đổ lỗi cho bất cứ ai, hoặc bất cứ điều gì.

Nhưng cô ấy luôn cô đơn, kể cả có tôi cô ấy vẫn luôn cảm thấy cô đơn.

Sau ngày hôm đó, Phương vẫn lên lớp như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ có điều những lời bàn tán không hề kiêng dè, luôn cố ý bày ra trước mặt cô ấy. Tôi biết mình không thể làm gì, chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh cô ấy.

Cho đến khi giữa tôi và cô ấy xuất hiện một người khác. Tùng - cậu bạn cùng lớp với tôi. Một cậu con trai với tính cách dịu dàng, và luôn quan tâm tới người khác. Và ngay cả với thành phần bị xã hội kỳ thị như chúng tôi. Dần dần chúng tôi cũng là bạn, nhưng tôi biết, người cậu ấy quan tâm thật sự là Phương. Còn tôi luôn quan tâm cậu ấy một cách ngoài sức tưởng tượng, cho đến khi tôi phát hiện mình đã thích cậu ấy từ khi nào.

- Phương, cậu thấy Tùng thế nào?

- Thế nào là thế nào?

- Nghĩa là, cậu có... thích Tùng không?

Phương tròn mắt ngạc nhiên, sau đó cô ấy quay đầu cười lớn.

- Cái con bé này, cậu thích cậu ấy à?

- Ủ. - Tôi gật đầu thành thật. - Thế nên mới hỏi cậu có thích không đấy! Chúng ta, tớ và cậu không thể... thích cùng một người.

- Đương nhiên! Cậu yên tâm đi, tớ không thích cậu ấy!

Tôi thở phào, ít nhất tôi vẫn còn cơ hội, ít nhất tôi vẫn có thể thích Tùng, bởi vì Phương không hề để ý đến cậu ấy.

Tuy nhiên, tôi đã nhầm, kể cả Phương không thích Tùng thì tôi vẫn sẽ vĩnh viễn không có cơ hội. Tình cảm của chúng tôi chỉ là những mũi tên một chiều.

Tôi bắt đầu ghen tị với những hành động săn sóc đặc biệt của Tùng dành cho Phương, cũng bắt đầu cảm thấy sự ích kỷ vươn mình lớn lên. Để rồi tôi oán trách, tôi đổ lỗi, bởi vì cái tôi ao ước Phương lại có được dễ dàng, trong khi cô ấy không hề cần một chút nào.

Suy cho cùng, sự sai lầm luôn xuất phát thật kín đáo, để rồi chờ đợi một thời điểm mới dần bùng nổ.

- Tùng thích cậu như thế, cậu cứ chấp nhận đi, còn kiêu ngạo gì nữa?

- Tớ không thích cậu ấy, là cậu thích mà!

- Nhưng người cậu ấy thích là cậu!

- Tớ chẳng có cảm giác gì, cậu thích thì cứ cố gắng mà giành lấy cậu ấy đi! Trách cứ tớ thì được gì? Lại còn bảo tớ kiêu ngạo? Chẳng phải cậu đã nói với tớ trước rồi sao? Không cùng thích một người!

Sự vô lý của tôi bắt đầu lớn dần. Chúng tôi cãi vã ngày một nhiều hơn, chỉ vì một cậu con trai. Cho đến khi Phương không thể chịu nổi, cậu ấy bỏ mặc tôi trong cái mớ hỗn độn tự tôi tạo ra quanh mình.

Tôi biết mình đã sai. Sự ích kỷ và đòi hỏi vô lý của tôi đã chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của Phương. Thế nhưng tôi không thể thừa nhận, tôi không muốn nhận sai. Và rồi cái sai của tôi đã bắt đầu chạm tới cực hạn khi tôi bắt đầu kết giao với một vài cô bạn khác, những cô bạn đã từng đàm tiếu Phương, căm ghét cậu ấy.

Người ta vẫn nói, yêu thương dễ khiến người ta trở nên mù quáng, còn tôi những tưởng mình dễ dàng thoát khỏi nó, lại bị lún sâu vào. Những mâu thuẫn trong tôi bắt đầu nảy sinh, biến tôi trong phút chốc đánh mất toàn bộ lý trí của mình.

Phương không nói nụ cười lời nào, chỉ nhìn tôi bằng con mắt như nhìn một người xa lạ, rồi quay lưng đi như chưa từng chứng kiến bất cứ chuyện gì. Bóng lưng cô ấy nhìn từ đằng sau rất mong manh, mong manh đến độ người ta cảm thấy sợ hãi khi chạm tới cô ấy. Biết bao nhiêu âm thanh chuyển động ầm ầm trong đầu tôi, lan xuống ngực quấn lại thành một khối, nén hô hấp của tôi xuống đến khó thở.

Tôi đã làm tổn thương Phương, sự tổn thương còn ghê gớm hơn những lời ác ý từ bạn bè!

Tôi, đã phản bội cô ấy! Phản bội lại người bạn đã từng đưa tay kéo tôi lên khỏi miệng vực, phản bội lại lời hứa của chúng tôi, cũng phản bội lại con người thật của tôi.

Chợt tôi muốn hét lên rằng, tôi không hề muốn kết bạn với những cô nàng sáo rỗng ấy, tôi chỉ cần có một mình Phương, tôi muốn xin lỗi, tôi muốn nhận lỗi với cô ấy.

Nhưng, không thể mở lời.

Nước mắt đã rơi một cách vô nghĩa, mọi sự đã xảy ra đôi khi không thể挽 hồi. Tôi đưa tay vuốt theo hình dáng đã đi khuất của Phương, cảm thấy như vừa đánh mất một người quan trọng lắm trong cuộc đời.

...

Phương và Tùng bắt đầu chính thức công khai chuyện tình cảm. Cả trường rộ lên tin đồn về một chàng hot boy yêu cô bạn hoa khôi có thân phận chẳng lấy gì làm vinh quang. Đàm tiếu có, trêu chọc có, chửi rủa có, thóa mạ có, tôi nghe tất cả những lời xì xầm ấy mà đau lòng. Nhưng rồi tôi thường tự giấu mình, tôi làm gì còn tư cách?

Thi thoảng tôi có gặp hai người họ đi lướt qua trong trường, ánh mắt tôi vô tình hay cố ý đều dừng lại trên Phương, nhưng cô ấy không nhìn tôi. Từ sau lần đó, cô ấy không hề nhìn tôi một lần nào.

Nghe nói, Phương nghỉ học nhiều để làm thủ tục chuẩn bị đi du học ở một nơi xa xôi nào đó. Tôi muốn gặp cô ấy, nhưng tôi không cách nào lại gần được. Tựa như những ngày tháng khi chúng tôi chưa quen nhau, cô ấy tự do và phóng khoáng, còn tôi lại chìm trong thế giới của mình.

Có lẽ, tôi đáng bị như vậy, tôi đáng để bị bỏ lại một mình.

Ngày mẹ Phương đến làm thủ tục thôi học cho cô ấy, tôi ngồi lặng lẽ một mình trên tầng thượng tòa nhà cao nhất trường học, nơi chúng tôi vẫn tựa lưng vào nhau để nói chuyện, hoặc đơn giản chỉ để dựa dẫm tinh thần khi đã mệt mỏi.

Tôi cứ ngồi như vậy, để mặc nỗi buồn xâm chiếm dần. Ngồi cho đến khi ánh mặt trời lụi tàn dần rồi chìm xuống cái hố đen xa tít, sâu hoắm không thấy đáy, cho đến khi toàn thân tê đi, mất cảm giác, tôi mới nhận thức được rõ ràng.

Tôi không thể gặp Phương nữa, vĩnh viễn không bao giờ!

Nhưng cuộc đời luôn nảy sinh quá nhiều bi kịch, chúng ta không thể biết được, chúng ta sẽ đột nhiên mất đi thứ gì, vào bàn tay của số phận. Có những câu chuyện tưởng như sẽ kết thúc như một dấu chấm lửng, lại trở thành một dấu chấm câu tàn nhẫn.

Một tai nạn xe hơi liên hoàn trên đường phố ở thủ đô nước Úc đã cướp đi sinh mạng của Phương khi cô ấy đến bưu điện chuyển thư. Mọi ký ức bủa vây xung quanh tôi, lần đầu tiên chúng tôi gặp gỡ, những khoảnh khắc hạnh phúc, và cả lần tôi phản bội, tất cả cứ quay mòng mòng trong đầu tôi.

Lúc tôi chạy đến nhà Phương thì mẹ cô ấy đã nhận tro cốt của cô ấy trở về. Một chiếc hộp lạnh ngắt, chứa đựng toàn bộ câu chuyện cuộc đời và tuổi trẻ tươi đẹp nhất của Phương. Tôi xoa tay lên chiếc hộp, cảm nhận rõ ràng được hình bóng Phương đang mỉm cười, đang lơ đãng, tất cả sống động như thật.

Tôi khóc nhiều đến nỗi nước mắt cứ chảy mãi không thể ngừng. Rốt cuộc, tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội để nói lời xin lỗi với Phương? Rốt cuộc tôi đã chờ đợi cái gì, chần chừ điều gì, để rồi vĩnh viễn không có cơ hội sửa chữa lỗi lầm?

Thời gian có rất nhiều, nhưng tôi luôn để vuột mất cơ hội...

Bức thư Phương gửi được chuyển tới tay tôi đúng vào ngày an táng cô ấy. Từng chữ từng chữ một như lưỡi dao ghim chặt vào tim tôi. Cảm giác trống rỗng như con kiến cứ bò dần bò dần vào từng góc ngách trong cơ thể.

- Chúng ta, sẽ vẫn còn ở bên nhau rất lâu, rất lâu chứ?

Chỉ một câu thôi, làm mất tôi nhòe nước. Ai bảo chúng tôi cần một lời tha thứ, chúng tôi vốn dĩ chỉ cần nhớ mãi lời hứa này thôi.

- Mãi mãi!

Tôi trả lời, dù biết cô ấy không thể nghe, nhưng nhất định, tôi tin rằng, cô ấy vẫn còn đang ở quanh đây, bên cạnh tôi, nhìn tôi đọc bức thư cuối cùng này.

Suốt cuộc đời, có lẽ, tôi chỉ có một cô bạn thân duy nhất, chính là người tôi đã làm tổn thương, chính là người tôi đã phản bội, nhưng cũng là người tôi trân trọng nhất.

Những cái mất đi rồi, sẽ không biến mất hoàn toàn, mà hóa thành vĩnh cửu, không phải sao?

CaDe

10. Chương 10

Gặp gỡ nhau chính là định mệnh

Ly liếc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, trong lòng âm thầm hét lên một tiếng. Chưa bao giờ cô tưởng tượng có ngày được ngồi cạnh Nam gần sát thế này, nhất là trong hoàn cảnh cô chưa bao giờ ngờ tới. Trên ô tô bốn mươi lăm chỗ của chuyến du lịch tour Đà Lạt - Hội An, Nam - đàn anh mà cô “thầm thương trộm nhớ”, mới tình đầu suốt hai năm phổ thông của cô, đang ngồi cạnh cô ở ghế kế bên.

Một tình huống tưởng như đùa, một hoạt cảnh chỉ có trong phim truyền hình và tiểu thuyết bỗngưng xảy ra khiến Ly chỉ biết nén chặt sự phấn khích trong lòng.

Thật ra nói là mối tình đầu nhưng cũng chỉ dừng ở mức thỉnh thích. Như là một ngày đẹp trời chạm mắt nhau ở sân trường đúng lúc nắng và gió tạo thành một hiệu ứng ánh sáng tuyệt diệu, lá vàng rơi đầy lên vạt áo, lạo xạo dưới chân. Chính là lúc mà chiếc xe đạp của Nam đi qua, bóng lưng thẳng tắp của anh đã vô tình khiến tim Ly đập loạn lên một nhịp. Thích Nam cũng là từ khi ấy.

Nếu hỏi Ly tại sao lại là Nam trong rất nhiều dáng hình đã đi lướt qua cô trong buổi chiều sân trường nắng chiếu uể oải. Thì có lẽ là bởi vệt nắng nghiêng nghiêng rơi xuống Nam đã khiến trái tim thiếu nữ xao động.

Ừ thì, dù sao con gái vẫn có đôi lúc như vậy. Như một bản tình khúc buồn bỗng được chơi trong một buổi chiều ảm đạm, tình thì dài ra còn cảm xúc thì chẳng thấy đáy.

Giọng anh hướng dẫn viên du lịch vang lên thông báo về lịch trình cả chuyến đi, Nam gỡ một bên tai nghe ra chăm chú lắng nghe rồi quay sang Ly mỉm cười nhẹ nhàng. Nụ cười như gió mùa xuân, ấm áp và khiến người ta có cảm giác muốn trượt dài trong nụ cười ấy.

Ly quay sang huých nhẹ vào tay Nam, đưa cho anh một chiếc kẹo marshmallow bọc trong một mảnh giấy bạc lấp lánh. Anh mỉm cười đưa tay nhận lấy, sưng lại đôi chút như để ngắm nghía thật lâu, sau đó nhẹ nhàng bỏ vào túi.

- Em muốn nghe nhạc không?

Một bên tai nghe được gắn hờ vào tai phải của Ly khi cô mới chỉ kịp dơ ra gạt đầu một cái. Chưa kịp định thần lại thì bản nhạc quen thuộc của Jay Chou đã len lỏi vào tận góc ngách trái tim, khiến nó rung lên từng nhịp êm dịu khê khàng.

“Hãy nói cho anh biết, nơi đâu có cầu vồng. Để thấp lên một chút niềm hy vọng trong anh. Bầu trời đêm hôm nay sao quá đổi yên lặng, những đám mây lặng lẽ bay đến bên anh...”

Ánh mắt Nam dịu dàng nhìn Ly, trong phúc chốc cô có cảm giác đằng sau ánh mắt ấy là một tình yêu không thể diễn tả thành lời. Nhưng rồi, khi Nam sức tỉnh rời nhanh mắt ra phía cửa sổ, lướt qua mọi thứ bị bỏ lại đằng sau, tiếng thở dài của anh mới khiến Ly bừng tỉnh.

Rõ ràng Nam đang yêu ai đó.

Suy nghĩ ấy vụt đến trong đầu khiến cô bất giác thấy trống rỗng. Tất tả lật tung đoạn băng ký ức ngày xưa, hình dáng một cô gái xinh xắn trong chiếc váy hoa chấm gót hiện lên rõ mồn một, từng cử động của cô ấy đều thu hút sự chú ý của người khác.

Có lẽ vẫn là cô gái ấy. Cô gái đã trở thành người yêu chính thức của Nam trong những năm tháng đơn phương da diết khắc khoải của Ly. Cô thậm chí còn nhớ rõ mình đã đau khổ thế nào, đã khóc bao nhiêu nước mắt, đã ngồi yên lặng ở một góc sân trường nhìn hai người chở nhau bằng xe đạp, lãng đãng đi qua những lớp lá vàng rụng đầy khoảng sân trống.

Những ký ức đau lòng, dù thế nào cũng không thể quên được. Dẫu cho thời gian đã qua đi, dẫu cho vết thương khi đó đã nhạt phai và mờ dần như lớp bụi phủ lên chiếc rương quá khứ, nhưng chỉ cần một phút bất chợt là sẽ nhớ lại toàn bộ những gì đã trải qua.

Ly tự gắn earphones lên tai, nhắm nghiền mắt lại như để hồi tưởng, như là để cố xua đi dòng hoài niệm cũ kỹ khiến người ta mệt mỏi. Chiếc kẹo marshmallow bị nắm chặt trong tay, ran rât.

+

Hội An vẫn mang đậm vẻ nền nã, nhã nhặn của một đô thị cổ. Khách tham quan vào dịp này không đông, chỉ thưa thớt một vài đoàn lễ tế. Ly hít đầy một bụng không khí ở một miền đất tuy xa lạ nhưng vẫn khiến người ta phải nghiêm cẩn một cách lạ kỳ.

Nam đeo chiếc máy ảnh qua cổ, kéo ba lô lên vai rồi cũng nhẹ nhàng tước chiếc túi to đựng của Ly xách đi.

- Em tự cầm cũng được!

- Được rồi, nếu áy náy thì cầm máy ảnh hộ anh!

- Em có thể xem được không?

- Tất nhiên! Nhưng mà toàn ảnh chụp chơi chứ chẳng có gì to tát đâu em.

Có vẻ như Nam đã đi rất nhiều nơi, khắp các ngõ ngách Hà Nội, vùng núi, miền biển, Thái Lan, Nhật Bản, và một vài nơi Ly chẳng biết được là ở đâu. Anh chụp lại tất cả những gì mình đã đi qua một cách sống động đến thần kỳ.

“Thế này mà không có gì to tát!” Ly trầm nghĩ, rồi giơ tay ra bấm máy, một chiếc cầu nhỏ vắt qua con sông chảy lặng lẽ, vài ba chiếc thuyền nhỏ tĩnh lặng như tờ.

Hội An đẹp, một kiểu đẹp khiến người ta bất giác có suy nghĩ muốn đắm chìm mãi trong vẻ đẹp và bình yên nơi đây.

Anh hướng dẫn viên đưa đoàn về khách sạn ổn định phòng nghỉ, rồi sau đó tập hợp tất cả lại để bắt đầu đi tham quan quanh Hội An. Nam vẫn đi bên cạnh Ly, kể từ khi anh phát hiện hai người còn học chung trường phổ thông, chủ đề nói chuyện của họ cũng rộng hơn. Nam cũng cảm thấy Ly thú vị hơn ẩn tượng ban đầu rất nhiều.

- Thấy bảo Hội An về đêm còn đẹp hơn ban ngày gấp vạn lần!

- Thế ạ? Mà sao anh đi bao nhiêu nơi rồi, bây giờ mới đến đây?

- À thì...

- Có lý do khó nói ra ạ? Em chỉ hỏi băng quơ thế thôi, anh không trả lời cũng được.

- À, vì đáng ra anh có hứa đến đây với một người, nhưng mà lời hứa bị vô hiệu hóa rồi, nên anh chỉ đến một mình thôi!

- Ra vậy... em làm anh buồn đúng không ạ?

- Làm gì có, em đừng nghĩ linh tinh.

Nhưng Ly biết trong mắt Nam đọng lại một lớp sương mù mỏng manh như đợt sóng nhẹ của màn ký ức bất giác bị cô khơi lại. Anh ấy đã chia tay với bạn gái chẳng? Giữa hai người cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì?

Thời gian Nam tốt nghiệp và Ly đã quyết định tự điều chỉnh cảm xúc của mình. Mỗi tình đầu tưởng như đặt một dấu chấm lờ lững khi chưa thể bắt đầu, cũng chưa thể kết thúc. Chỉ là những lần trống vắng tận tim khi ngẩng đầu lên tầng hai phòng học cuối dãy không còn thấy hình ảnh cậu con trai tựa người vào lan có thể, đứng im lìm nhìn xuống sân trường nữa.

Nam đề nghị tách đoàn rồi rủ Ly đi loanh quanh. Anh thích tự khám phá theo kiểu riêng chứ không thích lê rề lâu la theo tiến độ các bác trung niên ưa nghỉ dưỡng trong đoàn.

- Có một chỗ này, bạn anh nó tìm được, hay lắm!

- Ấy, tò mò quá, nói cho em nghe một chút thôi!

- Không được, đến nơi em sẽ biết. À mà cũng lạ thật, em không sợ lạc đường hay bị anh bắt cóc bán sang biên giới à?

- Đúng rồi... em chưa nghĩ đến. Bây giờ em có được quay về không?

- Không! Nhưng em thú vị thật đấy!

Nam cười vang, bàn tay vỗ vào vai Ly khiến tim cô bất giác nhảy căng lên một nhịp. Sự tiếp xúc thân mật khiến người ta có cảm giác khác lạ, bất giác cảm thấy dường như đã có một sợi dây gắn kết vô hình để đến gần nhau hơn.

Hai người len vào giữa những lối đi nhỏ, băng qua những ngôi nhà cổ và hàng quán bán đồ lưu niệm, đèn hoa đăng thì đến một khoảng đất nhỏ. Có một cái cây con đứng sát vào sau lưng một ngôi nhà đã đóng rêu thời gian. Nhưng điều đặc biệt là cái cây có ba tầng lá, còn hình dáng thì hệt như một ngôi nhà. Bên cạnh có một vài khóm hoa nho nhỏ chẳng rõ tên nhưng vô cùng xinh đẹp.

- Cổ đây ra thế này mà vẫn có hoa mọc được, kỳ lạ thật!

- Bạn anh nó bảo đây là cây hoang đấy!

- Cây hoang mà sao mọc như hình dáng ngôi nhà được thế? Em còn tưởng là được cắt tỉa cơ. Mà đây là cây gì thế ạ?

- Anh không biết, bạn anh nó có đi tìm hiểu nhưng chưa tìm ra là giống cây gì. Hay mình thử gọi nó bằng một cái tên đi!

- Gọi là cây gia đình đi anh!

- Gọi thế chỉ vì nó giống một ngôi nhà à?

- Không phải, bởi vì mặc dù nó sống ở nơi thiếu ánh sáng vẫn có thể sinh trưởng. Dẫu không ai chăm sóc nhưng nó vẫn dùng dinh dưỡng của mình truyền sang cho hoa mọc. Chỉ gia đình mới cho chúng ta nhiều như thế!

Bỗng dưng Ly cảm thấy mình đã dành một tình cảm đặc biệt cho loài cây không tên này. Loài hoa mà khiến cô bật ra hai chữ gia đình ngay lập tức mà lòng khắc khoải cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Đột nhiên, cô lấy ra từ trong ba lô một sợi dây vải màu tím, viết lên đó mấy chữ rồi buộc hồ lên thân cây.

- Em viết gì trong đó thế?

- Bí mật!

- Không cho anh biết được à?

- Không!

- Ki bo nhé!

Ngày hôm đó, Nam dắt Ly đi khắp ngõ ngách ở Hội An, thử đủ thứ đồ ăn, chụp lại rất nhiều ảnh. Khi hai người trở về khách sạn thì đã thấy mọi người lục đục kéo nhau ra bờ sông xem thả đèn hoa đăng.

Ly xuống một chiếc thuyền nhỏ, Nam chơi với đón lấy tay cô, chiếc thuyền chòng chành rồi cả hai cùng ngã nhào xuống. Các cô chú trong đoàn cười rộ lên, cả chỉ lái thuyền cũng che miệng cười khúc khích. Nam kéo Ly đứng lên, vén tóc lại gọn gàng cho cô, rồi lấy đằng sau lưng ra một chiếc đèn màu hồng hình hoa sen đẹp mắt.

- Cho em à?

- Ừ, đẹp không?

- Anh mua lúc nào thế?

- Khi nãy thôi, để anh thả rồi em ước gì đã xong mới thả xuống nhé. Chẳng biết linh nghiệm không nhưng có người bảo cứ thả đèn hoặc cái gì đó xuống sông, điều mình đang mong ước sẽ thành hiện thực.

- Để em thử xem nào!

Có nhiều người cũng muốn thả đèn hoa đăng, bởi vì ai cũng tin rằng chỉ cần đẩy đi một ngọn đèn, điều ước trong lòng họ sẽ thành hiện thực.

Chẳng mấy chốc bờ sông đã dập dềnh những ngọn đèn trôi, rồi dần dần biến thành những đốm nhỏ, cứ xuôi theo dòng nước mãi như thế.

Chỉ lái thuyền cất lên giọng ca Huế dịu dàng, ngọt ngào, Ly nhìn trong đáy mắt Nam lấp lánh, trong veo. Cô chìa tay ra, trong lòng bàn tay là viên kẹo marshmallow bọc giấy bạc. Nam nhận lấy, không bỏ vào túi áo mà bóc ra cho vào miệng. Cứ như thế, khoảnh khắc ấy, dường như tất cả đều thấy mình hạnh phúc và khao khát sống yên lặng giữa đất trời hơn bao giờ hết.

Chẳng hiểu sao, Nam lại thấy trong thâm tâm mình dấy lên một xúc cảm dịu dàng. Chắc là chất nhạc tha thiết êm đềm ấy khiến anh cảm thấy đã không còn muốn hồi tưởng quá nhiều về sự ra đi của Vân, về quá khứ của hai người.

Thực ra, quyết định buông tay với quá khứ không phải là điều gì đó quá phức tạp, chỉ là bỗng dưng trong một khoảnh khắc nào đó, trái tim bắt đầu thấy nặng, muốn bỏ tất thấy mọi thứ xuống.

Bàn tay Ly đưa ra định nắm lấy tay Nam, nhưng nhìn ánh mắt anh đang mơ hồ dôi về một điểm xa xôi vô định nào đó, cô bất giác thở dài. Bàn tay vốn định tỏ tình bỗng chốc chững hững trong không trung, bị gió va quệt vào ngực ngay.

Ly sực tỉnh. Dù sao đi chăng nữa, cuộc gặp gỡ giữa cô và Nam đã là quá đủ ới tình đầu kéo dài từ quá khứ đến hiện tại. Mặc dù nó chẳng mấy đậm sâu để khiến cô suy sụp nhưng cũng đã khiến cả một quãng thời

gian quá khứ sống trong ngọt ngào lẫn chua chát. Cô không thể hy vọng gì nhiều, càng không thể tham vọng tiến xa hơn.

Sau buổi thả đèn, tất cả mọi người lục đục trở về khách sạn. Nam đưa Ly về phòng của cô rồi lẳng lặng trở về phòng mình. Trong suốt quãng thời gian ấy anh đều im lặng, một sự im lặng khác thường.

Bất chợt Ly cảm thấy, dường như mình đã sai. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là cơ hội của cô, nhưng cô còn đang do dự không chịu nắm lấy. Vậy thì nếu nó tuột khỏi tay, nhất định sau này sẽ ân hận mãi.

Bấm số của Nam, tay Ly run run, giọng nói cũng bắt đầu trở nên lắp bắp.

- Nam, cho em hỏi, anh và chị Vân có chuyện gì à?

- Làm thế nào mà em lại...?

- Em biết hết tất cả, nhưng anh hãy trả lời em, rốt cuộc anh với chị Vân còn yêu nhau không?

- Không! Bọn anh chia tay rồi, được gần hai tháng. Vân chỉ nói đơn giản là cô ấy không muốn tiếp tục với anh, cô ấy đã hết kiên nhẫn với anh rồi.

- Em...

- Sao thế?

- Nam này, thật ra...

Cúp máy, Ly cũng không biết mình vừa nói những gì. Chỉ là kể lại lộn xộn những gì mà cô đã cố gắng sắp xếp lại trước đó trong đầu, nhưng vì tim đập quá nhanh mà rơi vãi đâu mất. Để rồi chỉ mình cô đối diện với Nam và quá khứ của một mình cô, có anh, nhưng anh chưa từng biết. Cứ thế kể lại toàn bộ cho anh nghe.

Chưa bao giờ Ly thấy trong lòng mình thoải mái và nhẹ nhõm như thế. Bởi vì cô đã có thể nói hết mọi chuyện, những thứ canh cánh trong lòng, những điều đáng ra phải nói từ rất lâu, vậy mà cứ ôm hết để giấu đi thật kín ở một góc trái tim, khiến nó lúc nào cũng phải cồng kềnh vì khoang chứa như một gánh nặng.

Không biết ở đầu dây bên kia Nam sẽ thế nào. Sẽ cảm thấy kỳ quặc ấu trĩ hay là sẽ thờ dài mỗi mệ. Nhưng Ly nghĩ đây có lẽ là cơ hội sửa sai cuối cùng của mình cho sự do dự trong quá khứ. Và từ giờ trở đi sẽ không còn hối hận vì cứ mãi làm sai.

Sáng hôm sau, mọi người trong đoàn phải tập hợp để di chuyển lên Đà Lạt. Ly dõi mắt tìm Nam trong đám đông nhưng vẫn không thấy. Quân - anh hướng dẫn viên kể lại, từ tảng sáng Nam đã đến phòng anh xin phép rời đoàn.

Trong lòng Ly bất giác dấy lên một nỗi chên vênh mơ hồ. Phải chăng Nam không muốn gặp cô nữa? Trong cuộc nói chuyện chỉ mình cô độc thoại tối hôm qua, có lẽ anh đã cảm thấy cô đúng là một đứa rắc rối cứ cố bầu vịu lấy anh mặc dù biết anh đang phải trải qua những ngày tháng khó khăn về tình cảm.

Cũng phải, Ly đã quá vội vàng, nhưng nếu không vội vàng, sẽ không bao giờ còn cơ hội để vội vàng nữa. Kết thúc tour du lịch, Nam và Ly sẽ chia tay, hai người rồi sẽ chẳng biết đến bao giờ mới gặp lại nhau. Nam cũng sẽ quên mất người mà anh đi cùng suốt cả chuyến đi, càng không biết về sự có mặt của người đã dõi theo anh từ khi anh còn chưa chính thức mở lòng yêu thương bất cứ ai.

Đà Lạt chẳng nóng, chẳng lạnh, chỉ man mát hương hoa lẫn vào trong không khí. Người ta vẫn nói, Đà Lạt chỉ để du lịch, còn nếu sống ở đây hẳn thì sẽ buồn lắm. Cái buồn ngấm vào không khí, lan tỏa vào giọng nói con người. Những ngôi nhà đẹp nằm lọt thỏm trong cây cỏ, hài hòa với những con đường quanh co nhìn ra cả sông, cả núi.

Nếu như có Nam ở đây, hẳn anh sẽ chụp được rất nhiều tấm ảnh đẹp. Hẳn là như thế.

Chiều tối, khi mọi người trong đoàn đều đã được dẫn đi hết các địa điểm tham quan ở Đà Lạt, bữa cơm tối cuối cùng của chuyến đi được dọn ra hơi sớm, khiến Ly cảm thấy hụt hẫng. Làm thế nào mà Nam có thể biến mất lâu đến vậy? Anh thật sự không muốn gặp Ly một lần nào nữa hay sao?

Ly bỏ dở bữa ăn cùng mọi người, lặng lẽ trở về phòng thu dọn đồ đạc cá nhân. Nhưng rồi cô chỉ ngồi thừ một chỗ, nghe tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên cũng chẳng hề muốn đứng lên bắt máy. Cho đến khi dòng suy nghĩ miên man đằng đẵng chấm dứt, Ly sực tỉnh với lấy điện thoại, bốn cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn ngắn ngủi khiến cô bất giác khóc òa.

...

Nam đứng lặng lẽ bên cạnh cột đèn đường đối diện cửa khách sạn, đợi lâu đến nỗi trong lòng bắt đầu có một chút lo lắng. Lúc anh đang chuẩn bị đi vào khách sạn thì bất gặp Ly hốt hoảng chạy xuống, nước mắt lăn dài trên mặt, bộ dạng cực kỳ thảm thương.

- Này, em làm sao thế hả?

- Có anh bị làm sao ấy! Đang yên đang lành tách đoàn cả ngày, cũng chẳng nói là đi đâu, ăn cũng chẳng về ăn. Em đáng ghét thế hả? Mới thổ lộ với anh là đã từng thích anh từ hồi còn học cùng trường vậy mà anh như bỏ của chạy lấy người như thế?

- Ô con bé này! Thôi anh biết rồi, anh nên nói trước với em. Thật ra bạn anh, cái thằng mà chỉ cho anh cái cây gia đình ấy, nó nhờ anh đi làm một việc, đang đêm hôm nên cứ thế mà đi luôn.

Nam nhìn Ly khóc mà bỗng dưng bật cười. Cô bé vừa kỳ lạ vừa đáng yêu này có thể khiến người ta có cảm giác muốn trêu chọc, vừa có cảm giác muốn là người đồng hành trên mọi chặng đường. Vì có cô bé ở bên cạnh, cuộc sống của mọi người xung quanh dường như chẳng bao giờ chán nản hay tẻ nhạt.

- Được rồi. Bây giờ đi với anh không?

- Hả?

- Người ta chụp nhiều Đà Lạt ban ngày lắm rồi, còn gì thú vị, anh sẽ làm một bộ ảnh Đà Lạt về đêm, đi không?

Đà Lạt ban đêm hóa ra cũng đẹp như thế. Không chỉ hương hoa cỏ lẫn vào không khí đượm cả những giọt sương ướt ướt rơi đầy xuống vai áo. Những ngọn đèn nhỏ vàng vọt rơi vào từng góc ngách, lướt qua những con đường quanh co. Tiếng nhạc cất lên từ đâu đó giữa những con suối nhỏ, mỗi bước đi đều thấy ánh sao long lanh.

Máy ảnh của Nam bấm liên tục, đến nỗi ổ cứng thẻ nhớ bắt đầu gần hết dung lượng. Ly ở bên cạnh thì thoảng lại đập tay chỉ trỏ một vài góc nhỏ hay ho.

- Này, thế tin nhắn anh nhắn cho em ấy, là ý gì?

- Ý gì cơ? Thì cứ là thế đó mà...

- Cứ thế là thế nào?

- Anh nói rõ ràng rành mạch chứ có phải lấp lửng đâu mà khó hiểu. Không nói lại đâu!

- Không nói thì em không đi nữa.

- Thôi nào...

...

Xe lăn bánh đưa mọi người trở về Hà Nội như điểm xuất phát ban đầu. Và dường như tình cảm của Ly cũng đã trở về điểm xuất phát ban đầu.

Qua một đoạn đường khá xóc, Ly mở mắt, ngẩng đầu khỏi vai Nam, mỉm cười nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình. Chiếc vòng đôi bằng dây cói gắn chặt ở bàn tay trái của Nam, tay phải của cô, dường như tỏa sáng lấp lánh. Bản nhạc bên tai cô phát từ máy nghe nhạc của anh đã chuyển sang giai điệu quen thuộc. Tin nhắn Nam gửi cho cô vẫn còn nguyên trong máy.

“Hay là mình thử bắt đầu?”

Ly mỉm cười, lặng lẽ nhắm mắt. Ai bảo cứ mỗi tình đầu là sẽ dở dang? Ai bảo điều gì đã qua thì vĩnh viễn không thể quay lại? Cuộc đời mà, có thể nói trước được điều gì khi mà mọi thứ phía trước đều là ẩn số và

tình huống nào cũng có thể xảy ra? Biết đâu ngày mai ra đường bạn sẽ gặp lại mối tình đầu của mình, hoặc người mà bạn rất mực yêu thương nhưng lại để lỡ mất họ trên ga Đường đời?

Chuyện gì xảy ra, vẫn cứ xảy ra đó thôi. Chỉ cần biết nắm lấy cơ hội và dũng cảm bước về phía trước, hạnh phúc sẽ mỉm cười.

“Hãy nói cho anh biết, nơi đâu có cầu vồng. Để thấp lên một chút niềm hy vọng trong anh. Bầu trời đêm hôm nay sao quá đổi yên lặng, những đám mây lặng lẽ bay đến bên anh...”

CaDe

11. Chương 11

Tình yêu là một phần quá khứ

Tuấn vẫn nhớ cô bé đó, cô bé mà cậu vẫn hay lén lút đứng kiểng chân nhòm qua tấm kính cửa sổ, ngắm cô bé chơi đàn. Khi các đứa con gái khác bận rộn với những chiếc kẹp tóc đủ màu, khoe nhau những con búp bê nhựa tóc vàng và bộ sưu tập váy áo bằng giấy thủ công thì dường như cô bé chẳng để tâm đến điều gì ngoại trừ chiếc đàn violin sáng vẫn gỗ được sơn màu đỏ và chiếc dây vĩ màu xanh da trời được buộc thành nơ trên cổ đàn hình xoắn ốc.

Cô bé ấy rất ít khi nở nụ cười, nhưng có nụ cười ảm áp như ánh mặt trời.

Ngày cậu theo gia đình chuyển vào Nam sống, cô bé ấy vẫn ngồi yên lặng chơi đàn trong lớp, nắng chiếu vào làm dây vĩ cầm tỏa sáng lấp lánh.

- Tuấn, đi thôi con!

Chiếc xe lặng lẽ chuyển bánh, những gì đã thành ký ức liệu có thể giữ được mãi không? Như ký ức về khuôn mặt cô bé ấy, như ký ức về những bản đàn lặng lẽ của những tháng ngày sẽ trượt vào quá khứ, cho dù lớn lên rồi, cho dù thời gian có trôi đi, vẫn sẽ nguyên vẹn như lúc ban đầu?

Mãi sau này, cậu vẫn không thể quên được khoảnh khắc cô bé ấy nhìn thấy cậu trong xe, rồi đưa tay lên vẫy vô thức như một lời tạm biệt. Chiếc xe của bố rất nhanh bỏ lại mọi thứ sau lưng: Cửa hàng văn phòng phẩm cậu vẫn quen ghé vào mua truyện, hàng cây dọc con đường đến trường, những chiếc xe đạp vừa lạ vừa quen. Và cả cô bé ấy đứng đó, giữ lại một phần thời thơ ấu của cậu, chiếc váy màu trắng lay động trong gió, cây đàn violin được đeo phía sau lưng.

Tất cả mọi thứ chìm dần, rồi khuất dạng, như thời gian vẫn bỏ lại toàn bộ những gì đã từng, để rồi hoa mỹ đặt cho nó một cái tên là “Ký Ức”. Thật ra cũng chỉ là một cách níu kéo lại những nuối tiếc khi xưa.

Thời gian có trở lại lần nữa đâu! Và con người luôn vương vấn với tất cả những gì gọi là xưa cũ như thế.

Ký ức luôn khiến người ta trở nên mơ hồ trước quá khứ, để rồi luôn phải tự hỏi bản thân, rằng liệu có phải mọi chuyện đã từng xảy ra hay không?

Ngay cả tên của cô bé ấy cậu cũng không biết.

...

Chen ra khỏi đám đông đang đứng chờ người thân ở sảnh sân bay, Tuấn uể oải đẩy đồng hành lý đến phía cổng ra vào. Hơn mười năm sống trên mảnh đất khác không khiến cậu quên đi mùi vị rất riêng chỉ có ở Hà Nội, một vẻ mà cho dù Sài Gòn có náo nhiệt và phồn hoa đến đâu cũng không thể thay thế được. Lần này cậu xin phép bố mẹ ra ở hẳn Hà Nội để tự lập, mặc dù nhận được sự phản đối mạnh mẽ của mẹ, nhưng cuối cùng bố và cậu cũng thuyết phục được bà, với điều kiện, trước khi đi cậu phải liên hệ để được nhận vào một nơi ổn định.

Đơn xin việc của cậu được một công ty chuyên thiết kế nội thất và nhà ở chấp thuận. Ngay từ đầu Tuấn đã rất thích làm việc ở đây bởi vì nghe nói môi trường làm việc khá năng động, cởi mở, lại có điều kiện để nhân viên có thể phát huy khả năng sáng tạo không giới hạn của mình.

Chuông điện thoại báo cuộc gọi đến cắt đứt dòng suy tưởng dài không đáy của cậu, màn hình nhấp nháy tên thằng bạn thân và cũng là hàng xóm với cậu thuở nhỏ.

- Đến nơi chưa?

- Đến rồi! Ông đang ở đâu đấy?

- Ông bắt taxi đi, tôi bận chút việc gấp, lát tôi đến xếp đồ cho!

- Từ từ đã...

Hơn mười năm, những gì vốn trở nên thân thuộc bỗng chốc hóa thành điều gì đó vô cùng xa lạ. Thế nhưng Hà Nội, trải qua hơn mười năm ấy, dường như thay đổi nhưng cũng vẫn chính là nơi mà từ nhỏ cậu đã chôn chặt trong tim.

...

- Hôm nay team chúng ta có thêm chiến hữu mới nhé! Tuấn giới thiệu đi!

Anh trưởng phòng trẻ tuổi đẩy vai Tuấn ra giữa phòng rồi ngồi vào vị trí. Phòng thiết kế chỉ có hai nữ, nhưng lại có đến năm nam, ai cũng nhìn chăm chăm cậu với ánh mắt thích thú, duy chỉ có một cô gái đeo tai nghe, chăm chú làm việc.

Sau màn giới thiệu là tiếng xì xào vang lên, hầu hết là những tiếng trêu chọc của các đồng nghiệp nam lớn tuổi. Bất giác không khí thoải mái ấy tạo cho Tuấn một cảm giác thân thiết hơn hẳn, cảm giác hồi hộp cũng nhanh chóng bị xua tan đi.

Những ngày đầu làm ở phòng thiết kế không quá khó khăn với một người có năng lực như Tuấn. Đồng nghiệp cởi mở, thân thiện và nhiệt tình chỉ dẫn phong cách thiết kế chủ đạo của phòng cho cậu. Duy chỉ có cô gái suốt ngày đeo tai nghe chăm chú làm việc, thường chỉ trao đổi một vài câu cần thiết với cậu chứ tuyệt đối chẳng thêm một lời nào khác nữa.

Thế nhưng Tuấn rất thích chú ý đến cô gái kỳ lạ ấy bởi vì một cảm giác chẳng rõ là gì nảy sinh. Ban đầu chỉ là thấy lạ nên nhìn cô ấy làm việc một chút, rồi sau đấy đã biến thành chú ý rất kỹ mỗi lần cô ấy cười, mỗi lần cô ấy cắn môi khi bản thiết kế không được như ý hoặc chưa có ý tưởng.

Nhiều khi cảm xúc là điều gì đó phức tạp mà cũng đơn giản như thế đấy. Vô tình chú ý, vô tình quan sát, thế là thành thói quen.

Thang máy của công ty có sự cố, Tuấn bắt đắc dĩ vòng qua đi cầu thang bộ. Chợt thấy tiếng cãi vã, cùng với đó là tiếng đồ vật rơi trượt xuống những bậc thang. Chạy lên phía trên, cậu thấy Quỳnh đang ngồi xuống nhặt những mảnh gỗ. Một chiếc violin sơn màu đỏ vỡ tan tành trước mắt.

- Anh cút ngay khỏi đây! Tôi chưa bao giờ nhận lời yêu anh, nợ của nhà tôi tự tôi sẽ kiếm đủ trả, tôi không có lý gì phải dây dưa với anh hết!

- Tôi cho cô nghĩ lại đấy! Hoặc là lấy tôi thì xóa hết nợ nần, hoặc là trả hết luôn đi, không khát thêm nữa!

Câu chuyện của hai người kia loáng thoáng rơi vào tai Tuấn. Trước đây, công ty của bố Quỳnh phá sản do ông tự huy động tiền đi đầu tư vào cổ phiếu, cuối cùng bị rút giá thành ra nợ nần chồng chất phải đến nhờ cậy vay tiền gia đình nhà Dũng - vốn là một đối tác làm ăn của bố Quỳnh. Tên Dũng này đã theo đuổi Quỳnh một thời gian khá lâu rồi, giờ lại thêm mối dây dưa lằng nhằng nên khó dứt được sự đeo bám của anh ta. Nhất là bên cạnh Quỳnh vẫn chẳng có ai. Cô không có bạn trai, với cá tính độc lập luôn tự đương đầu với khó khăn thì chẳng có gì là khó đoán khi cô luôn tự xử lý những rắc rối của mình.

Tuấn không do dự bước lên phía họ, rút điện thoại trong túi ra giả vờ như đang nói chuyện. Tiếng bước chân chậm chạp nhưng đủ để hai người kia biết sự có mặt của một người khác.

Dừng lại ở chỗ Quỳnh đang gom những mảnh vỡ của chiếc violin mới vài phút trước bị ném xuống đất thô bạo, Tuấn cúi xuống, cẩn thận nhặt giúp. Kỳ lạ là cô gái ấy chẳng hề rơi lấy một giọt nước mắt. Ở vào tình cảnh này, hầu hết các cô gái đều cảm thấy ảm ức hoặc tiếc nuối, mắt mát mà khóc lóc ghê gớm lắm. Thế nhưng cô gái này chỉ đứng trơ khấc nhìn cậu thu nhặt mảnh vỡ cùng mình, không nói nửa lời, đôi mắt đỏ hoe được giấu sau hàng mi dài.

Chiếc dây vải màu xanh da trời thắt hình nơ chạm vào tay khiến trái tim cậu đập rộn lên một nhịp, sau đó là sự bất ngờ pha lẫn chua xót. Quá khứ dội về không còn rõ rệt nữa nhưng vẫn đủ để cậu nhận ra chiếc violin buộc dây vải màu xanh ngày nào. Tuấn ngẩn người một chút rồi nhặt lấy như những đoạn quá khứ đã xa lác xạc, cẩn trọng, nâng niu từng chút một. Những gì vốn dĩ tưởng như đã vĩnh viễn đi xa, bỗng một ngày nhận ra nó đang ở rất gần. Nhưng hoàn cảnh phát hiện ra không giống như tưởng tượng đã khiến cho cậu bất chợt cảm thấy, cuộc sống chính là tổ hợp của tất cả những éo le.

- Phải cẩn thận chứ, vỡ tung ra rồi này!

Người đàn ông hậm hực bỏ đi, không gian yên ắng đến nỗi có thể nghe thấy nhịp thở chậm chạp của hai người. Quỳnh vẫn chăm chú nhìn cậu, ánh mắt có một chút rối loạn và mỗi một, rồi sau đó là tĩnh lặng hoàn toàn. Cô vứt những mảnh đàn vừa nhặt được trong tay xuống đất, gạt đầu với cậu, nở một nụ cười nhặt rồi cáo lỗi quay lưng đi trước.

Nhìn cô gái kiêu ngạo ấy bước từng bước lên cầu thang bộ, Tuấn bỗng dưng cảm thấy thú vị đến bật cười. Cô gái năm xưa chẳng hề thay đổi một chút nào, vẫn ương bướng và ngang ngạnh, vẫn làm cho người khác tức phát điên khi đối diện nói chuyện gì đó. Nhưng lại là cô gái cực kỳ dịu dàng khi đàn những khúc nhạc êm ái.

- Dù sao thì... - Cô gái ấy đột nhiên quay lại, mắt nhìn về phía cậu, kiên định. - Hôm nay, phải cảm ơn anh!

Có những sự trùng hợp là ngẫu nhiên, nhưng với những sự trùng hợp xảy ra như điều kỳ diệu, người ta gọi đó là kỳ tích.

Nếu gọi là may mắn cũng được, hoặc gọi là một kiểu tái ngộ như phim truyền hình cũng được, Tuấn không quan tâm. Sở tay lên phía ngực trái để cảm nhận trái tim đang đập nhanh tới nỗi không thể đếm nhịp. Cô gái này và cô gái trong quá khứ là một người, cảm giác ấy bất giác khiến cậu vui mừng khó tả.

...

Quỳnh ôm chồng bản thảo mà hôm qua mang về để nghiên cứu thiết kế cho dự án sắp tới đứng trước thang máy. Đang băn khoăn không biết làm cách nào để bấm nút thì bất chợt có một cánh tay vươn ra từ phía sau, nhẹ nhàng ấn xuống.

- Chào buổi sáng!

Tuấn giơ tay vẫy, kèm theo một nụ cười “thừa năng lượng” quá mức vào buổi sáng mà ai cũng đang trong tình trạng uể oải ngáp ngáp dài chục ngủ gật.

Gần đây Quỳnh đã quen với sự xuất hiện bất thành linh của người con trai này ở mọi nơi, từ việc pha sẵn một tách cà phê để xuống bàn cô mỗi sáng đến việc gợi ý một vài ý tưởng cho cô về một số bản vẽ phức tạp. Khi mọi người kéo đi tụ tập sau giờ tăng ca thì thấy cậu nán lại thu dọn đồ cùng với cô, trên chuyến xe bus những buổi tối muộn, không biết là vô tình hay cố ý mà cậu luôn ngồi ở ghế dưới, đeo tai nghe, mắt nhắm hờ cổ quái. Sự xuất hiện của một người xa lạ xen vào cuộc sống vốn khép kín, tĩnh lặng khiến Quỳnh cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên người lạ này lại bước vào một cách tự nhiên, không ồn ào, cũng chẳng để lại dấu vết, đôi khi làm như người vô hình, lại khiến cô cảm thấy có chút an toàn.

Cậu lướt qua chồng bản thảo vượt quá mặt Quỳnh, bước vào thang máy, tủm tỉm cười, ấn nút chờ cô gái kiêu ngạo kia bước vào. Một vài đồng nghiệp cũng bước vào cùng với họ, thang máy chật hẹp, chỉ vài giây sau đã chật kín người.

- Tuấn này, cậu ở phòng thiết kế vì công ty quên thân, vì chị em phục vụ, thế mà cậu lại để hoa khô tay xách nách mang vất vả thế nào, chẳng gallant gì hết!

- Em cũng muốn gallant lắm, nhưng cô ấy sẽ từ chối em rất lạnh lùng à xem!

- Cô gái là thế, cậu cứ phải bám, bám dai như đĩa thì mới có ngày thành chính quả được!

- Vâng em hiểu ý của chị rồi!

Vậy là Quỳnh tròn mắt nhìn tên đồng nghiệp mới đưa tay ôm gọn chồng bản thảo đang ở trên tay cô. Và vẫn nguyên thái độ cười cợt ấy, nhướn mày, một tay đưa ra bấm tầng thang máy. Mùi thơm của gỗ tùng

phảng phất, khác hẳn với mùi nước hoa sắc súa, nặng nề mà con trai vẫn thường dùng luôn khiến đầu óc cô choáng váng. Mùi hương có một sự thanh khiết mà dịu dàng, chắc chắn mà kiên định, khiến bất cứ ai cũng có cảm giác tin cậy dễ chịu và bất giác nảy sinh thiện cảm.

Phòng thiết kế nằm ở gần tầng trên cùng, các đồng nghiệp đã lần lượt bước ra khỏi thang máy, chỉ chừa lại hai người với một không gian yên tâm đến nỗi nghe thấy cả nhịp thở của nhau.

- Tôi thật sự mong anh đừng quan tâm đến tôi nữa, phiền lắm, tôi muốn sống cuộc sống yên ổn của mình. Anh hãy tôn trọng tôi!

Tuấn cười khổ nhìn cô gái ấy bước ra khỏi thang máy. Cậu muốn nói với cô ấy cậu chính là thằng con trai luôn ngồi ngoài cửa lớp học đàn ở cung văn hóa hơn mười năm về trước. Nhưng cho dù có nói ra, cô ấy cũng chưa chắc đã nhớ, thậm chí còn tưởng cậu là thằng điên mắc chứng hoang tưởng.

Yêu đơn phương đã bị cho là dại, vậy yêu đơn phương một người, cho đến hơn mười năm sau gặp lại vẫn ngay lập tức yêu thương người ấy thì là thần kinh có vấn đề hay là ngu ngốc? Từ khi người ấy mới chỉ là một cô bé, cho đến khi là một cô gái cứng rắn trưởng thành. Từ khi chiếc violin bóng loáng không tì vết đã có một vài vết xước của thời gian, từ khi chiếc dây vĩ màu xanh da trời còn tươi tắn cho đến lúc bạc phếch như thế này...

Một thời gian rất dài cậu nhắc nhở bản thân phải tìm lại, một thời gian rất dài cậu lớn lên và chỉ nghĩ về cô bé đó. Năm tháng qua đi rồi, đối diện với cô ấy, vẫn không có cách nào mở lời về những chuyện đã qua. Phải chăng, mọi chuyện đã khác xưa, và con người cũng đã thay đổi quá nhiều?

Trong phòng vệ sinh nữ, Quỳnh rửa tay, nhìn thẳng vào gương nghe tim đập thình thịch. Có lẽ nào cô lại dễ dàng rung động với một người chỉ trong thời gian ngắn như thế? Cái tên Tuấn này rốt cuộc là ai chứ? Có phải do quá cô đơn, nên mới dễ mũi lòng nhận lấy yêu thương sớm đến vậy?

Lắc nhẹ đầu để cố vứt những suy nghĩ ấy khỏi đầu, Quỳnh bước ra và đi về phía phòng làm việc. Cô thẳng tay ném cốc cà phê cao sữa trên bàn vào thùng rác trong con mắt ngỡ ngàng của Tuấn và những đồng nghiệp trong phòng, mở máy, tiếp tục bản vẽ đang dang dở.

Từ hôm đó, không còn cốc cà phê cao sữa thơm phức mỗi sáng đặt trên bàn làm việc của cô nữa. Anh chàng Tuấn cũng đột nhiên trầm lặng và bớt cởi mở đi. Phòng làm việc lại trở về thời gian khi anh ta chưa đến, trầm lặng và có phần căng thẳng.

Dừng lại tìm đến công ty Quỳnh, anh ta đứng đợi ở trước sảnh tòa nhà công ty, khiêu khích ánh nhìn từ những người qua lại. Cô gần giọng thật nhỏ nhưng cũng thật quả quyết, dường như đã mất hết kiên nhẫn.

- Tôi nợ tiền nhà anh, không có nghĩa phải bán thân cho anh! Lần cuối tôi yêu cầu anh ra khỏi đây!

- Cô có sợ mọi người biết cô từng phải đi hết quán bar này phòng trà kia để chơi đàn kiếm tiền không? Còn nhiều chuyện nữa về gia đình cô lắm, để tôi kể lại cho cô nhớ nhé?

Dùng cao giọng, cố tình bêu rếu về gia đình cô. Về chuyện công ty nhỏ của bố cô bị phá sản thế nào, chỉ chiết về việc mẹ cô đã phải đến cầu xin nhà anh ta giúp đỡ ra sao. Những câu nói chối tai vừa đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Xung quanh đã có tiếng bàn tán một vài đồng nghiệp nữ nhiều chuyện đã dừng chân hẳn lại để xì xào bình phẩm. Đã có những cái bĩu môi, những điệu cười khẩy khinh bỉ. Quỳnh nhắm mắt, cảm giác uất hận trào lên lồng ngực khiến cô nghẹt thở. Cô chỉ thấy tay mình giơ lên, kèm theo đó là một cái tát giáng xuống má cho Dũng.

Sau vài giây bất ngờ, Dũng tức tối định giơ tay lên định trả đũa cái tát vừa rồi thì bị một lực khác ngăn lại. Tuấn bình thần giữ tay Dũng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Quỳnh.

Cô ấy vẫn không khóc, ngay cả khi bị nhục mạ hay chế giễu đến thế nào, cũng vẫn tuyệt nhiên không khóc. Một cô gái phải cứng rắn thế nào mới không tỏ ra yếu mềm hoặc gục ngã trước mặt người khác, bất kể có bị tổn thương? Một cô gái cứng rắn như thế, đã từng phải trải qua những chuyện đau lòng cỡ nào?

- Lại là mày à? Biến ra chỗ khác, không phải chuyện của mày!

Tuấn quay sang, chỉ thấy Quỳnh đang trừng mắt nhìn tên con trai trước mặt, dường như đang cố kiềm chế cơn tức giận đang phóng ra từ ánh mắt. Những lời xì xầm to dần, cả vẻ mặt đặc ý của gã thanh niên, tất cả tạo thành một đòn đả thương chí mạng vào cô gái nhỏ bé đang đứng trước mắt cậu đây. Trong quãng thời gian hơn mười năm ấy, trong quãng thời gian không có cậu, cô ấy đã ra sao và sống thế nào? Cậu không hề biết, thậm chí ngay cả bao giờ cậu đứng đây, liệu có hiểu cô gái của hiện tại được bao nhiêu?

Nhưng có quan trọng gì đâu? Không hiểu thì cậu sẽ từ từ tìm hiểu, nếu cô ấy gặp khó khăn, cậu sẽ cùng cô ấy gánh vác, nếu cô ấy mệt thì cậu cho cô dựa lưng ngồi nghỉ. Chỉ cần quyết tâm, có điều gì là không thể làm?

- Anh thử động vào cô ấy xem, tôi chắc chắn không để yên đâu!

Cuối cùng cũng là do anh trưởng phòng gọi bảo vệ đến mời Dũng ra về.

- Nói chung là từ giờ tao không đến tìm mày nữa đâu, đến hẹn mà không trả đủ tiền thì người khác đến thay tao đấy!

Anh ta còn chửi thề thêm vài câu nữa, nói với Quỳnh rằng anh ta sắp cưới rồi, chỉ trêu đùa với cô một chút thôi ai dè cô “khó ăn” quá, sau đó thì dùng dùng bỏ đi. Hóa ra đám công tử nhà giàu ăn hại vẫn thường như thế, vẫn thường coi những việc bức bách kẻ yếu như thế này là thú vui quen thuộc.

Đám đông tụ tập cũng tản dần, anh trưởng phòng đi đến vỗ vai Tuấn rồi cũng lên phòng làm việc, quay lại dặn Quỳnh lát nữa đến phòng anh nói chuyện. Chỉ còn trơ lại hai người đứng đó. Bất chợt, Quỳnh quay lưng, đi về phía cầu thang bộ. Tuấn đi theo sau, hai người cứ chậm rãi leo hết không biết bao nhiêu bậc thang, leo đến nỗi chân bắt đầu tê nhức. Cho đến cô gái quay lại nhìn cậu bằng con mắt thần thờ. Đôi mắt tưởng như không bao giờ biết khóc, nước mắt bất chợt tuôn rơi.

- Anh thì biết gì về tôi hả? Anh thì biết cái gì?

Chưa bao giờ Quỳnh thấy xấu hổ và nhục nhã như thế, chưa bao giờ cô thấy mỗi một như thế. Cảm giác như đi trên sa mạc đơn độc một mình, bỗng dưng xuất hiện một ốc đảo, cứ ngỡ đó chỉ là ảo ảnh trong lúc kiệt sức mà thôi, nhưng lại sợ đó chính là cơ duyên thật sự. Vậy mà hôm nay, có những chuyện cô muốn giấu kín đi, lại bị anh biết hết.

- Biết chứ, hơn nữa còn biết em từ hồi nhỏ cơ...

Trong buổi sáng ngày hôm đó, dưới vệt sáng hắt xuống từ cửa sổ thông gió ở lối cầu thang bộ, trên tầng mấy không rõ nữa, chỉ biết là rất cao. Cậu bé Tuấn của hơn mười năm về trước trở lại, đứng đối diện với câu chuyện quá khứ. Cậu bé ấy đã từng leo lên ghế, nhòm qua cửa sổ nhìn trộm cô kéo đàn, đã từng mỗi buổi tan trường cố ý đi đằng sau cô trên đoạn đường về nhà, để dành tiền ăn sáng mua cho cô một cuốn vở viết nhạc và cả bộ bút màu tặng vào đúng sinh nhật.

Cậu bé ấy cũng là cậu bé không thể nói lời tạm biệt ở hơn mười năm về trước, nhưng cho đến hơn mười năm sau đã trở về, đứng trước mặt cô, chìa tay ra và mỉm cười.

Người ta có thể vì cái gì mà cất giữ hình bóng của một người lâu đến thế? Khi còn chưa biết tình yêu là gì, khi chỉ là những rung động nhỏ, đã bắt đầu lặng lẽ tự hứa hẹn với chính mình, rằng nhất định sau này sẽ tìm lại cô bé của ngày xưa. Và ngay cả khi đã trưởng thành và quên đi, cũng lại một lần nữa gặp gỡ rồi yêu thương chính cô gái ấy.

Giờ đây, ở lối cầu thang bộ, cô đứng phía trên cách cậu vài bậc thang, cảm nhận rõ ràng một sự ảm áp len dần vào tim.

- À quên mất, em chờ tôi một chút!

Quỳnh ngăn người nhìn cậu con trai chạy như bay xuống lối thang bộ, bắt giắc bật cười.

- Này! Anh có thể đi bằng thang máy cơ mà!

Tuấn ngược lên nhìn Quỳnh, mỉm cười. Chỉ vài phút sau, cậu xuất hiện với một chiếc hộp lớn, đưa ra trước mặt cô.

Có phải con gái luôn chờ mong một ngày nào đó mình sẽ được trải qua một câu chuyện cổ tích, gặp được người yêu thương, và nhận được từ tay người con trai ấy một món quà? Dẫu không xa hoa, lộng lẫy nhưng ý nghĩa, cảm động đến phát khóc, giống như trong tay cô ấy chính là cả thế giới thu nhỏ?

Tuấn nói với cô những gì, cô vẫn còn nhớ rõ mồn một. Cậu nói mặc dù quá khứ đã xảy ra chuyện gì, tương lai có khó khăn thế nào, vẫn sẽ kiên trì cùng cô vượt qua. Cậu muốn cô tin cậu, cậu muốn cô đặt hạnh phúc của mình vào tay cậu một lần.

Dù là bất cứ cô gái nào, mạnh mẽ hay yếu đuối, trong sâu thẳm trái tim đều mong muốn như thế. Khi đã quá mệt mỏi, khi lớp vỏ cứng rắn nguy trang bề ngoài bỗng nhiên sụp đổ, thì chỉ cần có người kiên trì ở bên cạnh trở thành chỗ dựa là đủ. Tình yêu, dù có bao nhiêu lời thề thốt, dù có nói rằng sâu nặng bao nhiêu, so với cảm giác bình yên này, làm sao quý giá bằng?

Bên trong chiếc hộp màu xanh thắt nơ xinh đẹp là một cây đàn violin màu đỏ được phủ một lớp giấy mỏng trong suốt lên trên, ánh sáng chiếu vào, còn phát ra tia nhũ lấp lánh. Bên trên cổ đàn hình xoắn ốc là một chiếc dây vải màu xanh da trời được buộc thành nơ xinh xắn.

Có khó khăn nào là không vượt qua được? Một cánh cửa khép lại sẽ có một cánh cửa mở ra. Làm gì có đường cùng khi vẫn còn cố gắng và nỗ lực? Chỉ cần mỗi khi mỗi một có bờ vai chìa ra để an tâm dựa vào nghỉ một lát rồi tiếp tục tiến lên, thế là quá đủ.

Dưới luồng sáng hắt ra từ các cửa thông gió, không thể nhìn rõ khuôn mặt cô gái, nhưng chỉ thấy rõ một điều, cô ấy đang mỉm cười...

CaDe

12. Chương 12

Tuổi trẻ là những sự lựa chọn

Tuấn đang rơi vào một tình huống mà trước đây dù có nằm mơ cậu cũng chưa bao giờ nghĩ tới, một hoàn cảnh có thể tạm gọi là những khủng hoảng của tuổi hai mươi ba, một hoàn cảnh bắt buộc cậu phải đưa ra những chọn lựa và giải quyết tất tần tật mọi chuyện khác nữa.

Những đứa trẻ ngang chùng tuổi lớn, đối mặt với chia ly và thay đổi, đối diện với tương lai trước mắt, với lựa chọn và thử thách, liệu sẽ có cảm xúc gì? Sẽ co chân chạy trốn, sẽ chống đối tiêu cực, sẽ chọn cách đối đầu hay buông tay từ bỏ? Nhưng dẫu cho có xảy ra bất cứ chuyện gì, những đứa trẻ ấy rồi sẽ có ngày trưởng thành, và nghĩ về những chuyện quá khứ như một giai đoạn vẫy vùng trước khi chấp nhận...

Đó là những việc mà khi trưởng thành rồi, không ai dám làm lần nữa...

- Thế là ông định đi mà không nói gì với Linh?

- Không biết được, nhưng tôi không biết phải nói thế nào...

Rồi sau đó là một trận cãi vã. Huy sập cửa đi ra, bỏ lại Tuấn ngồi thẫn thờ trong phòng. Không phải vì khúc mắc hay hiểu lầm, càng không phải là bỗng dưng hết quan tâm đến nhau, chỉ là cậu không thể mở lời nói với Linh về chuyện mình sắp phải rời khỏi đây.

Những người trẻ, chính vì còn quá trẻ để chấp nhận những lần biệt ly quá sớm, khi câu tạm biệt còn vương vấn mãi trong cổ họng, họ sẽ nảy sinh cảm giác không nỡ rời xa những người ở bên. Tâm trạng bối rối đó, dường như bất cứ ai đã từng trải qua sẽ hiểu.

...

Huy đặt vào tay Linh cốc matcha - đồ uống ưa thích của cô bạn - mà cậu mới mua từ quán đồ uống take-away một lúc trước, chăm chú nhìn mắt cô bạn sững húp. Huy thở dài, không biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào để an ủi cô bạn đang ủ rũ kia. Nghĩ ngợi mãi rồi cậu cũng vào thẳng vấn đề.

- Cậu với thằng Tuấn thế là thôi à? Vẫn giận nó à?

- Tổ không biết nữa...

Linh bỏ nắp hộp, hớp một ngụm nhỏ trong cốc matcha, lớp bọt kem dính vào miệng man mát, cảm giác chán chường xâm chiếm, len lỏi trong tim cô. Rõ ràng là cô và Tuấn không thể tìm ra lối thoát cho chuyện của hai đứa, càng không thể nói một câu xí xóa là có thể đưa mọi chuyện trở về bình thường. Bởi vì chắc chắn chỉ một thời gian ngắn sau, cả hai đứa sẽ lặp lại quãng thời gian khủng hoảng như trước, sẽ cãi nhau vì những chuyện như học hành rồi nghề nghiệp, cãi nhau vì những dự tính trong tương lai, cãi nhau vì vô số quan điểm đối nghịch trong cuộc sống.

Hàng trăm nghìn lần Linh tự hỏi, nếu mọi mâu thuẫn đều có nguyên nhân, vậy thì nguyên nhân giữa những cuộc cãi vã của cô và Tuấn là gì? Là bỗng dưng bất lực đứng nhìn mối quan hệ đi vào ngõ cụt bởi những mâu thuẫn xuất phát từ quan điểm khác biệt, là bỗng dưng một ngày nào đó tỉnh dậy thấy phát mệt bởi những cuộc cãi vã, chiến tranh lạnh, hay là tất cả những thứ đó?

Bản thân Linh là một cô gái chẳng có mục tiêu cụ thể, cô không biết mình nên làm gì, cũng không biết bắt đầu từ đâu. Nhìn bạn bè đồng trang lứa bắt đầu đi làm, bắt đầu trải nghiệm những bậc thang đầu tiên của tuổi trưởng thành, cô cảm thấy hoang mang.

Ngay cả Tuấn cũng thế, cậu cũng đã có mục tiêu riêng của mình, cũng đã có kế hoạch cụ thể để thực hiện nó. Còn Linh, cô vẫn chìm trong nỗi mơ hồ của riêng mình.

Bất giác, Huy đưa tay lên kéo cửa sổ, một quả bóng bay mắc kẹt trong tán cây bên kia đường, chiếc ruy-băng màu xanh bay nhẹ nhàng trong gió.

Có thể là cậu, Linh và cả Tuấn nữa, tâm trạng đều như quả bóng bay kia. Chỉ cần gặp gió mạnh là sẽ bay lên trời, nhưng nhất thời vẫn mắc kẹt trong một mớ rắc rối khó thoát ra.

- Linh, tháng sau Tuấn nó đi Canada!

...

Tuấn đeo máy ảnh, đi khắp phố phường tập nập. Một bản nhạc Jazz văng vẳng vọng từ cửa sổ tầng hai một căn nhà kiến trúc Pháp sơn vàng cổ kính. Chiều tàn, gió mùa về trên từng góc phố, người ta đi lại vội vã hơn.

Hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học, con đường đời rộng thênh thang mở ra trước mắt. Chúng ta phải lựa chọn con đường thế nào để phấn đấu và nỗ lực trên suốt chặng đường đời. Công việc, hướng đi, mục tiêu, chuyện yêu đương, chuyện gia đình... tất tần tật mọi thứ dội vào khiến cho ai cũng đều cảm thấy sợ hãi, đều cảm thấy hoang hoải và muốn chạy trốn.

Hai mươi ba tuổi, có những lúc phát điên vì không thể thực hiện trọn vẹn một ước mơ.

Hai mươi ba tuổi, cả Tuấn, cả Linh đều bối rối trước tương lai của chính mình.

Tuấn nhớ Linh từng nói. Bởi vì còn tình cảm, nên mới khó buông tay. Và chắc chắn còn tình cảm thì không thể gạt tay đối phương mà quay đầu ra đi.

Tuấn nhớ Linh từng nói. Cô ấy thích ghé vào quán café nằm sau tít trong con ngõ nhỏ mà đường vào chỉ đủ một người lách qua. Quán café có một chiếc đàn violin cổ, quán café thích mở những bản nhạc Jazz êm đềm, giai điệu lặp đi lặp lại da diết như dội về những ký ức đã xa...

Một tuần nữa phải rời khỏi đây, liệu cậu còn luyện tiếu những gì? Hoặc không thì sau này mỗi khi nhớ lại, có cảm thấy hối hận hoặc xót xa hay không?

Chiều nhạt như một bản hòa tấu dờ dật, người ta vẫn lướt qua nhau rất nhẹ duy chỉ có âm thanh phát ra từ chiếc kéo của ông lão bán nộm bò khô vẫn đi dọc các ngõ ngách quanh Hà Nội len vào tâm trí Tuấn bỗng trở nên sinh động hơn bao giờ hết.

Mỗi lần gặp, Linh đều sà vào mua hai suất, rồi sẽ nhanh chóng ăn hết phần của mình mà quay sang tranh giành với cậu. Trời trở lạnh, cô ấy sẽ mở ba lô lấy ra chiếc khăn còn vương mùi hương man mát quàng vào cổ cậu, lau bầu trách móc rằng cậu ăn mặc phong phanh, và rồi ti ti chuyện khác nữa.

Đó là một cô gái khi thì nhiều chuyện liến thoắng không thôi, khi thì lặng lẽ như một bà cô ưa hoài niệm. Tuấn đã thích một cô gái như thế, rất lâu rất lâu. Cũng đã từng “trẻ trâu” mà hứa hẹn rất nhiều, làm rất

nhiều việc sến súa, ngoảnh đi ngoảnh lại, thời gian đã qua ấy chính là những thời khắc hạnh phúc nhất.

Bởi vì phải đương đầu với quá nhiều lựa chọn nên khủng hoảng, bởi vì sợ hãi và trốn tránh nên đã dần đánh mất niềm hạnh phúc ấy rồi.

Bật cười thật nhẹ. Rõ ràng là vẫn nhớ cô ấy đến như thế. Rõ ràng là nếu có ra đi thì hình bóng của cô ấy vẫn cứ vương vấn trong đầu, bên cạnh những kỷ niệm, bên cạnh những góc phố, chỉ cần sơ ý nghĩ về là lại trào lên mãnh liệt.

...

Linh đợi Tuấn bên vỉa hè cạnh bến xe bus, cô ngồi xổm xuống, tay nắm sợi dây chuyền - món quà đầu tiên khi yêu nhau mà cậu tặng cho cô, tay buông thõng đến độ mặt dây chuyền sắp chạm vào đất.

- Chúng ta... hôm nay... như thế này là một kiểu chia tay đúng không?

- ...

- Cũng tốt! Vậy sợi dây chuyền này phải trả lại cho cậu.

Tuấn nắm chặt sợi dây chuyền đầu nhọn của chiếc mặt dây hình trái tim đâm vào lòng bàn tay khiến cậu đau nhói. Có cảm giác một điều gì đó quan trọng lắm bỗng chốc xa dần rồi hòa lẫn vào trong biển người trước mắt.

Khi chưa kịp yêu thương đủ, đã phải nói lời tạm biệt. Tuổi trẻ, giữa những ngã tư đường khác nhau, bất cứ chọn cái này, bỏ cái kia, cho dù đi con đường nào cũng vẫn sẽ cảm thấy day dứt và hối hận. Nhưng lẽ nào vì cuộc sống mà đang tâm vứt bỏ hạnh phúc? Lẽ nào tình còn ấm mà không giữ chặt được tay nhau?

Yêu thương luôn phải trả một cái giá quá đắt khi tranh đua với cuộc sống. Chúng ta luôn phải mạnh mẽ và lý trí, phải nỗ lực để đeo đuổi ước mơ. Còn cảm giác thì sao? Có ai quan tâm đến nó?

Một quả bóng bay có sợi ruy băng màu xanh bay chậm chậm trên không trung, rồi hòa lẫn với nền trời xanh biếc.

Có lẽ, cuộc đời luôn có nhiều sự lựa chọn, nhưng chúng ta có quyền chọn được hạnh phúc cho riêng mình. Cho dù có sai lầm, cho dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không cảm thấy ân hận, bởi vì trong quãng thời gian tuổi trẻ, đã từng dũng cảm chọn lựa yêu thương.

Tuấn sức tỉnh, rồi chạy thật nhanh về hướng mà cô gái kia vừa đi khuất dạng.

...

Tuấn hoàn toàn không biết, trước khi gặp Tuấn, Linh đã gặp Huy. Cậu ấy đứng chờ Linh trước cổng ngôi biệt thự mà ngày nào Linh cũng đi qua đó, và ngắm nhìn rất lâu. Bởi vì đã thành thói quen, nên bất giác đã trở thành nơi có thể tìm thấy Linh mỗi khi cô “biến mất”.

- Huy ạ, tớ đang nghĩ cẩn thận về tương lai của mình, có lẽ tớ không thể sống mãi không mục đích thế này.

Cuối cùng Linh cũng nhận ra, bản thân cô đã khiến Tuấn mệt mỏi. Cô không muốn tự lập, càng ích kỷ không muốn cậu được tự do sải cánh. Cô sợ bị bỏ rơi lại một mình nhưng rồi cũng không chịu bước. Hà có gì mà cô cứ bắt mọi người ở yên một chỗ vì mình?

Ai rồi chẳng phải lớn lên, tự quyết định cuộc đời mình? Linh không thể tiếp tục ngủ vùi trong tuổi trẻ thêm nữa, cô cũng phải tự bước lên con đường của riêng mình.

Huy kể cho Linh câu chuyện về một chàng trai yêu đơn phương một cô gái, một ngày cậu ấy định nói ra tình cảm của mình thì phát hiện cô gái ấy đã yêu người khác. Chàng trai rất hối hận vì không chịu nói trước tình cảm của mình, chỉ có thể nhìn cô gái ấy hạnh phúc bên cạnh một người khác.

Linh dựa vào bức tường lạnh ngắt, mở to mắt nghe câu chuyện của Huy, cơ hồ như đang suy nghĩ về một điều gì đấy xa xôi lắm.

- Chàng trai nghĩ, là do mình do dự nên đánh mất cơ hội, nhưng nguyên nhân lại không phải như thế!

- Thế nguyên nhân là vì sao?

- Bởi vì cô gái ấy vốn dĩ đã không yêu cậu ấy rồi, nói trước hay nói sau kết quả vẫn như vậy thôi!
- Kể cả có bị từ chối hay bất kể kết quả ra sao, nói ra rồi sẽ khiến người ta về sau không cảm thấy ân hận, vì ngay cả cho bản thân cơ hội cũng chưa từng thử.

Rồi cô lại hướng mặt lên phía tầng cao nhất của ngôi biệt thự, nơi có những giỏ hoa đủ loại, đủ màu sắc treo lơ lửng trên không trung như những cánh bướm xinh đẹp, kết lại thành một dải cầu vồng rực rỡ trên cao, khiến người ta một khi đã chú ý sẽ muốn ngắm nhìn mãi không thôi.

- Lần đầu tiên tớ dẫn cậu ấy tới đây, cậu ấy đã nói với tớ ước mơ của cậu ấy là thiết kế được những ngôi nhà như thế này! Nhưng tớ ích kỷ quá, không muốn cậu ấy đi.
- Không đâu, cậu ấy sẽ hiểu là cậu yêu cậu ấy!

Linh lại bắt đầu huyền thuyên kể chuyện, cô kể về lý do bắt nguồn cho toàn bộ những khúc mắc của cô và Tuấn, những mâu thuẫn cứ dây dưa mãi không giải quyết được để rồi bỗng một ngày cảm thấy bắt đầu mệt mỏi khi đối diện với nhau. Như thể cô đang tự vấn lại bản thân, tự đo đếm xem mình đã làm sai những gì.

Nếu Tuấn là một người ưa khám phá, thích đi đó đây thì Linh luôn muốn ở yên một chỗ, thậm chí là không muốn đi đâu xa khỏi Hà Nội. Cô luôn thiếu cảm giác an toàn. Tuấn biết, vì thế cậu ấy luôn hạn chế sở thích của mình, để dung hòa với cảm giác của Linh. Tuy nhiên, trải qua thời gian, khi ước mơ và sở thích bị kiềm tỏa quá lâu, lúc ấy cậu bắt đầu nghi ngờ về những gì mình đã làm. Cậu bắt đầu khó chịu, hay cáu gắt vô cớ, trách cứ Linh và nghi ngờ cả tình yêu của hai người.

Cộng thêm rất nhiều lý do khác nữa, chuyện bạn bè, những mối quan hệ xã hội... khi hai đứa đã đủ lớn để đối diện với vô vàn những tình huống bất ngờ của cuộc sống. Tình yêu tuổi mới lớn đã trở thành tình yêu trưởng thành, nhưng có điều cả hai người đều chưa chuẩn bị sẵn sàng để lớn lên, và điều hòa cảm xúc của mình, học cách nghĩ cho đối phương và tôn trọng những quyết định đối phương.

Linh trầm ngâm, cô bắt đầu chìm trong thế giới của riêng mình, những câu kể dài dòng nhưng ngắt quãng, chẳng đầu chẳng cuối bắt đầu im lặng. Huy thì đứng trước một mâu thuẫn đang hiện lên trong đầu. Cậu có nên nói ra tình cảm của mình không? Cậu có nên một lần đối diện với cô gái kia vừa mới nói không? Nếu có tình cảm, tại sao không dũng cảm thừa nhận?

Bỗng dưng, Linh đang ngồi yên lặng bên cạnh đột nhiên giật mình, cô đứng bật dậy, quay sang phía Huy, sòng mắt hiện lên những tia nhìn vừa hoảng hốt lại vừa cuồng quýt.

- Huy, có lẽ tớ phải đi đây! Tớ nghĩ thông suốt rồi, phải gặp Tuấn mới được!
- Linh, từ từ rồi đi, tớ có chuyện này...

Nhưng Linh vẫn đi, cô bảo nếu không đi thì chỉ sợ không kịp. Huy mỉm cười chua xót, vốn dĩ cậu đã định mở lời, vốn dĩ cậu đã định cho mình cơ hội để không phải là kẻ thất bại hoàn toàn trước bản thân mình, bất chấp việc thổ lộ này sẽ được coi là xen vào chuyện của người khác trong lúc tình cảm của họ đang đứng trước thử thách. Bất chấp việc có thể Linh sẽ không coi Huy là tri kỷ để chia sẻ, tâm sự bất cứ chuyện gì nữa.

Cậu đã muốn mình ích kỷ một lần này thôi, muốn cô gái ấy biết tình cảm của cậu, và hiểu cậu đã có những tháng ngày đơn phương khổ sở như thế nào. Nhưng đến cùng cô ấy vẫn chạy đến với người cô ấy yêu, không cho cậu cơ hội để nói điều đã cất giữ trong lòng từ rất rất lâu.

Có lẽ, cậu mãi mãi không còn cơ hội, mãi mãi không...

...

Linh đi lang thang cả buổi chiều cho đến tối muộn mới trở về nhà, cuốn sách vốn định đưa cho Tuấn vẫn nằm yên trên tay. Cô đã từng nghĩ, chỉ cần cậu cho cô câu trả lời, cô sẽ ôm chặt lấy cậu nói rằng mình sẽ đợi, bất kể vài ba năm, bất kể sau này có ra sao, cô vẫn sẽ đợi. Cô cũng sẽ bắt tay vào làm những việc mình thích, sẽ theo đuổi những ước mơ của mình, sẽ không quá phụ thuộc vào chuyện yêu đương với Tuấn nữa. Nhưng khi cô đến tìm thì Tuấn đã không còn ở nhà nữa, Linh đoán có lẽ cậu ấy đi sớm hơn chẳng?

Nếu buông tay là một việc khó khăn như thế, nếu buông tay là một việc khiến người ta đau khổ đến thế, sự lựa chọn của Linh có phải là đúng đắn hay không? Rồi sau này, trong quãng thời gian Tuấn ở một nơi xa xôi như thế, có rung động trước ai đó, có vì thế mà quên đi cô hay không.

Linh khựng chân. Bởi vì mãi mê suy nghĩ cô không nhận ra, dưới ánh đèn đường vàng vọt rọi xuống bóng người quen thuộc, cậu ngồi trước bậc thềm cửa nhà cô, trên tay là sợi dây chuyền cô vừa đứt khoát đem trả khi nãy. Cậu ngồi đó, không có vẻ gì là sốt ruột, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cậu đã đợi rất lâu rồi.

Nhìn thấy Linh, cậu ngồi bật dậy, không biết có phải do trời tối và đèn đường mờ ảo vọng lại không, mà Linh thấy ánh mắt cậu lấp lánh.

- Linh, cậu đợi mình được không? Mình đi rồi sẽ về, cậu có tin mình không?

Hai hàng nước mắt chảy dài trên má Linh, cô ôm Tuấn, liên tục gạt đầu. Cô xin lỗi Tuấn, cô cũng tự xin lỗi chính mình. Họ tự trách nhau, nhận lỗi về nhau cho đến khi nước mắt bắt đầu khô thì lại mỉm cười.

Đợi thì đợi, dù sao chúng ta cũng có nhiều việc phải làm hơn là cứ đứng yên một chỗ để ngóng theo ai đó đúng không? Đôi khi yêu thương chính là biết cách tôn trọng quyết định của đối phương và ủng hộ người ấy thực hiện ước mơ của mình, thế là quá đủ.

Tuổi trẻ, chúng ta có những cuộc chia ly để rồi mỗi người phải bước lên những chặng đua khác nhau, thực hiện ước mơ của mình. Mặc dù có thể sẽ lạc mất nhau sau đó, mặc dù có thể xảy ra chuyện trái tim một trong số hai người sẽ thay đổi, mặc dù có thể sẽ lãng quên mất nhau. Nhưng bất cứ ai cũng vẫn phải chấp nhận, bởi vì đó là thử thách bắt buộc trên chặng đường đời. Để rồi chúng ta sau này gặp lại nhau mới biết được rằng, tình yêu của mình có phải là tình yêu đích thực hay không.

Tình yêu đích thực, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù có bị chia cắt bởi thời gian và không gian, cuối cùng vẫn sẽ tìm về với nhau.

Và dường như có ai đó đã nói: Tình yêu tuổi trẻ là thứ dễ đánh mất nhất, cũng là thứ khó từ bỏ nhất...

CaDe

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-se-ben-nhau-bao-lau>